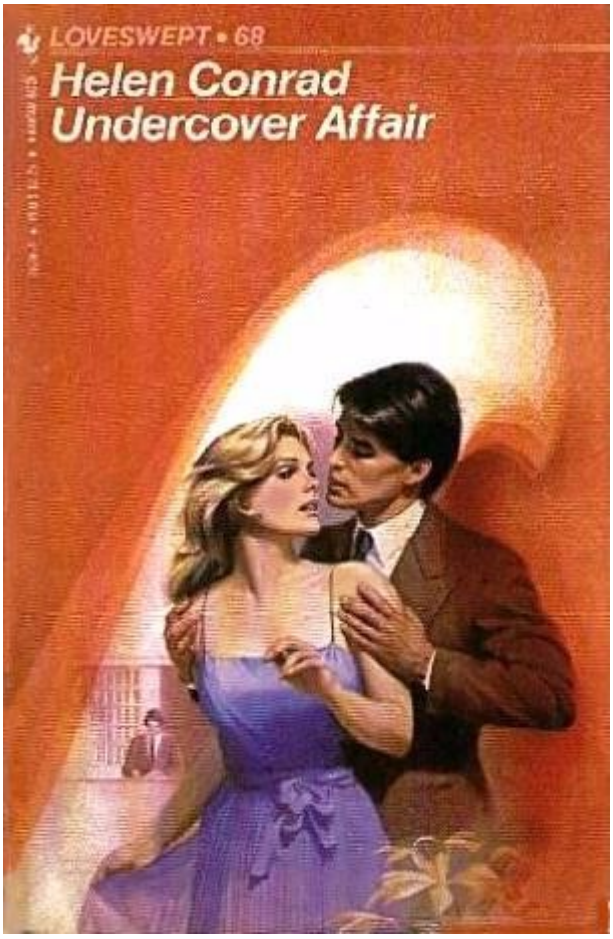

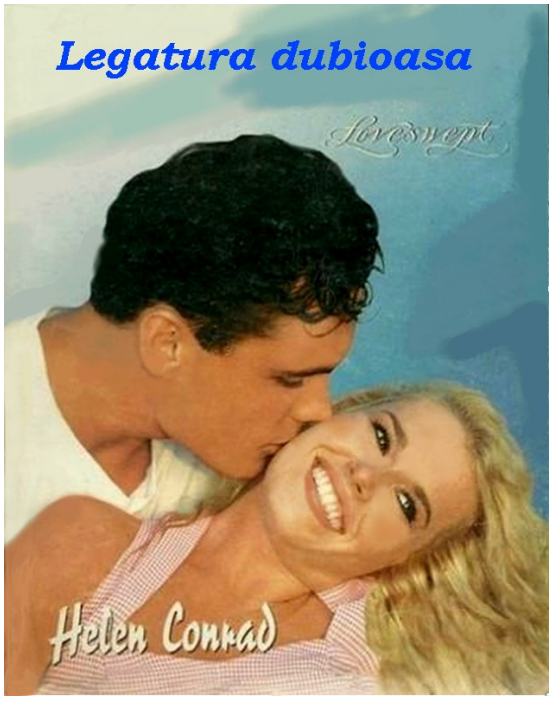

Legătură dubioasă (Undercover Affair).

Helen Conrad.

Capitolul 1.

Shelley Pride privea lung lanţurile de aur strălucitor care se legănau în standul de prezentare din faţa ei. Bărbatul chipeş, în trenci, tocmai şterpelise un ceas foarte scump şi îl strecura în buzunar. Ea îl văzu şi când ochii ei negri, măriţi de şoc, îi întâlniră pe ai lui, prin geamul lung al vitrinei, el îi făcu cu ochiul.

Ea îşi aranja părul blond şi se uită nervoasă prin magazin. Ce să facă? Strânse pumnii şi îşi privi lung unghiile roşii, pe care de fapt nu le vedea deloc.

Nu putea să-l lase s-o şteargă cu ceasul. Clar, era un hoţ de magazine. Şi fura nu numai din raion, ci şi de la oricare persoană care cumpăra de aici. Nu era corect, îşi spuse Shelley. Trebuia să-l oprească!

Trăgând adânc aer în piept îşi săltă capul cu o scuturare hotărâtă şi se îndreptă către locul unde bărbatul stătea încă în picioare, privind vitrina cu ceasuri, gata totuşi să bage altul în buzunar, dacă i-ar fi fost la îndemână.

Îl văzuse mai devreme şi în alte părţi ale magazinului. De fapt, începuse să se întrebe dacă n-o urmărea pe ea. Părea că se întoarce

oriunde s-ar afla ea.
Acum era în raionul de bijuterii furând ceasuri.
Cu siguranţă, nu arăta ca un hoţ. Înalt şi slab, avea un aer de uşurinţă satisfăcută care îl făcea să arate ca un gentleman. Totuşi, în acelaşi timp, Shelley se gândi că sesizase la el, în ciuda aparenţelor, o forţă şi o vitalitate surprinzătoare, o primejdie abia sesizabilă, ca aceea dintr-un bici bine ţinut.
Dar atunci, cum arată un hoţ? Shelley petrecuse ani întregi studiind ca să devină psiholog clinician şi ştia -dacă ştie cineva- cât de înşelătoare pot fi imaginile superficiale. Ştia, de asemenea, cât de uşor pot s-o ia razna chiar persoanele normale, într-un comportament bizar, atunci când lucrurile merg prost în viaţa lor.
Poate că ăsta era răspunsul. Prezentabil şi atrăgător, părea că ar putea fi un actor. Poate că a pierdut un rol mare, cel în care îşi pusese toate speranţele şi acum, din disperare, se răzbuna pe cei din jur.
Dar teoria asta nu prea ţinea, nici măcar nu merita să te gândeşti la ea. Arăta prea fericit pentru un om disperat, se gândi ea. Trebuia să fie altceva. Poate că era un antreprenor ale cărui magazine erau în concurenţă cu acesta şi decăzuseră. Părea mai aproape de adevăr.
Omului îi trecuse vremea. Părea să aibă treizeci și opt de ani, totuşi înfăţişarea lui era înşelătoarea. Părul său negru era încă neatins de fire albe, dar ceva din interior, o maturitate şi o mare încredere în sine, probabil, îl făcea să pară mai batrân decât era. Îşi ajusta estimarea la treizeci şi cinci de ani şi veni lângă el.
-Cred că aţi face mai bine să puneţi ceasul la loc. Vocea ei suna rece şi controlată. Poate că nu voia să se înţeleagă cât de supărată era. Dacă nu, va trebui să anunţ supraveghetorul etajului.
Ochii lui erau de un albastru electrizant şi păreau că taie aerul dintre ei ca două lasere. Nu ştia exact la ce se putea aştepta de la el. Furie? Resentiment? Teamă? În munca ei avusese de-a face cu tot felul de emoţii umane şi multe alte lucruri, pe lângă acestea.
Dar reacţia lui o surprinse.
Râdea pe înfundate. Nu era nici o greşeală. Auzise distinct râsul.
În timp ce stătea privindu-l în faţă, cu gura deschisă într-o pornire de a-l insulta, mâna lui se întinse către ea şi degetele lui lungi îi prinseră încheieturile.
-Numai un minut, îi spuse el cu voce scăzută, numai un minut.
Îi făcu din nou cu ochiul şi o urmă uşoară de surâs apăru pe buzele lui, pline şi bine conturate; dar ochii lui erau preocupaţi să arunce priviri prin magazin, ca şi cum s-ar fi uitat după cineva, ca şi cum ar fi căutat ceva.
Ea stătea înţepenită, nehotărâtă dacă să i se opună sau să aştepte să

vadă exact ce are de gând. Degetele lui erau calde şi puternice. Când îşi întoarse capul, prinse un iz uşor de after-shave amestecat cu un miros masculin mai greu de identificat.
Era teribil de atrăgător, se gândi Shelley, cu ochii lui albaştri licărind printre genele subţiri şi negre, cu părul negru, drept, pieptănat ordonat, cu gulerul tare şi alb. Cravata de mătase era susţinută cu un ac de aur. Trendul era atât de neted, ca şi cum l-ar fi călcat în dimineaţa aceea.
Probabil un valet, se gândi ea. Oricum, nu avea înfăţişarea unui bărbat care îşi calcă singur hainele. Şi totuşi avea înfăţişarea unei persoane decente. Ar fi vrut să creadă cele mai bune lucruri despre el. Dar cum ar fi putut?
O ţinea pe loc, dar ei nu-i era teamă. Nu era nimic ameninţător la el. Degetele lui bronzate îi țineau încheieturile ca şi cum ar fi făcut-o un îndrăgostit, nu un agresor. Şi se pomeni uitându-se lung la contrastul dintre pielea lui, mai închisă la culoare şi albul pielii ei. El aştepta ceva şi ea aștepta ceva împreună cu el, curiozitatea învingându-i pornirea furioasă. Curiozitatea fusese întotdeauna o slăbiciune a ei.
„Eşti tot atât de rea ca o pisică, îi spusese, nu o singură dată,Carrie, colega ei de cameră. Nu poţi să nu-ţi bagi nasul în buclucuri. Sper doar să ai cele nouă vieţi. *Cu obiceiurile tale de a spiona, vei avea nevoie de ele”.*
Carrie nu era singura persoană care o comparase cu o pisică.
Deşi ochii ei erau căprui, aveau un licăr auriu, iar forma lor alungită îi dădea aspectul unei feline curioase. Părul auriu, ondulat, se adăuga acestei imagini, precum şi modul delicat şi leneş de a-şi mişca trupul cu rotunjimi atrăgătoare.
-Nu spionez, replicase ea acuzaţiei lui Carrie, este interes pur profesional. Un psiholog e mai bine să fie fascinat de ceea ce fac oamenii şi de ce o fac, sau mai bine s-ar apuca de inginerie mecanică.
Deci se uita la bărbatul care o ţinea aruncând priviri insistente împrejur şi se întreba ce caută.
Apoi ochii lui îi întâlniră din nou pe ai ei şi ceva se întâmplă. Nu era sigură că ştia despre ce era vorba, dar se crease un fel de conexiune. Era ca şi cum s-ar fi cunoscut printr-un limbaj fără cuvinte. Momentul trecu şi apoi atenţia lui se îndreptă spre cealaltă parte a etajului.
-O.K. Acum! Spuse el dându-i drumul. Strigă: Hoţul! Cât poţi de tare! Fă o scenă!
Ea îl privea zăpăcită cum se întoarce şi porneşte repede pe scara rulantă.
-Hoţul! Şopti ea şi se uită împrejur la cumpărătorii care treceau.
-Hoţul! Strigă mai tare. Opriţi-l pe omul acela! A luat un ceas!

Oamenii ezitau, privind curioşi, dar nici unul nu făcu vreo mişcare ca să-l oprească pe criminalul care se strecura. Shelly se uita la ei împietrită.
-N-are de gând nimeni să-l oprească? Strigă ea. Femeile de-abia îi aruncară o privire, iar cel mai apropiat bărbat îi evită privirea acuzatoare. Shelley îşi ridică bărbia sfidătoare. Atunci o s-o fac eu însămi, declară ea şi începu să alerge prin magazin, în direcţia în care o luase bărbatul, cu părul auriu fluturându-i pe spate.
-Opriți-l pe omul acela! Strigă ea din nou, când îl zări. Opriți-l pe hoţul acela!
O înconjurau numai figuri obscure în timp ce se strecura printre manechinele cu bijuterii, dar nimeni nu-i sărea în ajutor. Acum era pornită tot atât de mult, din cauza furiei stârnite de indiferenţa celor din jur, cât şi de detectivul din sine. Aşa ajunseseră oamenii? Nimeni nu era în stare să se ridice pentru dreptate şi corectitudine? Bine, aşa să fie! Shelley va deveni o apărătoare a comunităţii.
Ea țâșni spre scara rulantă ce se mişca, păşind câte două trepte odată, împingându-i înapoi pe cei din calea ei.
-Stai pe loc! Strigă ea când ajunse în dreptul străinului înalt, care era gata să treacă prin uşile grele de sticlă, ce dădeau în stradă. El se întoarse la sunetul vocii ei, iar ea se repezi asupra lui „ca un terrier scoţian furios”, ar fi spus Carrie mai târziu, când efectul întregii afaceri s-ar fi estompat îndeajuns, ca să glumească pe seama ei.
Îşi încolăci braţele apucându-l de trenci, pregătindu-se să-i împiedice fuga. Dar acum, că îl prinsese ce va face cu el?
-Să-l cheme cineva pe director, strigă ea spre mulţimea care se aduna, repede!
Da, repede. Se uită în sus, în ochii lui şi îi văzu deconcertant de amuzanţi.
-De ce ţi-a luat aşa de mult timp? Murmură el, aşa ca să audă numai ea. Mă gândeam că va trebui să mă întorc şi s-o iau de la capăt.
Ea se îndreptă, dându-i drumul cu o mână, dar ţinându-l cu cealaltă. Fixându-şi ochii în privirea lui scânteietoare se încruntă.
-Nu înţeleg, începu ea, vrei să spui că ai făcut-o intenţionat?
-Sst! Şi îşi puse un deget pe buzele ei, nu acum.
Nu era timp pentru explicaţii. Deodată apăru directorul magazinului împreună cu două matahale-poliţişti în uniformă. Apoi, prizonierul lui Shelley îşi goli buzunarele:trei ceasuri, două portofele fine, din piele de viţel şi un casetofon mic, tranzistorizat, furat în timpul plimbării sale prin magazin.
Shelley stătea în spate, privind confuză. Rolul ei luase sfârşit, dar

dintr-un motiv de neînţeles, nu putea pleca. Prinsese un hoţ, dar numai pentru că el voise să fie prins. Acum, că avea timp să se gândească, îşi dădea seama că el s-ar fi putut elibera uşor din strânsoarea ei. Ar fi putut să-i scape chiar cu mult mai uşor dacă ar fi încercat cu adevarat.
De ce ar dori cineva să fie prins furând într-un magazin?
-Sunteţi domnişoara Pride, nu-i aşa? Unul dintre poliţişti îi zâmbea. Ea îşi dădu seama că probabil o văzuse în una din ocaziile când se dusese la poliţie. Colegul ei de birou colabora mult cu departamentul de verificare în vederea eliberării provizorii iar ea îl însoţea ocazional, când era chemat pentru examinarea din punct de vedere psihologic a deţinuţilor.
-Da, răspunse ea, surprinsă să-şi audă tremurul din voce. Îşi strânse mâinile cu putere, ca să-şi oprească tremuratul. Da, aşa este.
-Şi dumneavoastră sunteți cea care l-aţi prins pe tipul ăsta?
Hm...rânji poliţistul spre ea. N-o să vă supăraţi dacă veniţi cu noi, să ne daţi o declaraţie, nu-i aşa?
Ea se uită la prizonier, cutremurându-se când îi puseră cătuşele în jurul încheieturilor. Faţa lui era liniştită, neafectată şi simţi că pe ea o doare mai mult decât pe el vederea metalului lucitor pe carnea lui caldă.
-Nu, răspunse ea răguşit, nu mă supăr deloc.
Următorul lucru de care-şi dădu seama era că se afla pe locul de lângă şofer, în maşina echipajului, în timp ce hoţul misterios stătea în spatele ei cu celălalt poliţist. Shelley stătea ţeapănă, conştientă de omul din spatele ei. De ce o făcuse? Şi de ce o amestecase şi pe ea în planul lui, oricare ar fi fost acesta?
Era ceva forţat la el, în înfăţişarea lui elegantă şi într-un mod firesc sofisticată, făcea ca delictul comis să pară nefiresc, i-ar fi plăcut să-l aibă în pat.
Trebui să-şi muşte buza ca să nu pufnească în râs, dându-şi seama că gândurile îi alunecaseră în zona freudiană. Grăbită, îşi corectă observaţia:ar fi vrut să existe o fisură în analiza motivaţiilor ei.
Asta era ceea ce voise să spună. Dar trebuia să admită că nu era chiar oarbă la farmecul lui masculin.
Gândul acesta n-o prea îngrijora. Era obişnuită să depăşească emoţii de felul acesta. Shelley Pride avea o viaţă foarte ordonată. Munca ei era foarte importantă pentru ea. Bărbaţii nu aveau loc în planurile ei. Poate doar ca legături obişnuite, din când în când. Dar nimic serios.
-O să vă ia doar câteva minute, o asigură poliţistul. Apoi am să vă conduc înapoi, să vă luaţi maşina de unde aţi lăsat-o.
Ea dădu din cap şi aruncă o privire rapidă în spate. O pereche de ochi

albaştri strălucitori îi întâlniră pe ai ei şi bărbatul zâmbi ca şi cum ştia fiecare secret ascuns în mintea ei. Se îmbujoră şi privi repede în altă parte. Era ceva în el care o descurajase de la început. Îşi aminti de primul contact pe care l-a avut în dimineaţa aceea cu el. Avusese loc la librărie în timp ce căuta o felicitare pentru Jerry Kramer, psihologul cu care împărţea biroul. Cercetase raftul încruntându-se cu nerăbdare spre felicitările făcute după acelaşi clişeu, când, deodată, o mână apăru în faţa ei, întinzându-i o felicitare pe care ea n-o văzuse.

„Zilele de naştere sunt preţioase" scria. "Fiecare merită să fie pusă cu grijă într-un loc deosebit".

Desenul reprezenta un băieţel ascunzându-şi broasca favorită sub pat, lângă colecţia de melci şi praştii. Era perfectă pentru Jerry.
Se răsucise, căutându-l pe cel care-i dăduse felicitarea, dar acesta dispăruse după un colţ şi tot ceea ce văzu ea fu croiala scumpă a trendului și strălucirea uşoară a părului aproape negru. Era sigură că este acelaşi bărbat care venea plimbându-se agale prin Designer Faschions, puţin mai târziu şi o surprinsese încercând o rochie ulegantă, fără umeri, pe care, de fapt, n-avea intenţia s-o cumpere. Costa cel puţin salariul ei pe o lună şi era într-un evident contrast cu hainele ei obişnuite.
Chiar astăzi, luându-şi o zi liberă de la birou, era îmbrăcată cu o fustă dreaptă de tweed şi un jerseu de bumbac cu mâneci scurte, verde pal. Nimeni n-ar fi făcut vreodată greşeala s-o ia drept o femeie fatală. Cam asta trebuia să fii ca să poţi purta o rochie precum delicioasa creaţie pe care o văzuse expusă. O luase dintr-un capriciu, rotind-o uşor, întrebându-se cui i-ar da mâna la o asemenea extravaganţă. Dar nu simţise decât o uşoară strângere de inimă atunci când, cu o obişnuinţă firească, o întrebase pe vânzătoare dacă putea s-o încerce. Vânzătoarea îi aruncase o privire pătrunzătoare, apoi un zâmbet reţinut şi Shelley simţise că trecuse un fel de test secret.
Poate că arăta ca şi cum şi-ar fi putut permite s-o cumpere.
Gândul acesta o făcu să zâmbească. În orice caz, vânzătoarea a luat cu graţie rochia, ajutând-o să-şi tragă fermoarul şi a condus-o la cabina de probă pardosită cu covoare groase şi oglinzi de jur împrejur, în care se putea privi din toate unghiurile.
Părul ei auriu ca mierea era tăiat în trepte, căzându-i pe umeri, cu şuviţele laterale pieptănate înapoi, ca nişte aripi. Stilul era prea tineresc şi comun pentru rochie. Ar fi trebuit să aibă părul pieptănat în sus, în coc, cu şuviţe subţiri, ondulate, în jurul feţei şi cercei lungi cu diamante, atârnând de fiecare parte.

Ar fi mers mult mai bine cu rochia de mătase plisată, care o făcea să se simtă atât de extravagantă, pusă direct pe piele.
Unde ar trebui să meargă ca să poarte asemenea toalete? Se întrebă ea. Să meargă la baluri și recepţii, pe iahturi, să soarbă şampanie, înconjurată de o mulţime plină de bani şi fast? Shelley zâmbise la reacţiile ei, observându-şi ochii căprui, largi, oneşti, şi nasul uşor pistruiat care îi dădea încă un aer băieţesc, cu toţi cei douăzeci şi şase de ani ai ei. Cu toată extravaganţa rochiei, în care ai fi putut s-o iei drept o femeie uşoară, privirea ei scânteietoare nu avea nimic vulgar.
Vânzătoarea plecase să ajute o altă clientă, iar Shelley rămăsese singură cu rochia şi imaginile ei în oglinzile linguşitoare. Strângându-şi părul la spate, îşi îngustă ochii până când imaginea din faţa ei se estompă într-un val fantastic şi îşi lăsă capul să se legene uşor în ritmul unui vals. Aproape că putea să audă banda cântând.
Un-doi-trei-tam-tam-tam...murmură pentru ea. Cu precauţie la răsuciri începu să păşească uşor, într-o parte, în alta şi înapoi, într-o parte, în alta şi înapoi, absurd, chiar în braţele misteriosului străin.
-La-la-la-lalala, bâzâi el în părul ei cu tonul dintr-o sală de dans vieneză. La-la-la-lalala...Bâzâitul era al lui, dar realiză, cu necaz, că sunetul bâlbâit de totală confuzie, era numai al ei. Făcând un efort să-şi recapete echilibrul, se îndepărtă de el.
-Îmi pare rău, se bâlbâi ea, îndreptându-şi rochia, nu prea sigură dacă trebuie să-i ceară scuze pentru valsul nesăbuit, sau să strige, învinuindu-l că a deranjat-o.
Dar nu a avut timp să facă nici unul din aceste lucruri.
El se îndepărtase cu un zâmbet scurt şi înţelegător, murmurând:
-Îţi stă bine. Aş spune s-o iei, oricum, şi dispăru după un colţ.
Apoi îl văzuse furând ceasuri în raionul de bijuterii. Cine să fi fost acest bărbat ciudat? Sediul poliţiei era mare şi modern, cu ziduri gri ca mangalul, şi cu ferestre mari. Şoferul care condusese, o escortă pe Shelley prin holul aglomerat.
Telefoanele zbârnâiau, voci ricoşau confuze dintr-un perete în altul, oamenii se mişcau într-un caleidoscop de culori şi forme; dar Shelley nu era copleşită, mai fusese aici şi mai înainte.
-Luaţi loc aici, îi oferi poliţistul, arătându-i nişte canapele prost întreţinute, grupate în jurul unei mese mici, de cafea, acoperită cu reviste ilustrate, zdrenţuite. O să chem un funcţionar să vă ia declaraţia.
Shelley se întoarse să urmărească unde îl duceau pe hoţ şi îl văzu dispărând pe un coridor, flancat de celălalt poliţist care participase la arestare şi doi bărbaţi civili. Ajuns de braţul lung al legii, se gândi ea fără interes. Un fior îi străbătu şira spinării pe când se întreba dacă îl

vor pune într-o celulă. Chiar numai sunetul acestor cuvinte era inuman. Dar de fapt ea nu avea nimic de-a face cu sfârşitul acestui caz. În ceea ce o privea, se încheiase. Va da declaraţia şi se va întoarce înapoi la muncă.
Aruncând o privire la ceasul argintiu de la încheietura subţire a mâinii, făcu o strâmbătură. Jerry se va întreba, cu siguranţă, ce o reţinea. Îşi luase o dimineaţă liberă într-un moment când avea mult de lucru. Dar era marţi, ziua în care stătea şi studia publicaţiile profesionale, făcând extrase. Cu toate acestea, nu avea nici o tragere de inimă să se întoarcă repede înapoi. Avea tot timpul la dispoziţie. Aşa că stătu şi aşteptă. Şi aşteptă...şi aşteptă...Şi cu cât aştepta mai mult cu atât începea să se îngrijoreze în legătură cu hoţul ei. De fapt, ea făcuse posibilă arestarea lui. Nu conta că se părea că el însuşi voise să se întâmple astfel.
Oare ce-i făceau acum? Ştia că etica poliţiei moderne nu presupune metode violente şi ea însăşi petrecuse destul de mult timp la sediul poliţiei, deşi ştia că aceştia îşi priveau slujba la fel de profesional ca oricine altcineva, dar, din unele motive, în mintea ei pluteau vechi scene din filme cu Jimmy Cagney.
Cu siguranţă că n-aveau să recurgă la asta, râse ea în sinea ei.
Dar imaginile cu chipuri rânjite, lumini orbitoare, ochi obraznici şi fălci umflate, persistau.
Şi apoi mai erau întrebările care rămăseseră fără răspuns: De ce trebuia un astfel de om să fure din magazin şi de ce o antrenase, intenţionat, în planul său? Ar fi vrut din toată inima să găsească răspunsurile. Curiozitate pur profesională, îşi spuse ea aspru. Nimic altceva!
Se ridică şi începu să se plimbe, ignorând lumea care se scurgea pe lângă ea.
După două căni de cafea stătută, de la automat, şi trei drumuri până în faţa ghişeului să vadă din ce cauză întârziau lucrurile, apăru în sfârşit o funcţionară, care îi ceru lui Shelley s-o urmeze. Ea se duse după femeia scundă prin holul aglomerat, apoi prin coridorul pe unde o luaseră ceilalţi.
-Intraţi pe uşa a treia de pe partea stângă, spuse funcţionara ale cărei şuviţe blonde şi gropițele din obraji o făceau să arate ca un heruvim al Sfântului Valentin. Mă duc să iau un formular şi mă întorc să vă iau declaraţia.
Shelley făcu un pas în direcţia indicată, dar sunetul unui râs îi atrase atenţia spre o uşă deschisă pe lângă care trecea. Uitându-se înăuntru, privirea ei întâlni ochii surâzători ai hoţului.
În timp ce ezita în faţa uşii privindu-l în ochi, acesta îi făcu cu ochiul

din nou.
Jimmy Cagney în carne şi oase! Viaţa părea să fie o lungă comedie pentru bărbatul acesta. Îţi venea să crezi că îşi irosise timpul îngrijorându-se pentru el? În timp ce ea, martora nevinovată, era lăsată să-i îngheţe picioarele, „criminalul” era sărbătorit în camera din spate, ca un erou. Îi venea să-i arunce cu ceva în cap. De fapt, ce se întâmpla aici?
-Domnişoară Pride! Funcţionara blondă se întorsese deja şi aştepta. Shelley îşi înghiţi mânia şi porni pe coridor, înăbuşindu-şi pornirea de a o admonesta. Nu era vina ei. Dar asta n-o făcea pe Shelley să gândească mai frumos despre străinul misterios. Îi dădu declaraţia cu destulă uşurinţă. Simţind o satisfacţie răzbunătoare, insistă asupra tuturor detaliilor. Spera că va fi închis pentru câțiva ani buni, la cel puţin câteva ore în urma mărturiei ei. Funcţionara bătu cu repeziciune la maşină, apoi îi înmână o copie ca să o citească şi s-o semneze, după care îi ceru să aştepte din nou în hol.
Se întoarse prin acelaşi coridor, dar de data asta uşa era închisă şi nu putu să audă nimic din ce se petrecea înăuntru. Stătu un moment la uşă, apoi se îndreptă hotărâtă spre canapelele deformate. Se aşeză nerăbdătoare pe marginea uneia din ele. Era timpul să-şi vadă de ale ei, irosise deja prea multă energie în situaţia asta nebunească.
-Bună! Hoţul stătea în faţa ei, cu trendul pe un braţ, cu ochii albaştri scânteind. Să mergem, nu vrei?
Cu o mişcare a capului arătă către hol.
Shelley se ridică nesigură de pe canapea. El spusese „Să mergem” dar cu siguranţă se referea la o altă cameră de interogatoriu, sau la biroul sergentului, sau la birourile judecătorilor. Poate că fusese trimis să o aducă...
Nu avu timp să se gândească la aceste lucruri, că el o apucă de cot şi începu s-o împingă înainte, prin mulţime.
-Îmi pare rău pentru întârziere, murmură el, respiraţia lui atingându-i părul, dar ştii cum sunt formalităţile astea. Nimic altceva decât birocraţie.
Şi iată că apăru din nou sentimentul nedefinit al unei legături, ca şi când ar fi făcut parte dintr-o glumă de-a lui. Ca şi cum imaginile din mintea ei s-ar potrivi cu cele din mintea lui într-un clişeu al unui dans tulburător. De ce nu putea să le vadă şi ea în felul lui?
Mintea ei era aşa de plină de întrebări şi sentimentele ei erau aşa de pătrunse de prezenţa conştientă a lui, încât el o scosese afară prin uşa principală a sediului şi coborâră pe jumătate treptele largi de la intrare, înainte ca ea să realizeze încotro merge.
-Stai puţin, insistă ea trăgându-se înapoi, dar în acelaşi timp se auzi o

voce din spatele lor.
-Ai uitat ceva, Harper? Hoţul se întoarse încet, mâna lui cotrobăind către cotul lui Shelley. Se uitară amândoi în sus la bărbatul care stătea în capătul scărilor.
-M-ai prins din nou, spuse hoţul ei plin de regret. Este a doua oară într-o singură zi. Îmi spunea mie mama că există şi zile din astea.
Shelley se uită furioasă la el încercând să se tragă din strânsoarea lui, fără succes însă.
-Pun pariu că aveţi o grămadă din ăştia, spuse ea mustrător, dorind să nu se simtă atât de încurcată. Ce se întâmplă aici? Aproape că fugise cu un hoţ!
Cei doi urcară din nou treptele, în timp ce Shelley se uita cercetător la omul care-i aştepta la uşa de sticlă. Era înalt şi slab, cu o înfăţişare întunecată şi sfrijită.
Era sigură că-l mai văzuse şi mai înainte, dar nu ştia cine era.
-Este întotdeauna aşa de uşor pentru prizonierii dumneavoastră să evadeze?
Întrebă ea puţin tulburată de toată confuzia şi emoţia pricinuite de străinul de la uşă. Mă surprinde că oraşul n-a fost încă luat în stăpânire de criminali.
Bărbatul îşi controla un surâs glacial.
-Sunt unii care susţin că asta este ceea ce s-a întâmplat la ultimele alegeri, răspunse el sec, dar trebuie să mă abţin, domnişoară Pride. Totuşi, un suflet mai încrezător decât al meu ar putea fi gata să vă acuze de ajutor şi complicitate în cazul de faţă. Shelley se îmbujoră, dar înainte de a putea trece în defensivă, hoţul răspunse în locul ei.
-Nici o şansă, Sam. Ai în faţă pe cetăţeanul cel bun care m-a pus la pământ. Nu avea nici o idee despre faptul că încercam s-o corup.
Omul, numit Sam, ţinea uşa pentru ca ei să intre din nou în clădire.
-Chiar nu înţelegea spre ce se îndreaptă?
Întrebă el sceptic, urmându-i.
-Orbită de farmecul meu, Sam, răspunse hoţul jovial. Era orbită de farmecul meu.
Shelley se uită perplexă de la unul la altul, neștiind ce să creadă despre cele întâmplate şi nici despre tălmăcirile lor.
-De fapt, cine eşti? Îl întrebă ea, în cele din urmă, pe omul întunecat şi înalt eliberându-şi braţul. Avea senzaţia neplăcută că este o minge de ping-pong. Şi unde mă duceţi?
-Vrei să spui că voi doi nu v-aţi mai întâlnit până acum?
Hoţul părea şocat de o astfel de încălcare a etichetei.
-Shelley Pride, ţi-l prezint pe detectivul Sam Gladstone, e cel mai potrivit să-l cultivi în această zonă. Ştie cele mai bune restaurante.

Se oprise în faţa biroului sergentului, dar Shelley se întoarse să se uite la cel care o încurcase atât de rău.
-Ştiţi cine sunt? Întrebă ea. El dădu din cap în semn de aprobare.
-Am aflat o mulţime de lucruri despre dumneavoastră, zise el şi făcu cu ochiul.
S-ar putea ca undeva, în arhive, să existe un dosar ascuns conținând fiecare secret al tinerei dumneavoastră vieți. Sam mormăi oprind discursul, dar Shelley nu era încă mulţumită.
-Dar dumneata cine eşti? Îl întrebă ea pe hoțul ei, cu încăpățânare, şi de ce te plimbi pe aici ca acasă?
El privi de la ea la detectiv.
-Mă cheamă Michael Harper, spuse el cu un glas alb, şi acum mă joc de-a hoţul de magazine. Uitându-se la el îşi dădu seama că nu crede un cuvânt din ceea ce-i spune.
-Sper că n-ai de gând să-ţi faci un obicei din asta, spuse ea acru. Nu eşti prea bun.
El zâmbi.
-Păi tocmai asta e, spuse cu blândeţe. Nici nu se presupune că sunt.
Detectivul îşi drese vocea, iar Michael îşi înălţă o sprânceană. Cred că Sam are nişte hârtii pe care vrea să le semnez, spuse el. Apoi vom putea pleca de-aici. Şi oftă.
Deşi, trebuie să-ţi spun că ai fost din cale-afară de zelos cu chestia asta, Sam!
Shelley se încruntă, cufundată încă în confuzie, dar Sam porni înainte şi luă teancul de hârtii, din mâinile sergentului.
-Nu trebuie să plăteşti pentru neatenţie, asta este pentru propria noastră protecţie. Apoi, folosind un ton mai formal:
O să-i dăm drumul lui Michael Harper pe baza propriei sale recunoaşteri, susţinute şi de faptul că este de acord cu o completă evaluare psihologică. S-a stabilit că delictele sale sunt, foarte probabil, rezultatul stresului şi al unui exces de muncă, mai degrabă decât o înclinare spre hoţie. Poliţia este de acord să renunţe la acuzaţii dacă el acceptă ajutorul nostru. Scoase un stilou. Semnează aici, Harper. Vreţi să semnaţi şi dumneavoastră pentru partenerul dumneavoastră, domnişoară Pride!
Shelley se uită în jos la formularul pe care se aştepta semnătura ei. Acesta certifica faptul că Jerry Kramer îşi dă avizul psihologic doveditor pentru Michael Harper şi că va raporta orice neconformare din partea pacientului. Peste şase săptămâni se va face un raport complet, precum și o reevaluare a cazului de către poliţie.
Deci bărbatul urma să vină la biroul ei pentru testare.
Își aminti deodată cum îl dorise în patul ei. Din fericire, cazul va fi al

lui Jerry. O curiozitate supărătoare o pândea încă undeva înăuntrul ei, dar se lupta cu ea.
Poate că unele lucruri este mai bine să le laşi neanalizate.
Semnă repede, grăbită să plece din clădire, dar întorcându-se către Sam Gladstone ca să-i ceară permisiunea şi să-l întrebe dacă este cineva disponibil ca să o ducă înapoi, în parcarea unde îşi lăsase maşina, simţi din nou mâna puternică pe cotul ei.
-Înţeleg că domnişoara Pride se întoarce la maşina ei, îi spuse Michael Harper detectivului. Aruncă o privire satisfăcută la ceasul scump de la încheietura mâinii. Şi cred, de asemenea, că voi avea grijă să aibă parte de un prânz foarte bun. Îl merită, după toate prin câte a trecut astăzi. Shelley încercă să se tragă înapoi, uluită de cât de încrezător poate fi că o poate domina.
-N-am nevoie de nici un ajutor şi de nici un prânz, protestă ea.
Pot să-mi port singură de grijă. Dar el refuză să-i dea drumul la cot. Uitându-se la ea, oftă adânc.
-Spune-i că sunt inofensiv, Sam, imploră el. Fă-o să mă iubească!
Sam făcu un zgomot care semăna în mod suspect cu o sforăitură.
-Nu v-aş sfătui să vă încredinţaţi întreaga viaţă acestui om, domnişoară, spuse el, dar cred că puteţi avea încredere în el în ceea ce priveşte după-amiaza aceasta.
Shelley nu avea încredere în el în nici o privinţă. Avea multe lucruri de făcut: locuri în care trebuia să meargă, oameni pe care trebuia să-i vadă şi nu avea nimic de-a face cu atrăgătorul hoţ de magazine care părea să fie într-o legătură suspectă cu poliţia. Nici măcar din curiozitate nu ar fi avut de gând să se implice. Ridicându-şi ochii până ce îi întâlni pe ai lui Michael, tocmai se pregătea să-i spună aceasta, şi nu oricum! Dar se întâmplă din nou. Legătura se făcu şi se aprinse. De data asta simţi ca un fluid între ei şi în loc să-i dea un răspuns plin de ciudă, se pomeni mergând docilă alături de el, ieşind pe uşă şi coborând scările. Oare pusese el stăpânire pe gândurile ei?

Capitolul 2.

Chiar dacă Shelley părea că-şi pierduse voinţa de a se opune călăuzirii de către el, în schimb nu-şi pierduse puterea de a obiecta.
-Încotro ne îndreptăm? Întrebă ea suspicioasă, în timp ce Michael o împingea în parcare şi pe trotuar. Unde mă duci?
-Să iei prânzul, fireşte, răspunse el zâmbind spre ea. A trecut ora mesei. Asta ţi-o pot spune cu siguranţă. O să ciuguleşti ceva.
-Să ciugulesc! Avea o idee aproximativă despre ceea ce însemna cuvântul, dar ştia că nu-i place să fie folosit pentru ea. Nu ciugulesc câtuşi de puțin!

-Ba, cu siguranţă o s-o faci, insistă el cu un aer firesc. Cunosc foarte bine simptomele. Ridică o sprânceană. Uşoară agitaţie, ochi scăpărători, diminuarea simţului umorului, eşti un caz clasic.
În ciuda îndoielilor ei, simţi cum gura i se relaxează într-un surâs.
-Iar tu eşti un mare diagnostician, presupun, replică ea, dar nu era nici o înţepătură în spusele ei. Se opriră să aştepte la un semafor. El îşi ridică mâna liberă ca să-şi îndrepte nodul de la cravata de mătase, cu o uşoară mândrie.
-Unul din multele mele talente, admise el. Mi s-a apus adesea că sunt un maestru în analiza acestor lucruri şi chiar mai mult, că sunt un adept al prescrierii leacului potrivit. Semaforul trecu pe verde, iar ei porniră în același pas, în ciuda picioarelor lui mult mai lungi.
Shelley aruncă o privire la imaginea lor din vitrina unui magazin pe lângă care treceau. Michael arăta rece şi sofisticat. Ţinuta lui avea o eleganţă firească, în armonie cu costumul perfect în timp ce ea...ce-ar fi putut spune? Arăta ca o liceană în fusta de tweed şi jacheta de bumbac. Chiar şi pistruii păreau că ies în evidenţă, trădând-o.
Ciudat, cum de nu băgase de seamă până acum? Arăta tânără şi fără griji, cu totul deplasată în compania lui Michael.
Drăguţă, realiză ea cu o teamă bruscă, dar naivă.
-Care este leacul dacă n-ai ciugulit?
Întrebă ea mai mult ca să-şi gonească gândurile neplăcute din minte, decât ca să afle răspunsul.
-Sushi, răspunse el cu un aplomb sublim.
-Sushi? Ea se opri încremenită în mijlocul trotuarului, fără să-i ia în seamă pe trecătorii care o împingeau, Vrei să spui...chestia aia japoneză?
-Exact, aprobă el.
Ea îşi scutură încet capul cu ochii săi căprui larg deschişi.
-Nu, într-adevăr, nu mi-e foame. De fapt, acum, când stau să mă gândesc, ar trebui să mă întorc la muncă. Dacă ai vrea...Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, în timp ce se uita încordată de-a lungul străzii, sperând să vadă un taxi. Dacă şi-ar fi dat seama că el avea de gând s-o facă să mănânce mâncarea aceea sinistră, ar fi refuzat prânzul fără să se mai gândească a doua oară, cu toată legătura care se înfiripase între ei. Umbra unei încruntări de nerăbdare trecu peste fruntea lui.
-Nu-ţi place sushi? Shelley înghiţi un nod care i se pusese în gât. Auzise despre „sushi” şi îşi amintea că informaţiile nu erau prea bune. Cuvinte ca „peşte crud”, şi „alge” păreau să nu-i mai iasă din minte.
-Nu ştiu, admise ea, n-am încercat niciodată.
Michael se uită uluit la ea.

-N-ai mâncat niciodată sushi? Trăieşti aici, în California, ţinutul prânzurilor frugale şi ai lăsat să-ți scape unul din cele mai însemnate asemenea prânzuri?
Shelley încercă o privire arogantă, dar îşi dădu seama că nu reuşise, din licărirea ochilor lui albaştri.
-Nu prea dau atenţie prânzurilor, îi spuse ea. Sunt mult prea ocupată ca să mă gândesc la astfel de lucruri.
El alungă ceea ce spusese ea cu un gest al mâinii şi-i luă din nou cotul, mergând cu paşi mari și siguri, ceea ce o făcea pe ea să alerge pe lângă el ca un căţeluş nerăbdător.
Nimeni nu este prea ocupat pentru asemenea lucruri, o informă el vesel. Sam recomandă un sushi-bar din blocul următor. Eşti în timpul unei experienţe educaţionale. Ea încercă să-şi apere prestigiul în faţa acestei atitudini tolerante.
-Îmi place sukiyaki! Şi tempura.
Dar el nu înghiţi chestia asta.
-Acestea sunt pentru cină! Sushi este mai degrabă un prânz.
-Dar mie nu mi-e foame, încercă ea cam neconvingător.
-Asta nu-i important replică el, la un sushi-bar se ospătează toate simţurile, nu numai gustul Poţi să stai detaşat, să te uiţi la interferenţa culorilor subtile, să te delectezi cu mirosul mâncărurilor exotice, să asculţi delicata muzică samisen.
-Şi să te uiţi la chestia aia, presupun, pufni ea, ştiind că pierdea lupta. Sună grozav.
Dar nu mai era timp pentru proteste. Michael o conducea înainte, prin intrarea marcată cu un steag strălucitor de bumbac şi înainte ca ea să aibă cea mai mică şansă de a se gândi la un nou mijloc de scăpare, fu aşezată în faţa tejghelei albastre şi lungi, uitându-se în ochii unui om care pentru toată lumea arăta a samurai războinic, cu sabie şi celelalte.
-Numai un moment să ne sfătuim asupra comenzii, îi spuse Michael. Ce să fie, Shelley, squidi, octiopus, abalone?
-Ţi-am spus că nu mi-e foame! Shelley apucase marginea tejghelei ca şi când i-ar fi fost teamă că nu este în stare să stea pe scaun fără să fie ajutată. Nu ştia de ce gândul acestei ciudate mâncări o îngrozea într-o măsură atât de mare, dar ştia că n-ar reuşi niciodată s-o mănânce.
Deodată se pomeni că mâna lui Michael i-o acoperă pe a ei.
-Ei, spuse el blând, cu o privire enigmatică, nu te îngrijora n-am de gând să te forţez să mănânci.
Degetele lui se crispară. O să mergem altundeva.
Simţi cum i se colorează obrajii. Grozav, îşi spuse ea, exact ce trebuie

pentru o fată pistruiată. O roşeaţă drăguţă care să facă să iasă pistruii şi mai mult în evidenţă. Acţionase teribil de prosteşte şi o ştia. Trebuia să şteargă cumva imaginea de mânză nărăvaşă, pe care ştia că şi-o formase Michael în minte despre ea. Reprimându-şi simţământul de teamă, afişă un zâmbet tremurător.
-Nu fi ridicol, spuse ea cât putu de vesel. E-n regulă, o să iau un ceai, iar în ce priveşte mâncarea, alege tu, încheie ea fără să-şi poată reprima un fior.
El ezită, apoi zâmbi satisfăcut.
-Bună fată, dar n-ar trebui să priveşti la pregătirea unui sushi. Nu de data asta. Îl chemă pe şeful bucătar şi-i comandă ceva de neînţeles, cerându-i să aducă cele comandate la o masă din cealaltă parte a sălii.
-O încăpere discretă, îi spuse el în timp ce o conducea la masă. Nu va trebui să urmăreşti cum se face sushi şi nici alţii nu vor putea să ne urmărească pe noi.
Deşi simţise tot timpul o puternică atracţie între ei, aceasta era prima oară când făcea aluzie la simţăminte mai romantice. Ea îi aruncă o privire fixă şi se întoarse semnificativ, pe jumătate, pe scaunul roşu de plastic, nelăsându-i loc în partea ei de masă. El oftă, dar nu făcu o problemă din asta şi se aşeză în faţa ei.
O chelneriţă apăru repede, servindu-le ceai şi înclinându-se cu graţie în timp ce se retrăgea.
-Acum, spuse Michael ferm, aplecându-se spre ea şi uitându-se adânc în ochii ei, povesteşte-mi despre tine. Cum face un psiholog ca să-i fie atât de teamă când e vorba să încerce ceva nou?
Ea îi întoarse privirea şi renunţă la gardă. Nu era chiar aşa. De fapt era tot atât de gata, ca oricine, să aibă noi experienţe. De ce n-ar fi fost?
Deodată îşi dădu seama cât de mult fusese prinsă de munca ei. Adică total absorbită de ea. Poate că era timpul să-şi ia o mică pauză, să se mai liniştească.
Dar nu era momentul acum să se gândească la lucrurile astea.
Aşa că, în loc să răspundă, îi întoarse întrebarea:
-Mai întâi explică-mi tu mie cum de este un hoţ de magazine atât de familiar cu poliţia? Întrebă ea obraznic.
Râsul lui fu blând şi scăzut.
-Criminalii şi poliţiştii au o relaţie simbolică, întocmai ca acele păsărele care trăiesc pe spinarea hipopotamilor. Nu putem unii fără alţii.
Era mai mult decât atât, simţise ea asta şi înainte, dar acum putea s-o vadă în ochii lui.

Ar fi vrut foarte mult să ajungă la dedesubtul acestei enigme.
-Nu eşti un hoţ de magazine adevărat, nu-i aşa? Blufă ea. Ce făceai astăzi la magazin? Zâmbetul lui păli puţin.
-Sper ca omul pentru care am creat această diversiune să nu fie atât de perspicace ca tine, răspunse el. Dacă este, totul a fost în zadar.
-A...a...atacă ea brusc, deci a fost un spectacol, o punere în scenă! Dar de ce?
El se întinse în scaun spre spate, cu un zâmbet pa faţă.
Se spune întotdeauna că pentru a prinde un hoţ, trebuie să trimiţi alt hoţ. Este un om care lucrează la etajul acela. Identitatea lui nu este importantă. Dorea teribil o dovadă că eu am degetele lungi. Şi i-am dat-o! Chicoti. N-ai să crezi câte lucruri am şterpelit chiar de sub nasul oamenilor şi nici unul n-a spus nimic, până te-am găsit pe tine.
În mintea ei începu să se facă lumină.
-Pe el îl căutai când mi-ai spus să aştept, înainte de a te acuza cu voce tare.
El râse satisfăcut.
-Iar tu ai aşteptat. Asta m-a surprins. Uitându-mă la faţa ta hotărâtă, m-am gândit că spectacolul se va termina înainte de a sosi auditoriul.
Chelneriţa apăru la masa lor cu mâncarea, dându-i lui Shelley prilejul de a se salva de la explicaţiile pe care ar trebui să i le dea, cât de mult o fascinase, cât de mult o măcina curiozitatea despre el şi despre activităţile lui ciudate.
Se trase înapoi pe scaun, urmărind cu o teamă prevăzătoare cum aşeza chelneriţa pe masă o frumoasă tăviţă neagră, lăcuită; asta în dreptul lui Michael. Pe tăviţă erau aşezate nişte lucruri ciudate, în grămezi mici, dar ea evită să se uite direct la ele. Se simţea aproape ca şi cum ar fi stat în faţa cuiva care se uită cu bucurie anticipată, la gândul că va consuma furnici vii şi râme care se zvârcolesc.
-Pentru dumneavoastră, spuse femeia delicat, înclinându-se în timp ce aşeza o farfurie mică, de porţelan în faţa lui Shelley. În centru, înconjurat cu artă de legume albe şi spirale de ghimbir, stătea un cilindru lung şi negru, tăiat felii, ca o mică ruladă de gelatină.
-Ruladă „California”, anunţă ea cu mândrie. Vă rog, o să vă placă.
Shelley se răsuci, gata să insiste în afirmaţia că nu-i este foame şi nu avea de gând să se atingă de nimic din restaurantul acela, dar când întâlni privirea plină de speranţă a chelneriţei, îşi înghiţi cuvintele.
-Sunt sigură că o să-mi placă, replică ea slab, mulţumesc.
Michael zâmbea satisfăcut, în timp ce chelneriţa se îndepărta.
-Nu-ţi face griji, îi spuse el. Nici o bucată de pește crud n-a trecut măcar pe lângă rulada asta. Dacă te uiţi cu atenţie, o să vezi că orezul pregătit în oţet este învelit de jur împrejur cu nimic altceva decât cu

creveţi ameninţători, de culoare roz, bine copţi şi cu avocado verde. Ea se uită în jos şi văzu despre ce este vorba.
-S-ar putea să fie aşa, spuse ea cu suspiciune dar ce e chestia aia neagră, subţire ca foiţa de hârtie, de pe margine? O umbră vagă trecu peste faţa lui.
-Gustă şi...
Shelley îi aruncă o privire răbdătoare, încarnată de suferinţă.
-Ce este? Întrebă ea blând.
El oftă.
-Alge de mare, dar sunt delicioase, trebuie doar să le guşti.
Ea împunse o bucată cu un beţişor, simţindu-se totodată foarte prostuţă în teama ei iraţională. Un psiholog ar trebui să fie deasupra acestor lucruri îşi spuse ea, un psiholog ar trebui să aibă propria viaţă sub control. Se gândea că ea o avea. Dar poate că asta se datora faptului că înotase de-a lungul propriului ei curent, neîntâlnind nici un alt curent neobişnuit. Uitându-se în ochii lui Michael, gândi că poate vedea semnele unui întreg ocean sălbatic aşteptând dincolo de ei.
-Haide, o grăbi el blând, fii curajoasă!
Ea îi aruncă o privire istovită.
-Curajul nu are nimic de-a face cu asta, minţi ea, numai că nu mi-e foame.
Dar ştia că nu poate să continue aşa. Apucând amândouă beţişoarele, cu o mână, luă cu prudenţă o bucată groasă şi ţinându-şi respiraţia, ciuguli câteva boabe de orez.
-Îmi povesteai despre delictul tău, îi aminti ea, sperând să-i abată atenţia de la lupta ei cu mâncarea neobişnuită. De fapt, orezul nu era chiar rău. Mai ciuguli puţin, luând de data asta şi o felie de crevete mai dolofană şi o picătură de avocado.
-Lucrezi pentru poliţie?
El ridică din umeri.
-Nu chiar, sunt la procuratura districtuală şi de când mă mişc în teritoriul ăsta, de cinci ani, în zona golfului, poliţia locală, cu excepţia lui Sam, n-a ştiut niciodată cine sunt. Ea realiză că devorase întreaga bucată de rulada „California”, fără nici o remuşcare. Stomacul nu făcuse nici un protest. Chiar şi delicatele alge de mare care o acopereau erau bune. Nici un gust de apă sărată. Luă o a doua felie şi începu să se chinuiască şi cu ea.
Michael mânuia ustensilele de lemn cu aceeaşi grație abilă care părea să-i fie firească în orice făcea, observă Shelley. Se pomeni ea însăşi urmărindu-l, studiind mici amănunte cum ar fi felul în care marginile gurii păreau să se întindă într-un zâmbet aproape împotriva voinţei sale şi felul în care își îngusta ochii când îi plăcea ceva sau când se

uita la ea. Era adevărat realiză ea cu o tresărire, o plăcea.
Văzuse semnele care trădau acest lucru. Se pomeni deodată că şi propria ei gură i se curbează într-un zâmbet la fel de necontrolat. Trecuse atât de mult de când nu se mai uitase la un bărbat în felul acesta, observându-l în timp ce şi el o observa pe ea...Uitase cât de plăcut poate fi.
-Atunci, ce eşti, îl provocă ea, un agent sub acoperire, sau ce?
El aruncă o privire în jur, prin încăpere, puţin necăjit.
-Nu aşa tare, te rog, îi aminti el, punându-şi un şerveţel de pânză la buze şi apucând ceaşca rotundă de ceai. Asta nu-i o informaţie pe care s-o aduci la cunoştinţa publicului. De fapt, Sam nu va fi deloc mulţumit că ţi-am spus.
Privirea ei îi întâlni ochii albaştri, scânteietori, şi ştiu că pentru el era un joc; nu prea mare, dar amuzant şi emoţionant ca joc. Iar el avea credinţa, de fiecare dată, că va câștiga. Nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul.
-Bine, dar ştii că poţi să ai încredere în mine, spuse ea. Aşa-i?
El râse înfundat.
-Nu! Acum, că ai adus vorba de asta, nu ştiu nimic, dar m-am gândit că ai meritat să ştii adevărul, după remarcabila performanţă de astăzi.
Zâmbetul de la faţa ei păli. Îşi amintea cât de înfricoşată fusese, cât de mult trebuise să-şi ţina firea ca să facă ceea ce gândea că era de datoria ei.
-N-a fost o performanţă, îi spuse ea moale, am crezut că era de-adevăratelea, am vrut să te opresc.
-Și ai făcut-o minunat. Sarah Bernard ţi-ar mânca din palmă.
Ea se uită lung la el, gândindu-se cât de diferit priveau lucrurile legate de încercarea prin care trecuseră amândoi. Ea îşi amintea teama, neliniştea, Era bucuroasă că nimeni n-a fost rănit şi se întreba cât de des pot cădea victimă privitori nevinovați la jocuri de felul celor pe care le juca Michael.
În acelaşi timp, Michael îşi amintea succesul, triumful unui plan bine executat. Pur şi simplu cine ar putea să se pună chezaş pentru el?
Își scutură capul. Ce mai conta? O să fie clientul lui Jerry nu al ei.
Nu ştiam că procuratura districtuală face lucruri de genul ăsta, comentă ea. Mă gândeam că asta rămâne pe seama F.B.I.-ului.
El zâmbi.
Lucrăm în cooperare cu ei, la fel şi cu poliţia locală. Vezi, s-au înmulţit mult excrocheriile, în special în zona Gold Coast Newport, Balboua din Orange County, care sunt pline de bani noi şi tipi cărora le place să facă speculaţii. Lucrăm în baza unei legi federale promulgate în mod special.

-Escrocherii? Întrebă ea.
-Da, escrocherii, evaziuni fiscale, fraude. Se găsesc fraieri care să investească o grămadă de bani când e vorba de un scop tentant. Dar, undeva, pe ascuns, ţinta aceasta se evaporă şi nu-şi mai primesc banii niciodată. Ceea ce încercăm noi să facem este să înfiinţăm o unitate separată în care să se lucreze la fiecare caz sub acoperire, mergându-se până la recunoaşterea vinei şi condamnare.
Ochii lui străluceau în timp ce vorbea, iar ea îşi dădu seama că-şi iubea munca.
-Aşa deci, lucrai sub acoperire când ne-am întâlnit. Dar de ce a mers poliţia până la înscenarea cu încredinţarea ta pe şase luni cabinetului nostru? Întrebă ea curioasă. El ridică din umeri răzuind o aşchie răzleaţă de ghimbir din jurul marginei tăviţei lăcuite, cu beţişoarele.
-Totul face parte dintr-o încercare de a părea cât mai verosimil. Îmi fac spectacolul pentru primele întâlniri, apoi, odată cazul închis, mă dau la fund.
Ea îşi înclină capul într-o parte, uitându-se la el speculativ.
-Poate ţi se întâmplă să ai cu adevărat nevoie de un ajutor real, îi spuse ea, neobservând cât de mult se încruntă el la sugestia ei. Jerry...vreau să spun doctorul Kramer, este foarte bun ca psihoterapeut.
-Ce te face să crezi că aş avea nevoie de psihoterapie? Vocea joasă şi lipsită de blândeţe o avertiză că nu-i prea surâdea ideea.
Își abandonase prânzul şi se uita lung la ea, cu foarte puţin umor în privire.
-Oricine poate merge la o consultaţie din când în când, se eschivă ea vag. Ştii, rulada asta „California” este într-adevăr foarte bună. Duse la gură ultima bucată şi o mestecă cu inocenţă, aruncând, priviri furişe, să vadă ce mai rămăsese în farfuria lui Michael. Rulada nu fusese prea mare, iar ei îi, era încă foame.
-De ce nu-mi dai tu câteva consultaţii? Mâna lui se întinse peste masă acoperind-o pe a ei. Ea încercă să şi-o tragă, puţin surprinsă şi foarte deranjată de gestul familiar, de căldura acestuia. Dar el o ţinu strâns şi licărul acela era din nou în ochii lui. Am aprobarea să mă consulţi tu în locul doctorului Kramer. Sunt sigur că ai putea să mă ajuţi şi să-mi descoperi toate nevrozele într-un timp record.
-Nu pot s-o fac, îi dezvălui ea stânjenită de tremurul din voce. Ca psiholog, nu sunt încă pe deplin calificată.
El ridică o sprânceană.
-Doar asistentă, nu-i aşa?
Bâlbâindu-se la repezeală, încercă să-i explice.
-Dau unele consultaţii şi am o licenţă limitată de terapeut.

Predau şi la un curs seral, la colegiul local, în fiecare marţi. Nu pot să închei contracte cu agenţii guvernamentale. Îşi trecu limba peste buze. Vezi, am făcut studiile necesare, dar mai am un oarecare număr de ore de practică de completat şi de asemenea, să-mi termin teza înainte de a avea diploma de maturitate ca psiholog.
-Înţeleg.
Degetele lui se mişcau uşor peste ale ei, transmițându-i o putere seducătoare. Ea se simţea ca şi când ar fi putut s-o înfăşoare ca pe un ghem, începând cu braţul.
-Şi despre ce este vorba în teza ta?
Avea impresia că nu mai poate să-şi dezlipească ochii de pe degetele lui cafenii şi tari, dar continuă să vorbească pe cât de repede putea.
-Psihologia culorii raportate la regimurile alimentare, explică ea automat. Vezi, culoarea mâncarii are foarte mare legătură cu felul în care o percepem, cu gustul ei. Aşa că am făcut numeroase experienţe. Gătesc mâncarea în colorant comestibil roşu, omletă verde, suc de mere de un roşu aprins şi iniţiez teste, studiind cum se schimbă pofta de mâncare în raport cu mâncarea colorată în mod convenţional.
-Ouă verzi?
Întrebă el cu faţa contorsionată de groază. Ea dădu din cap.
-Piure de cartofi negru, lapte portocaliu...
El îi dădu drumul la mână şi izbucni în râs.
-De necrezut. Şi ai avut curaj să strâmbi din nas la sushi?
-O, dar este total diferit, protestă ea şi se afundă în scaun, realizând că nu era deloc aşa. El se ridică de la masă şi o anunţă, ridicându-i bărbia cu un deget, până când privirile lor se întâlniră.
-Shelley Pride, te găsesc delicioasă, dar o să-ţi cer scuze pentru un moment.
Trebuie să dau un telefon care nu se poate amâna.
Încă zâmbind se aplecă şi o sărută uşor pe buze, apoi se întoarse, lăsând-o într-o stare de uimire plăcută, în timp ce-l urmărea cu privirea cum se îndepărtează.
Îl plăcea. Faţa i se destinse într-un zâmbet uşor în timp ce rostea cuvintele apăsat. Îl plăcea pe Michael Harper. Îl plăcea foarte mult. Oare de ce n-o speria acest lucru? Ar fi trebuit. Nu s-a mai simţit atât de puternic atrasă de un bărbat de când...Abia îşi mai putea aduce aminte de când. Barry şi povestea lor de dragoste înfiripată în timpul ultimului an de colegiu, pe când încerca să se decidă dacă să meargă la o şcoală superioară şi să moară de foame sau să-şi ia o slujbă şi să ducă o viaţă decentă. Sfârşise prin a le face pe amândouă, lucrând ziua ca secretară şi mergând la şcoală la seral ca să-şi termine

pregătirea. Şi asta îi luase foarte mult timp ca să ajungă la capăt unde o aşteptau cercetările profesionale. Până la urmă deziluzia ei cu Barry a ajutat-o să ia decizia mai uşor.
Fusese un prieten drăguţ, cu părul roşu, ondulat şi des şi cu ochii verzi serioşi care păreau să spună că o iubesc. Buzele lui spuneau acelaşi lucru, ca să nu mai vorbim de trup. Era atât de sigură că se vor căsători după ce-şi vor lua diplomele...Totul a durat până ce el a găsit un apartament de două camere unde urmau să se întâlnească după ce el se va fi căsătorit cu cealaltă prietenă a lui.
Lydia era însărcinată, dar Shelley nu auzise despre ea nici măcar o şoaptă până atunci. Odată adevărul ieşit la lumină, putu să privească înapoi şi să vadă toate semnele orbirii sale:felul în care evita el să o ducă acasă, unde locuia cu chirie, nopţile în care era prea ocupat pentru că învăţa, prea ocupat ca să se întâlnească, faptul că pretindea că nu are telefon.
Viaţa lui cu ea se rezuma la universitate. În oraş el ducea o altă viaţă. „Dar am nevoie de voi amândouă, protestase el când ea i-a cerut explicaţii. Am nevoie de stimularea intelectuală pe care o primesc de la tine şi de stimulentul matern pe care-l am de la Lydia. De ce nu pot femeile să accepte lucrurile astea?”
Într-adevăr, de ce? I se întâmplase ceva lui Shelley. Dragostea ei pentru Barry se evaporă, fiind înlocuită de o nouă prietenie cu Lydia. Ea şi cu fata cea timidă şi-au unit forţele şi Shelley a fost chiar martoră la nunta lor. Tot ea i-a ajutat când a venit primul copil. Şi tot ea le-a fluturat mâna de adio când mica familie a împachetat şi a plecat în Oregon, la o mică fermă lângă Eugene.
Şi acum, iată, Michael Harper aţâţa jăratecul unor vechi simţăminte. Ea îşi scutură capul, zâmbind de propria ei prostie. Nu trebuia s-o ia prea în serios, îşi spuse în sinea ei. Mai bine să se gândească la altceva.
Şi acest altceva ar fi mâncarea. Aruncă o privire în jos, la farfuria goală, apoi vizavi, la micile grămăjoare rămase în tăviţă lăcuită a lui Michael. Rulada „California” i se părea din ce în ce mai bună, cu cât se gândea mai mult la ea. Oare cât se deosebea de sushi comandat de Michael?
Se întinse cu beţişoarele de lemn şi împunse o grămăjoară, încercând bucata albă şi subţire de deasupra orezului. Michael avea dreptate. Dacă se putea descurca cu piureul negru de cartofi, fără să clipească, de ce s-ar teme de peştele crud? Uitându-se în jur, ca să se asigure că n-o urmăreşte nimeni, rupse o bucăţică mică şi o puse pe limbă cu o uşoară înfiorare.
Nici un gust. O plimbă prin gură, dar nu avea nici un gust.

Probabil că trebuia să ia o bucată mai mare. Devenind de-a dreptul curajoasă, luă o bucată mai mare şi o mestecă temeinic. Avea un gust, dar nu era câtuşi de puţin de peşte. Era aşa de delicat, aşa de uşor. Carnea părea să se topească în gură. Plină de încredere, luă şi restul grămezii: orez dat prin oţet, peşte crud şi tot ce mai era, le băgă în gură.
Delicios. Avea acelaşi gust ca şi mirosul din restaurant, uşor exotic, chiar foarte bun. Mai voia. Întinzându-se peste masă, studie conţinutul tăviţei. Observă o chestie ciudată care avea o înfăţişare ca de cauciuc, spongioasă. Desigur, trebuia să fie caracatiţă. Putea să vadă încă unde fuseseră ventuzele. Chiar şi în noua ei stare de toleranţă, era totuşi prea mult pentru ea. Dar mai erau şi altele. Poate peştişorul roz cu străluciri argintii?
-A...ha! Vocea lui Michael o străbătu ca un şoc electric şi sări înapoi vinovată.
Ştiam eu c-am fost nebun că am avut încredere în tine aşa de uşor. O femeie care ar lua mâncarea de la gura bărbatului!
-Oricum, nu era lângă gura ta, îi replică ea, simulând o strâmbătură. Şi, oricum, tu eşti cel care ai vrut să-mi deschizi mintea.
El se lăsă să cadă pe scaun şi împinse tăviţa în partea ei de masă.
-Simte-te liberă! Îi spuse el. Sunt bucuros să mă gândesc că mi-am dat partea mea ca să promovez pacea şi înţelegerea internaţională.
Ea zâmbi puţin încurcată, dar nu-i refuză oferta.
-Nu cred că pot să fac prea mult în ceea ce priveşte pacea mondială, dar dacă a mânca lucruri bune ajută acest lucru, am să încerc, cu siguranţă, să-mi aduc şi eu aportul. El se lăsă pe spate şi privi la ea cum mânca, cu ochii calzi şi amuzaţi.
Privind în sus, ea îi întâlni privirea şi se simţi deodată ca şi cum ar fi avut gura plină cu prea mulţi fulgi de ovăz. Înghiţind cu grijă, încercă să reia discuţia.
-Ai rezolvat acolo unde ai telefonat? El aprobă clătinând din cap, fără să-i spună un cuvânt, privind-o doar. Ea îşi aminti ce-i spusese el mai înainte: „Te găsesc delicioasă”, astea au fost exact cuvintele lui. Ochii lui spuneau acelaşi lucru, în felul lor. Era foarte emoţionant, dar ştia că era ceva periculos. Trebuia să-l ţină de vorbă, îşi spuse în sinea ei. Repede, înainte de a crede ce spun ochii lui. La întâmplare, reveni la telefon.
-Ei, ţi-au dat din nou mantia şi pumnalul şi o nouă sarcină? Întrebă ea cu voce joasă. Ai de gând să te îndrepţi spre alte meleaguri şi să încerci să furi din magazine? Ochii lui se întunecară serioşi.
-Munca mea nu este ceva despre care să pot să glumesc în public, Shelley, spuse el liniştit. Ea se dădu înapoi, puţin înţepată de reproşul

lui. Fireşte că nu era! Ar fi trebuit să ştie mai bine.
-De cât timp practici această...profesie? întrebă ea cu o voce moale, aruncând priviri în jur ca să fie sigură că nu aude nimeni. El ridică din umeri.
-Mi se pare că de-o viaţă.
-E periculos? Pe faţa lui apăru un zâmbet
-Ai nişte ochi aşa de mari! Nu, nu este aşa de periculos. Nu e mai periculos decât munca la construcţii înalte sau deltaplanorismul.
Evident că era periculos. Şi tot atât de evident era şi faptul că făcea parte din ceea ce lui îi plăcea. Simţi o urmă vagă de regret. Mi-e milă de biata femeie care s-ar îndrăgosti de Michael Harper.
-Presupun că trebuie să te mişti mult!
-El aprobă din cap.
-E cel mai bine să păstrezi terenul proaspăt. În felul acesta ţintele nu ştiu cine eşti.
-Şi relaţiile nu-ţi cer să te implici prea mult, ghici ea cu un oftat brusc, interior.
Asta constituie, probabil, alt lucru plăcut din slujba lui. Există întotdeauna o scuză bună ca să se mişte.
-Relaţiile nici nu există, o informă el cu un surâs.
Nu pot să mă apropii de nimeni prea mult. Nu numai că timpul este prea scurt, dar şi prin faptul că devin prea vulnerabil faţă de ceilalţi.
Dumnezeule, se gândi Shelley, uitându-se lung la el, cu gura căscată. Nu-şi dă seama ce face? Ar fi un candidat de urgenţă la un examen psihologic sever, dacă mai susţine asta. Vorbeşte de procesul Peter Pan. Poate câteva şedinţe cu Jerry l-ar face totuşi bine.
-Îţi citesc gândurile domnişoară asistentă, o informă el cu un oftat. Şi las-o baltă! Sunt perfect normal. Un bărbat fericit şi perfect normal. Şi nu am nevoie ca un psiholog să-mi spună altceva.
-Da' n-am spus nimic! Se uită la el cu inocenţă.
Nici un cuvânt, dar o să-i spună o grămadă lui Jerry, când o să aibă prilejul. Da, se decise ea, după ce termină ultima bucată de sushi, cu excepţia grămezii acoperite cu o felie subţire de caracatiţă şi îşi bău ceaiul. Da, ceea ce gândise mai înainte fusese corect.
Păcat de biata femeie care s-ar îndrăgosti de Michael Harper.
Era un lucru bun că ea era imună. A, desigur, îl plăcea. De fapt, îl plăcea foarte mult şi farmecul lui masculin nu era de negat.
Dar petrecuse ani de zile construind încetul cu încetul un zid solid în spatele căruia trăia şi nu avea nici o teamă că acesta se v-a nărui prin întâlnirea lor.
Şi, îşi spuse ea, probabil că n-o să-l mai vadă niciodată.

Capitolul 3.

Părăsiră micuţul sushi-bar şi se duseră lângă bordură ca să cheme un taxi.

Shelley urmări cu un vag resentiment cum se opreşte lângă ei o mașină galbenă, în momentul când o chemă Michael. Acesta era omul, se gândea ea. Unul pentru care putea face orice, când voia, cu o pocnitură din degete. Ea trăise momente de agonie încercând să cheme un taxi şi de fiecare dată eşuase. Michael a trebuit să ridice doar o mână. Călătoria înapoi, spre magazine, a fost scurtă, dar Michael a făcut-o tot drumul să râdă, în timp ce treceau pe străzile din Orange County. Taxiul îi lăsă la maşina ei şi Michael o însoţi înăuntru, cerându-i să-l ducă şi pe el.

-Unde ai parcat? Întrebă ea în timp ce el se aşeza pe scaunul ei albastru-argintiu din Cougar.

-Nicăieri, răspunse el. De obicei nu-mi place să-mi rămână cozi care să fâlfâie. De ce nu ne întoarcem înapoi, la biroul tău? Pot să-mi chem maşina de acolo şi să am şi prima întâlnire cu partenerul tău în acelaşi timp.

Perfect, logic, îşi spuse Shelley. De ce nu? Dar, într-un fel simţea emoţia care o cuprindea. Petrecuse o după-amiază plăcută cu un bărbat pe care, probabil, n-o să-l mai vadă niciodată şi o petrecuse ca o femeie, nu ca un psihiatru de profesie. Odată ajunşi la birou, femeia va trebui să se retragă, iar psihiatrul să-i ia locul. Cum va reacţiona Michael la asta?

El părea că se simte bine. Ea era cea care amplifica lucrurile. Holul de recepţie se deschidea spre parcare şi în timp ce intrau, Shelly simţi că se îmbujorează uşor. Ce era asta? Era o încurcătură faptul că îl adusese aici? Sau ezita pentru că toţi colegii vor trebui să-şi dea seama cât de mult îl place ea pe el? Nu prea era sigură ce se întâmpla, dar, din fericire pentru ea nu era nimeni în hol care să-şi dea seama.

-Maria, secretara noastră, trebuie să fie înăuntru cu Jerry, cu doctorul Kramer, spuse ea. Ducă vrei să aştepţi...

-Pot să-ţi văd biroul? Întrebă el încet. Aş putea să dau telefon de acolo.

-O, în regulă, sigur, de ce nu? Dar Shelley Ştia exact de ce nu.

De curând cei doi jucaseră o scenă în public. Nu-şi putea elibera mintea de tensiunea care fusese între ei în timpul celor câteva rânduri când ochii lor se întâlniseră. În ce se va transforma aceasta, odată aflaţi singuri, unul în faţa celuilalt!

În nimic, îşi spuse ea cu severitate, în timp ce daechidea uşa biroului şi-l însoţea înăuntru. Doar era o femeie pe propriile-i picioare şi îşi

vedea singură de viaţa ei. Nu era înclinată spre impulsuri irezistibile. Departe de ea lucrul acesta.
El intră înăuntru încet, privind în jur cu un ochi exersat, lăsând să-i alunece atenţia de la birou la dulapul-bibliotecă, la canapea, pe rând, ca şi când ar fi inventariat ingredientele din viaţa ei.
-Faci inventarul? Întrebă ea sec în timp ce se mişca spre biroul mare, de stejar, unde se afla telefonul pătrat, negru, demodat, aşa cum îi plăcea ei.
-Doar iau pulsul, fu el de acord, cu vocea vag absentă. Ea se întoarse să vadă ce anume îi captase interesul şi-l găsi privind lung la o pictură de pe perete. Era o reproducere de Mary Cassat, înfăţișând o femeie zâmbind deasupra a doi copii care se jucau, şi ea îl urmări cum se uită la fiecare linie, la fiecare umbră de culoare, înainte de a-şi lua privirea de la tablou, ca şi cum s-ar fi îmbibat, ca un burete, înainte de a se mişca mai departe.
-Telefonul.
Ea îi întinse receptorul şi el se îndreptă spre ea ca să-l ia. Shelley scormonea în sertar în timp ce el forma numărul cerând cuiva să-i aducă o maşină. De fapt, ea nu prea avea nevoie de nimic din sertar, dar trebuia să facă ceva cu mâinile, în timp ce se întreba ce va face cu el cât va aştepta maşina.
Degetele ei luară contact cu ochelarii prăfuiţi pe care îi folosea uneori la citit şi îi scoase din sertar, punându-i pe nas. Bine. Aşa, doar simţindu-i pe faţă, îşi va aduce aminte de profesionalismul ei. O mică pavăză de care să se agate, dar mai bine decât nimic.
-Ei, iată-te! El agăţă telefonul şi se întoarse, uitându-se spre ea, privirea lui strălucind anticipat. Totul s-a aranjat. Tot ce am nevoie este ceva cu care să-mi petrec timpul aşteptând să sosească maşina.
-Eu...dar era ridicol!
Se dădea înapoi ca şi când el ar fi urmărit-o. O mică şi înfricoşată vietate cu blană, sperând să-i scape unei feline din junglă.
-N-ai vrea să treci dincolo şi să te întâlneşti cu Jerrry? Sunt sigură că el ar fi...
-Nu: El se mişcă hotărât către ea, oprindu-se numai la un pas. Nu, am o idee mai bună. Ea privi în sus, în ochii lui, întrebându-se ce „Idee mai bună” ar putea fi.
Deodată ochii lui albaştri părură să capete adâncimi fără fund, ca şi cum ea ar fi păşit din realitate într-o lume mistică, da emoţii pure. Deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Oare el avea de gând s-o sărute? Ştia că nu s-ar fi opus.
Dar el n-o sărută. Îi luă mâna şi o conduse spre canapeaua din piele.
-N-am mai fost studiat până acum, îi spuse el, cu o seriozitate

candidă. Arată-mi cum se face, spune-mi la ce să mă aştept. Zâmbi în timp ce o împinse uşor, făcând-o să se aşeze pe canapea. De fapt, eşti îmbrăcată pentru rolul acesta acum. De ce să nu-ţi iei rolul în serios?
Vorbea despre ochelari. Ea şi-i împinsese înapoi, pe nas, cu un amestec de neîncredere şi disperare. Se simţea ca o nebună. Ghicise el că se aşteptase s-o sărute? Dacă da, de ce n-a făcut-o? Foarte bine, atunci să-şi ia gândul de la asta! Să fie ea a naibii dacă o să-l sărute vreodată!
-De ce nu? Izbuti ea să spună aproape crispată, dar nu putem să stăm împreună pe canapea. Va trebui să stau pe scaun.
-Glumeşti? Şi se aşează lângă ea. Nu pot să trec peste prăpastia asta. Am nevoie de mult mai multă intimitate, chiar aici lângă tine.
Ea deschise gura să protesteze, apoi o închise brusc. Nu avea nevoie să înrăutăţească lucrurile, arătându-i cât de mult o deranjează sa stea atât de aproape de ea.
-Am nevoie de caietul de notiţe, spuse ea, în loc de asta şi el se întinse peste birou şi i-l dădu, împreună cu un creion.
-O să fiu un subiect model, îi spuse el, aplecându-se pe spate şi uitându-se lung la ea. Dă-i drumul cu experienţele tale ciudate, cu grupurile despuiate de contact, cu strigătul primar al terapiei.
Sunt gata de orice.
Stăpânindu-şi un zâmbet, încercă să fie severă.
-Astea sunt forme de terapie comportamentală. Nu este ceea ce facem aici. Noi credem în psihanaliză. Să căutăm în trecut, în subconştient şi în activităţile obişnuite cauzele, ca să vedem de ce acţionăm într-un anumit fel. El mormăi:
-Grupurile despuiate de contact sună mai atrăgător.
Făcându-se că nu observă, bătu uşor cu creionul pe caietul de notiţe. Dacă lucra în mod serios aici, poate va fi în stare să ajungă la un mod profesional de lucru, la ceva solid care să-i țină în frâu excitaţia care o ameninţa cu fiori şi îi distrugea apărarea.
-Stai jos şi relaxează-te, îi spuse ea, pe cât de ferm putea. Spune-mi despre tine însuţi, despre trecut. Unde ai crescut?
-Unde am crescut? El se încruntă într-o contemplaţie simulată şi ea ştiu imediat că ar fi putut la fel de bine să o dea în bară. Distanţa profesională nu-i era de prea mare ajutor acum.
-Lasă-mă să mă gândesc. E foarte greu să-mi aduc aminte, răspunsul pare să fie învăluit în ceaţa timpului. Ea urmărea sceptic cum se mişcă din ce în ce mai aproape de ea. Şi acum ce-o să fie? Să mai aștepte să vadă încotro ţinteşte, ca şi cum n-ar fi știut ea exact ce insinua?

-Poate dacă am încerca un exerciţiu de relaxare, îi sugeră el cu vocea joasă şi seducătoare, sunt sigur că mi-aş aduce aminte chiar de tot.
Era timpul să se ridice în picioare şi să insiste să plece. Să-i spună cât de mult avea de lucru şi cât de plăcut fusese să petreacă după-amiaza împreună, dar să nu mai treacă pe aici, să nu mai telefoneze, o să-l cheme ea. Mai făcuse asta înainte, ştia să se debaraseze de oamenii de lângă ea ca de nişte comis-voiajori. De ce era imposibil să facă acelaşi lucru cu el?
Braţul lui era ferm pe umerii ei acum şi el stătea mult mai aproape. Şi iată că ea de fapt, îi zâmbea în faţă! Nu era în toate minţile?
Se lupta să iasă din vrajă, dar fără speranţă. Virilitatea lui o chema, o învăluia ca un nor senzual. Aproape că se simţea ameţită de apropierea dintre ei.
-Ai nevoie de ceva care să te facă să-ţi recâștigi memoria, se auzi spunând cu respirația tăiată. O parte a ei era învăluită de groază, dar cealaltă parte rămânea plutind undeva pe un nor. Era atât de aproape acum, încât putea să închidă ochii şi să-l simtă chiar fără să-l vadă. Vibraţiile din vocea lui îi gâdilau lobul urechii.
Deodată, el îi luă bărbia între degete şi mâna cealaltă, rămânând pe după umeri, se ridică şi se cufundă în părul ei des, ţinându-i capul.
-Cred că încep să-mi aduc aminte de tot, murmură el. Dar să nu ne oprim aici. Vreau să fim siguri că o să facem o treabă serioasă.
El îi luă ochelarii de pe nas şi o ţinu în continuare în faţa lui, în timp ce gura cobora spre a o lua în posesie pe a ei. Mai târziu, Shelley decise că trebuie să fi fost hipnotizată, să fi intrat în transă la sunetul vocii lui groase, la puternicul parfum masculin şi vecinătatea trupului său. Nu exista o altă explicaţie. Cum altfel ar fi putut să-l lase s-o sărute în felul acesta, fără nici o roşeaţă, fără nici o luptă?
Buzele lui se frecară de ale ei, la început uşor, apoi mai ferm.
Limba lui caldă alunecă de-a lungul buzelor ei încet, insistent, despărţindu-le şi apoi pătrunzând înăuntru, luând contact cu a ei, explorând-o, devorând-o, făcând-o să i se încingă sângele în vene.
Caietul de note şi creionul căzură pe duşumea, nebăgate în seamă. Mâinile ei se mişcară pentru a se încolăci în jurul reverelor de la haină, ca pentru a-l ţine lângă ea. Degetele lui lungi îi cuprinseră bărbia, alunecând înapoi şi cufundându-se în părul ei, apoi curbându-se în jurul gâtului subţire, mişcându-se în jos, către gulerul jerseului, alunecând pe sub ţesătură, mângâindu-i proeminenţa claviculei şi atingând pulsul zvâcnind de la baza gâtului.
Lui Shelley i se întâmplă un lucru straniu. Era ca şi cum se deschisese o uşă în mintea ei, se aprinsese lumina, având revelaţia a ceva ce nu cunoscuse niciodată cu adevărat.

Nu înţelesese niciodată reacţia chimică ce are loc brusc între un bărbat şi o femeie. Se gândise mai degrabă că trebuie să fie ceva determinat de imaginaţia superactivă. Pentru antrenamentul ei psihologic, crezuse mult timp într-un fel de atracţie sexuală care face ca un bărbat şi o femeie să se cupleze, astfel încât vieţile lor să depindă de aceasta. O contopire dincolo de raţiune, dincolo de voinţă. Dar deodată înţelesese foarte bine.
Gândurile ei se destrămau, imaginea camerei pălea şi ea nu mai era nimic altceva decât o femeie, iar el nimic altceva decât un bărbat. Mâinile ei alunecară în interior, pentru a atinge căldura pieptului lui, pe sub haină, iar gura i se întinse spre el cu o grabă născută din noua ei descoperire. Un geamăt oftat îi scăpă din gât încet, ca torsul unei pisici şi natural ca foamea. Fiecare loc unde trupul ei îl atingea pe al lui era ars de un foc care răzbătea din interior spre afară ca o floare exotică, deschizându-se pentru a captura victima fără minte.
Shelley Pride învăţă mai mult despre propria ei feminitate din acest sărut, decât învăţase într-o viaţă întreagă. Îl simţi cum se trage înapoi şi se uită cu privirea înceţoşată în sus, spre chipul lui, realizând vag că arăta surprins de parcă intensitatea răspunsului ei îl prindea nepregătit. Dar ezitarea lui dură numai o clipă, iar ea oftă cu mulţumire când se apropie din nou de ea, cuibărindu-se în îmbrăţişarea lui ca şi cum ar fi găsit acolo un cămin.
El o sărută din nou, iar ea îi răspunse. Simţi mâna lui alunecând sub materialul aspru al jerseului explorându-i carnea netedă şi se întinse sub această mângâiere. În timp ce el îi îndepărta veşmântul şi îi atingea pielea, se ridică un geamăt, ca un mârâit uşor, din gâtul ei şi se pomeni că propriile mâini îi descheie cămaşa pentru a-i atinge pieptul musculos şi tare, ce o atrăgea atât.
Palma ei delicată alunecă de-a lungul abdomenului său plat, ajungând până la buric, degetele arcuindu-i-se prin părul închis la culoare şi aspru, care îl înconjura. Simţi un fior scurt trecând prin el, ceea ce stârni un val de excitare care se răsfrânse în trupul ei. Gura lui se mişca peste a ei devorând-o şi-i simți mâna alunecând peste rotunjimile pline ale sânilor.
Uitase cine era şi unde era. Dar asta nu mai conta. Dăduse peste o comoară pe care nu mai voia s-o lase. Ca prin vis auzise uşa biroului deschizându-se, dar nu lăsă zgomotul să-i pătrundă în domeniul inconştientului. Asta nu dură decât până ce auzi icnetul ascuţit al secretarei şi atunci se trase ca un arc din îmbrăţişarea lui Michael, însă primul impuls fu acela de a se supăra că a fost întreruptă.
Se uita la chipul secretarei şi cum biata femeie se îndepărta, cum gura i se înmuia de surpriză, iar ochii i se măreau.

Deodată realitatea începu să o înconjure din nou, iar aburul poleit în care trăise în ultimele clipe, se evaporă.
Zgomotul uşii închise o trezi de-a binelea.
Ce lăsase să se întâmple aici?
Sări de pe canapea şi îşi luă ochelarii pe care Michael îi lăsase pe perna de lângă el. Punându-şi-i înapoi pe nas, ca şi cum ar fi putut să o protejeze într-un fel, îşi aranja în grabă hainele şi îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se fioros în jos la bărbatul care era aşezat firesc, pe canapea, un zâmbet uşor curbându-i buzele, cu un zâmbet poznaş în ochii lui albaştri. Tremura şi ştia că nu era din cauza furiei, dar trebuia să pretindă aceasta căci fără mânie n-ar fi avut nici o altă apărare.
-Cred că ar fi mai bine să pleci, îi porunci ea cu voce aspră.
El se ridică încet şi rămase în picioare, mult mai înalt decât ea, a cărei înălţime era potrivita. Apoi se mişcă spre ea, dar ea se întoarse şi se răsuci, ca şi cum ar fi vrut să evite o arsură.
-Asta înseamnă că sunt concediat ca pacient? Vocea lui avea o nuanţă de dezaprobare dar era însoţită de un râs uşor, iar ea se întreba dacă nu râdea de ea.
Shelley se îndepărtă repede şi rămase lângă biroul masiv de stejar, în cel mai îndepărtat colţ al camerei.
-În primul rând, nu erai pacientul meu! Cum putuse lăsa să se întâmple asta? Ea care fusese întotdeauna atât de rece, atât de calculată! Ei bine partea asta de abia dacă mai conta. Dar liniştea ei sufletească, aceasta conta. Cum se lăsase pradă unui bărbat care-i spusese de la bun început că lipsa de angajament făcea parte din afacerile lui?
-Mulţumesc pentru prânz! Opreşte-te la biroul de la recepţie şi Maria îţi va fixa o întâlnire cu doctorul Kramer. Ochii lui îi prinseră pe ai ei, iar ea trebui să-i evite din nou privirea. El se apropia încet, deliberat.
Shelly simţi un nod în gât.
-Atunci, ce spui despre cină? Întrebă el moale, cu o voce misterioasă.
Ea îşi scutură capul, fără să se uite la el.
-Mi-e teamă că sunt ocupată, îi spuse ea crispată.
-Shelley, care-i problema?
El încercă să ajungă lângă ea, dar ea se trase înapoi şi se îndepărtă repede, punând biroul între ei.
-Nu este nimic, izbuti ea să spună pe un ton fals, dar am mult de lucru. Aşa că, dacă nu te superi...Se forţă să-şi ridice din nou ochii spre el. Îi luă toată puterea să lupte cu zâmbetul din ochii lui.
Mult noroc în viaţa ta de delincvent!
El o privi lung, apoi ridică din umeri.
-Mulţumesc, iar ţie, consultaţii fericite, Shelley Pride!

Se îndreptă agale spre uşă şi o deschise. Păşind în cadrul uşii, se întoarse să o salute şi-i făcu un semn cu ochiul. Apoi plecă.

***

Shelley stătea pe marginea canapelei, încercând să fie atentă la lamentările pacientului şi să-şi ţină ochii departe de ceas. Era marţi, ora trei şi jumătate şi Michael Harper era în biroul din partea cealaltă a holului, chiar în acest moment, având o consultaţie la Jerry Kramer. Trecuseră două zile de la după-amiaza în care intrase în viaţa ei şi i-o întorsese cu susul în jos. Două zile lungi şi chinuitoare, în timpul cărora avusese mult timp să retrăiască scena care se petrecuse în biroul ei, mult timp să născocească o mulţime de scuze, dar nu destul timp ca să şi-l acoată din minte.

Pacientul ei Bob Corbett, avea o teamă de moarte de femei, ceea ce era mai degrabă o ironie că a preferat-o pe Shelley în locul lui Jerry ca terapeut. Bob venise la ea acum aproape un an şi încă mai încerca să-şi rezolve problemele.

-Vă povesteam despre mătuşa mea, spuse el, cea care trăia la noi şi ţinea tarantule, adică păianjeni, sub pat. Shelley îl aprobă din cap. Chiar dacă mai auzise povestea cu tarantulele de cel puţin zece ori, n-ar fi fost corect din partea ei să nu fie atentă la ultima versiune a lui Bob.

-Avea două din astea şi voia să se joace cu ele precum cu nişte păpuşi, rostogolindu-se şi înţepându-se. Pacientul ei făcu o pauză şi ea îşi îndreptă gândurile din nou spre Michael Harper. Ar putea să-şi găsească un pretext şi să intre în biroul lui Jerry, chiar înainte de a se termina ora lui Michael. Ar putea pretinde că n-a ştiut că era acolo, spunând că are ceva important să-i spună lui Jerry. Bob vorbi din nou şi ea îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

-Câteodată îşi punea tarantula pe braţ, şi încă pe cea mai mare, plimbându-se în jurul casei, lovindu-i spatele mic, şoptindu-i ceva. Dacă ar fi fost supărată pe mama, cred că i-ar fi dat ordin să intre în camera mamei, noaptea. A serbat şi ziua de naştere a uneia dintre ele. A trebuit ca noi toţi să venim şi să ne punem pălării de hârtie şi sa cântăm. Voia ca noi să mâncăm şi prăjitură făcută de ea. Pusese muşte în loc de stafide. Shelley îşi stăpâni un tremur şi aruncă o privire la ceas.

Ora lui Bob se apropia de sfârşit. Trebuia să încheie şedinţa.

-Deci, spuse ea, ştiai că trebuie să faci ceva! Aşa-i?

-Da, răspunse Bob. Am venit cu o cutie de pantofi şi i-am furat perechea de păianjeni păroşi, i-am ascuns sub patul meu. Ştiam că n-ar fi intrat în camera mea după ei. Făcu o pauză scuturându-şi capul. Ştia că şerpii mei ar fi prins-o dacă ar fi încercat.

-Bob! Ea stătea în picioare netezindu-şi fusta, timpul s-a terminat. O să continuăm săptămâna viitoare. El clipi spre ea din ochii albaştri, spălăciţi.
-La aceeaşi oră săptămâna viitoare?
-Desigur, confirmă întâlnirea cu Maria înainte de a pleca. E în regulă?
Ea îi zâmbi. El îşi coborî capul şi trecu de uşă. Putea să se descurce cu furia şi dispreţul dar prietenia îl făcea să se simtă foarte stânjenit.
Şi acum, Shelley Pride? Se întrebă ea stând în picioare în mijlocul biroului, nehotărâtă. Doar n-ai de gând să mergi într-adevăr în biroul lui Jerry şi să dai buzna! Nu poţi să fii atât de prostuţă şi nedelicată!
Nu, îşi dădea ea seama. Nu putea. Nu-i stătea în fire să se arunce în braţele unui bărbat. N-ar fi făcut-o niciodată. Niciodată. Şi nu era sigură de ce se gândea că ar fi putut să o facă acum.
Michael Harper o excitase aşa cum nici un bărbat n-o făcuse vreodată. A înfuriat-o, dar totodată i-a deschis o nouă lume, o lume în care aruncase doar o privire, atunci când fusese cu el.
O lume pe care mai bine ar fi lăsat-o neatinsă, adăugă ocărându-se în sinea ei. Se cufundă din nou în canapea, ţinându-şi braţele strâns, ca şi cum ar fi putut să se păzească de alte simţăminte nedorite.
Se simţea întotdeauna aşa de mulţumită de sine, aşa de sigură că nimeni n-o să-i prindă inima în laţ. Le văzuse pe prietenele ei trecând prin deziluzii şi se gândise că experienţa cu Barry îi inoculase un vaccin împotriva bolii. Dar iat-o acum lăsându-l pe Michael să-i îmbolnăvească mintea.
Se ridică şi începu să măsoare biroul. Dragoste? Cine avea nevoie de ea! Văzuse cum nevoia de iubire o distrusese pe frumoasa ei mamă. Fusese o femeie pentru care conta felul cum arată, iar când această înfăţişare începuse să pălească, se retrăsese într-o lume de vis, din alt timp, din alt loc.
Schizofrenia mamei sale îi stârnise interesul lui Shelley pentru psihiatrie. La început fiecare din familie a încercat s-o ignore, sperând că în felul acesta se va vindeca, pretinzând că este sănătoasă.
Într-o seară, când mama ei coborî la cină şi anunţă aeriană că fusese ucisă în timpul somnului de după-amiază şi că ceea ce vedeau ei era adevărata ei stafie, Shelley ştiu că trebuie să facă ceva.
Începuse să colinde bibliotecile citind tot ce putea despre orice fel de tulburare mentală. Cu ceea ce învăţă, începu să-şi dea seama că exista un ajutor pentru mama ei. Şi încet, convinse restul familiei să găsească o îndrumare profesională.
Dar asta se întâmplase atunci. Chinurile mamei ei duraseră ani de zile şi Shelley încă mai era tristă că sărmana ei mamă trebuise să sufere atâta timp fără ajutor.

Dacă ar fi ştiut mai mult, dacă ar fi înţeles mai bine...Acum viaţa ei era dedicată pentru a le da altora siguranţa că au ajutorul necesar încă de la început.
Una peste alta, era satisfăcută de viaţa ei. Avea prietenele ei, munca ei, nu avea nevoie de nimic altceva. Dar o după-amiază cu Michael Harper îi ameninţa stilul de viaţă şi de atunci nu mai fusese aceeaşi. Trebuia, cu adevărat, să-şi scoată ideile acestea din cap, îşi spuse ea. Poate că ar trebui să plece undeva pentru o perioadă. Poate ar trebui să accepte să i se alăture lui Carrie în această vacanţă pe care şi-o petrecea pe plajă. Orice, numai să oprească ca tentaţia pentru Michael s-o copleşească.
Sună telefonul şi ea păşi spre birou să răspundă.
-Doctorul Kramer vrea să vă vadă acum, chiar acum, spuse Maria.
Lui Shelley îi sări inima din loc.
-Vin chiar acum, răspunse ea; nici nu stătu să se gândească măcar.
Grăbindu-se ieşi pe uşa biroului în hol, tocmai la timp ca să vadă spatele lui Michael care părăsea clădirea, îndreptându-se spre parcare. Pentru o secundă părul lui negru străluci în lumina soarelui, apoi dispăru din vedere. Ea stătea şi se uita lung la uşa care se închidea încet, cu pulsul accelerat şi cu un nod în gât. Plecase. Nu ştiu sigur dacă era dezamăgită sau teribil de uşurată.
-Shelley! Jerry stătea în uşa deschisă a biroului său. Veneai să mă vezi?
Cu o privire piezişă o văzu pe Maria privind-o cu interes şi Shelley îi aruncă un zâmbet strălucitor.
-Da, da, tocmai veneam îi spuse colegului său şi intră în biroul lui. Maria m-a chemat pentru că ai ceva să-mi spui. Jerry aprobă din cap arătându-i un scaun în partea mai îndepărtată a biroului, făcându-i semn să se aşeze. Jerry Kramer avea cam treizeci de ani, părul negru, statura potrivită. El şi cu Shelley lucrau bine împreună, cu excepţia timpului pe care-l petrecea cu prietenele lui. Atunci spunea că era ceva între ei doi, ceva care trebuia explorat.
-Shelley, spusese el o dată scuturându-şi capul trist, nu ştii ce pierzi! Am putea fi aşa de buni împreună! Ideea nu o tenta câtuşi de puţin. Jerry era cam uşuratic şi se ducea cu plăcere în locuri frecventate de nume faimoase. Shelley nu-şi putea imagina de ce era el atât de interesat în ceea ce o priveşte şi i-o spunea de fiecare dată.
Jerry nu avea niciodată un răspuns, dar Carrie credea că ştie despre ce este vorba.
-Timiditatea ta, care este o calitate feciorelnică, îi spusese lui Sheley. Îl intrigă.
-Eu, timidă! Dar nu sunt deloc timidă şi el ştie acest lucru.

Carrie îşi lăsă capul într-o parte, spunând:
-Nu, nu eşti timidă, fu de acord ea, dar aşa pari, asta este.
Astăzi Jerry voia să discute doar probleme profesionale.
-Tocmai l-am văzut pe individul acela, Michael Harper! Ştiu că l-ai întâlnit săptămâna asta, ce crezi despre el?
Dacă Shelley ar fi ştiut ce să creadă! Ea îşi stăpâni un zâmbet şi îşi scutură capul.
-N-am să te ajut prea mult, Jerry. De fapt, chiar n-aş putea să-ţi spun nimic exact despre el. Trase adânc aer în piept. Îmi imaginez că e dificil de abordat.
-Aceşti tipi care lucrează sub acoperire trăiesc pe seama unor situaţii inventate şi nici nu mai ştii prea bine cum este realitatea.
Sub acoperire? Nu ştia să-i fi spus lui Jerry aşa ceva. Dar desigur că Jerry ştia, pentru că lucra cu poliţia şi aceştia îl luaseră ca analist, să-i ajute să păstreze acoperirea credibilă.
-Sigur, n-ai ştiut? Tipii ăştia care lucrează sub acoperire sunt cu mai multe feţe, pun la cale operaţiuni în stil mare. Acum câțiva ani, la Reno, a băgat la apă o reţea mare de escroci. Intră în joc trecând drept un tip bogat, numai bun pentru a fi jecmănit, apoi îi înhaţă pe escroci în mijlocul jocului. Jerry se încruntă. Nu prea apreciez că departamentul m-a implicat în felul ăsta. Am într-adevăr multă muncă de făcut şi nu am timp pentru aşa ceva. Îi aruncă o privire fugară. Aşa că m-am gândit să ţi-l pasez ţie.
-Mie? Vocea ei se transformă într-un scâncet permanent.
Era imposibil. Dar cum să scape de asta? Foarte simplu, Shelley Pride, îşi spuse ea sever. Trebuie doar să spui nu. Când a început să lucreze cu Jerry, acum trei ani, fusese atât de încântată că este angajată, atât de dornică să-l mulţumească, încât făcuse orice lucru pe care i-l sugera el, fără un murmur de protest. Cu timpul el se obişnuise chiar să-i dea toate sarcinile murdare numai ei. Ştiuse de atunci că trebuie să se supună. Acest prilej părea cel mai nimerit ca să-i arate lui Jerry că nu avea de gând s-o mai ducă aşa mult timp.
-În nici un caz, Jerry! Scuturându-şi capul aproape violent începu să se retragă din faţa biroului lui. Tu eşti terapeutul calificat. El se îndreptă spre ea cu sprâncenele încruntate.
-Dar tu ai semnat pentru cazul acesta! Ea îşi scutură capul din nou, refuzând să intre în capcană.
-Am semnat pentru tine şi tu ştii asta! Apoi, arătându-i telefonul, îi spuse: Cheamă departamentul dacă vrei să ieşi din treaba asta, dar nu mi-l arunca mie în sarcină!
-Mulţumesc foarte mult, mormăi Jerry renunțând, dar să-ţi aduci aminte data viitoare când ai să-mi ceri un favor.

Ea zâmbi satisfăcută spre el, surprinsă că fusese aşa uşor.
-O să-mi aduc aminte! Se strecură afară din biroul lui şi se opri mulţumită de ea însăşi. Nu numai că i se împotrivise lui Jerry, dar rezolvase şi alt lucru important: Să nu-l mai întâlnească din nou pe Michael! Unu-zero pentru mine, se gândi ea.
Făcu doi paşi de dans căutându-şi muzica în sinea ei şi se îndreptă spre hol spre propriul ei birou. Trecând prin faţa biroului Mariei, îi căzu privirea pe o cutie de chibrituri din scrumieră.
-Iar fumezi, Maria? Întrebă ea tachinând-o; Ştia că secretara dădea o luptă permanentă cu ţigările. Maria păru surprinsă.
-Ce? O nu, sunt ale domnului Harper. Ridică dramatic din umeri: N-ai vrea să le iei de aici? Nu-mi place să-mi aduc aminte de ele, în special în după-amiaza de astăzi. Shelley se supuse şi luă chibriturile pe care le puse în buzunar.
Ajungând în biroul ei le scoase şi le întoarse între degete citind: „The Bay Vista, Grand Hotel Newport Beach”. Ciudat, îşi spuse Shelley. Acesta era unul dintre hotelurile despre care îi vorbise Carrie că va sta.
Carrie încercase s-o convingă să meargă împreună în vacanţă, pe plaja alăturată.
-Ai nevoie să mai schimbi puţin atmosfera, argumentase ea. Ai nevoie să-ţi arunci pantofii şi să-ţi pui costumul de baie, să fii mai emancipată!
Şi în spatele acestor vorbe, fireşte, Carrie se referea la a fi emancipată ca şi la a-şi găsi un bărbat. Ştia că prietena ei este îngrijorată pentru ea. Carrie fusese colega ei de cameră şi în colegiu. Se mutaseră din nou împreună, de cinci luni, după ce Carrie se despărţise de soţul ei, lăsând în urmă o căsnicie de cinci ani.
El era inginer în America de Sud, dar despărţirea a venit mai mult din cauza problemelor conjugale, decât din cauza slujbei lui.
Însă Carrie nu-şi făcea prea multe probleme în ceea ce priveşte necesitatea unui bărbat în viaţa ei.
Degetele lui Shelley se strânseră pe cutia de chibrituri. Poate o să meargă cu Carrie în cele din urmă. Gândul acesta îi făcu pulsul să o ia razna din nou.
Înnebunise? Începu să râdă uşor. Da, da, era nebună. Asta era cu siguranţă. Nu putea să-şi scoată bărbatul acesta din minte!
Închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun. Ştia că este o otravă, dar mai ştia de asemenea că el îi oferea o excitaţie căreia nu era capabilă să-i reziste. Bine, nu contează, îşi spuse ea. Nu-i arătase nici un semn că ar fi vrut să-l vadă din nou. De ce ar fi vrut?
Du-te cu Carrie, îşi spuse şi ia-ţi o vacanţă drăguţă, dar nu te aştepta

să-l vezi pe Michael Harper! Se întoarse să se uite la pictura la care zăbovise el şi apăsându-şi degetul pe buze îşi reaminti sărutul lor, iar ceva înăuntrul ei părea să-i clatine memoria, făcând-o să i se taie răsuflarea.

Capitolul 4.

Carrie se strâmbă, ţinând în furculiţă un lucru lucios, cafeniu.
-Încă o căpşună trasă în ciocolată! Haide, o împărţim.
Shelley gemu, lăsându-se pe spate în scaunul capitonat.
-Nici o înghiţitură! Cu siguranţă, o să pocnesc dacă mai iau. N-am mai mâncat aşa mult de la ziua Recunoştinţei, când aveam zece ani.
Toate restaurantele din Bay Vista Grand serveau mâncare minunată, dar Board's Head, unde cinau în seara asta de sâmbătă, era drăguţ din cale afară.
-Carnea de viţel este la fel de fragedă ca cea de peşte, serios, şi sosul ăsta...Carrie se lăsă pe spătarul scaunului, cu faţa ei drăguţă în extaz.
Colega de cameră a lui Shelley era cam de aceeaşi statură cu ea, dar din anumite motive arăta altfel. La şcoală fusese o atletă, tot timpul pe pista de alergări sau jucând baschet şi asta încă se mai vedea în comportarea şi obiceiurile ei fireşti.
-Da, fu de acord Shelley, cu excepţia acelor melci perfizi. De ce trebuie întotdeauna că comanzi lucruri din astea! Nu pot să înţeleg.
Şi Shelley ridică din umeri.
-Putea să fie şi mai rău, răspunse Carrie. Gândeşte-te ce ai fi mâncat dacă ai fi fost cu unul dintre pacienţii tăi, cu tipul cu păianjeni tarantula?
Shelley izbucni în râs. Fără să pomenească vreodată numele pacienţilor, îi spunea uneori lui Carrie anecdote din timpul consultaţiilor ei. Aproape că era să-i spună şi de Michael Harper, în noaptea care a urmat după întâlnirea lor, dar a reţinut-o ceva.
Chiar şi acum, când privirea ei scruta mesele din sala mare în care se servea cina, căutând un semn legat de el. Nu-i spusese colegei ei de cameră de ce a fost de acord s-o însoţească în vacanţă şi de ce insistase pentru Bay Vista Grand.
Sosieră vineri după-amiază şi se alăturaseră celorlalţi oaspeţi la cocktail, în jurul artezienelor de afară. Mâncaseră la Boar's Head, apoi au plecat pentru a petrece câteva ore jos la discotecă. Carrie găsise un bărbat la fel de atletic ca şi ea şi cei doi au dansat încontinuu, în timp ce Shelley refuzase mai mulţi pretendenţi care o invitaseră la dans în mod insistent, din ce în ce mai exasperată de manifestarea de forţă a prietenei ei. Se culcaseră, apoi petrecuseră sâmbăta plimbându-se cu barca, jucând tenis, mergând pe jos de-a lungul lui

Balboua Island, apoi făcuseră un duş şi se îmbrăcaseră pentru cină, pe care voiau să o ia la Boar's Head.
Michael Harper nu apăruse deloc. Când se gândea la asta, ca în acest moment, Shelley trebuia să zâmbească în legătură cu comportamentul ei de adolescentă.
Fireşte, nu era aici. Din câte ştia, el luase cutia de chibrituri din Timbuktu. Ce o determinase pe ea să vină aici, nu ştia. Era ridicol şi acum se bucura că nu-i spusese lui Carrie adevărul.
Nu, nu era aici. Şi totuşi, se îmbrăcase ca şi când ar fi sperat să vadă, să zicem, pe cineva special. Împrumutase o altă rochie de la Carrie, din sifon uşor, în culorile curcubeului, strânsă peste bust şi învolburată în jurul picioarelor în timpul mersului.
-Trebuie să-ţi găsim un bărbat, spuse Carrie răsturnându-se în scaun ca o păpuşă prietenoasă. Vreau să zic, pentru ce am mai venit aici?
Shelley îi zâmbi prietenei sale.
-Am venit pentru puţină relaxare şi puţină distracţie. Să-mi mai scot capul din textele de psihologie şi să văd ce s-a mai întâmplat în restul lumii în timp ce mă cufundam în studiul cazurilor şi evaluarea personalităţilor. Tu de ce ai venit?
Carrie se încruntă. Nu era obişnuită să se lase abătută din drum.
-Ca să-ţi găsesc ţie un bărbat şi uite ce s-a întâmplat! Eu am fost cea care am încheiat seara, după ce am şi dansat tot timpul. Îşi scutură capul cu severitate. Nu, în seara asta trebuie să găsim unul pentru tine!
-O, Carrie, gemu ea, sunt aşa de sătulă, nu cred că pot să umblu. Cu atât mai puţin să dansez. Să trecem peste seara asta!
-Nici să nu te gândeşti. Dacă nu facem ceva, vei sfârşi prin a-ţi rata toată vacanţa.
-Dar uite, am început să mă bronzez deja! Răspunse Shelley plină de speranţă. Asta nu contează? Tăcură în timp ce chelnerul umplea din nou ceştile de cafea.
-Pentru mine nu, spuse Carrie. O să mă duc să-mi schimb pantofii. Perechea asta mă strânge de mă omoară, n-o să mai pot să dansez cu ei. Ne revedem peste câteva minute. Carrie dispăru grăbită, în timp ce Shelley rămase singură la masă, uitându-se la ceilalţi consumatori. Chiar în faţă era un cuplu de îndrăgostiţi. Se întreba chiar dacă nu erau în luna de miere. Ceva din felul cum stăteau foarte strâns unul lângă altul, cu capetele aproape atingându-li-se, o făcea să i se strângă inima, simţind o răsucire dureroasă în piept.
Timpul trecea şi Carrie nu mai apărea, aşa că Shelley se decise să plece, s-o mai prindă încă în cameră. Semnă nota de plată, îşi luă geanta şi îşi croi drum printre mese, spre hol. În timp ce părăsea

încăperea, se mai uită înapoi pentru ultima dată cu o privire de ansamblu; în acelaşi timp intră cineva care dădea colţul.
Ştiu cine era, chiar înainte de a întoarce capul. Fiecare nerv i se încorda, toate simţurile i se treziră. Michael! El se uită în jos la ea, cu sprâncenele ridicate a mirare, ţinând-o să nu cadă din cauza ciocnirii care tocmai se produsese.
-O, Michael! Nu ştia de ce, dar râdea, probabil pur şi simplu din cauza încurcăturii în care se afla.
-Cine este, Mike? Cuplul care venea în urma lui apăru în câmpul ei vizual abia acum. Cineva de acasă? Ea îi privi chipul şi-l văzu mimând ceva din buze, evident, ceva pe care nu voia să-l audă ceilalţi, însă nu reuşi să-şi dea seama ce încerca ea să-i comunice.
-Julie, dragă, spuse el tare, petrecându-şi brusc braţele în jurul ei şi trăgând-o aproape. Ce surpriză! Ea icni de puterea îmbrăţişării, luptându-se cu el, dar în acelaşi timp auzi murmurul lui la ureche.
-Fă cum îţi spun. El îi depuse un sărut zgomotos pe buze şi o îndepărtă, încă ţinând-o cu un braţ strâns pe după umeri, în timp ce ea îşi revenea din contactul neaşteptat.
-Ea este Julie, a venit cu avionul din Tulsa ca să-mi facă o surpriză! Se îndreptă spre cei doi. Julie, îţi prezint o pereche minunată, Clayton şi Margery Weeks. Iat-o pe soţioara mea minunată, Julie Daniels.
Soţie? Se uită lung de la o faţă la alta, complet aeriană şi nu prea sigură că ştia ce are de făcut. Dacă era o glumă, ar putea să intre în joc, până să înţeleagă despre ce este vorba.
-Încântată de cunoştinţă! Întinse o mână care fu atinsă de degetele lungi şi elegante ale domnului Weeks, apoi mâna puţin mai scurtă a soţiei lui. Cei doi arătau ca şi când ar fi coborât dintr-un automobil scump. Cu excepţia accentului american n-ar fi fost surprinsă să îi audă anunţaţi drept un lord şi o lady din Marea Britanie. Michael era îmbrăcat în pantaloni largi şi o haină din tweed, sport, un stil care nu se potrivea cu hainele elegante în care îl văzuse până atunci.
Dar oricum, arăta natural. Ea se gândi că ar arăta firesc în orice îmbrăcăminte.
Părea să-şi compună personajele în pielea cărora intra, cu haine cu tot.
-Julie, draga mea, nu pot să cred! Ce-ai făcut cu copiii! Cine are grijă de roşiile mele? Zâmbi satisfăcut spre cei doi Weeks. Au abia cincisprezece centimetri şi deja au îmbobocit. Uimitor! Vom avea roşii de Ziua Recunoştinţei, garantat.
Shelley simţi că intrase pe un teren alunecos şi nu prea făcea faţă situaţiei. Nu îndrăznea să se uite în ochii soţilor Weeks aşa că îşi păstră privirea aproape disperată spre Michael aşteptând să înţeleagă

ce se petrece, dar putea doar bănui adevărul. Evident că exista o singură explicaţie posibilă. Intrase în preajma lui Michael Harper, la lucru. Sigur, asta era. Se găsea în miezul uneia dintre misiunile lui sub acoperire şi ea dăduse buzna peste el.
-Masa dumneavoastră, domnule Weeks! Soţii Weeks arătau impresionant.
Oricum, erau afacerile lui Michael.
Cu cât va ieşi mai repede din scenă, cu atât era mai sigur că el se va bucura.
Zâmbind, începu să se retragă.
-Eu trebuie să plec.
-Dar ai ajuns la timp pentru cină, Julie! Îi spuse Michael, oprindu-i retragerea şi strângând-o cu braţul cu care o ţinea. Aşteaptă doar să guşti mâncarea de aici, noi n-avem nimic asemănător în Tulsa!
Gândul de a mânca din nou o făcu să simtă un fior bolnăvicios trecând prin ea.
-O, nu! spuse ea, încercând să zâmbească. Tocmai acum am...
-Ai mâncat în avion, venind de la Tulsa, nu-i aşa? Spuse Michael.
Ea se pomeni zâmbindu-i fermecată de şarmului lui irezistibil.
Nu contează, vei uita tot când vei vedea meniul de aici!
-Am văzut meniul de aici, insistă ea în timp ce mergea în spatele soţilor Weeks spre masă. Michael o ţinea încă şi nu putea să-şi dea seama că se potriveau de minune alături. Mă simt ca şi cum aş fi mâncat totul de-aici!
-Eşti grozavă, îi şopti el neluând în seamă obiecţia ei. Într-adevăr, draga mea, spuse el mai tare, mi-ai lipsit aşa de mult! Întreabă-i şi pe soţii Weeks. Nu m-am putut opri să nu le vorbesc despre tine.
Shelley se întreba dacă arăta într-adevăr ca soţia lui Michael Harper. Dar realiză deodată greşeala ei. Nu juca deloc rolul soţiei lui Michael. Doar era doamna Mike Daniels. Masa soţilor Weeks era într-o nişă de sticlă care oferea o privelişte splendidă a golfului în lumina amurgului şi a iahturilor care erau legate cu otgoane. Soarele în amurg cădea în mare, transformându-se în aur topit, în timp ce cerul era pătat cu străluciri de chihlimbar.
Domnul Weeks îi zâmbea, aşa cum erau aşezaţi în jurul mesei. Michael alunecă alături de ea cu coapsa presând-o strâns pe a ei.
În ciuda straniului acestei întâlniri, simţi o excitaţie extatică la atingerea lui, când îi simţi virilitatea. Se pomeni că îi zâmbeşte cu o uşoară timiditate, savurând licărul din ochii lui albaştri.
-Doamnă Daniels, pot să vă spun Julie? O întrebă Clayton Weeks. Julie, suntem atât de bucuroşi că ai venit aici pe coastă! Îi spuneam soţului tău, acum câteva zile, că am vrea să vezi şi tu proprietatea.

Ne place întotdeauna să fie şi soţia, încă de la început, când e vorba de afaceri.
Shelley încercă să zâmbească, sperând că ei vor lua stânjeneala ei drept o rezervă firească a unui străin neacomodat şi nu drept totala confuzie în care se afla o impostoare. Rămase tăcută în timp ce ceilalţi comandau vin şi vorbeau despre proprietatea pe care se pare că Michael are de gând s-o cumpere de la soţii Weeks. Cu nici cinci minute mai devreme stătea singură la masă, sperând vag să-l zărească pe Michael şi plănuind în acelaşi timp să urce în camera ei şi să se culce, mai înainte de a-şi lua o carte bună în pat. Şi acum, iat-o jucând rolul soţiei lui Michael! Încă nu intrase în pielea personajului. Totuşi, oare la ce se aştepta Michael de la ea să facă?
Deodată ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Carrie. Prietena ei stătea la câteva mese mai departe, în spatele soţilor Weeks. Shelley, privind-o pe Carrie, o văzu că îi zâmbeşte mulţumită şi-i face un semn de aprobare cu degetul mare. Evident că îl văzuse pe Michael şi se gândea că Shelley căzuse victimă voluntară acestei acostări. Aşa şi era de fapt, fu ea de acord.
Nu există o modalitate de a-i transmite un semnal de primejdie şi oricum Shelley nu era prea singură că ar fi făcut-o, chiar dacă ar fi putut. Privind-o pe Carrie cum se depărtează agale, ştiu că aceasta o lăsase de izbelişte.
Margery Weeks o privea cu un aer curios. Ochii lui Margery erau nevinovaţi, dar cu toate acestea, Shelley avu o intuiţie bruscă, parcă era testată. Ezită, sperând că va răspunde Michael în locul ei. Dar în loc de aceasta, ea simţi mâna lui pe picior, puţin deasupra genunchiului şi cu degetele bătu de trei ori.
-Trei copii? Întrebă Margery puţin mai insistent.
-O, râse Shelley nervos ca să-şi acopere pauza, desigur, trei.
Va trebui să mă scuzaţi, cred că am reacţii întârziate.
Îi zâmbi lui Michael, apoi îi dădu un ghiont, lăsându-l să înţeleagă că de-acum era timpul să-şi ia mâna de pe piciorul ei, dar el pur şi simplu îi râse în nas.
Căldura îi pătrundea prin şifonul subţire şi simţi fiori în coapsă. Trebuia să înceteze, nu avea dreptul să o ţină acolo. Încercă să-şi mişte piciorul, dar strânsoarea lui devenise prea puternică.
Ridică paharul cu vin, imediat ce i-l umplu chelnerul, şi îl ţinu în lumină, urmărind strălucirea candelabrului, filtrată prin lichidul auriu, dar simţind doar mâna care rămăsese pe piciorul ei. Michael mergea pe muchie de cuţit şi probabil că ştia aceasta. Ar fi putut să se înfurie şi era în stare să strice întreaga operaţiune, chiar acum. Îi aruncă o altă privire care spunea exact acest lucru, iar el citi aceasta clar în

ochii ei, mişcându-se uşor, palma dezmierdând-o lin prin materialul subţire.
Coborî o mână ca pentru a-şi pune şerveţelul în poală, dar îşi continuă mişcarea până la intrus şi începu să-i desprindă degetele unul câte unul, în timp ce el zâmbea prosteşte celorlalţi.
-Trei copii, reveni Margery, după ce se îndepărtă chelnerul. Trebuie să fii foarte ocupată. Ce spunea Michael? Că toţi trei sunt băieţi? Da, îi stătea ei pe limbă. Dar deodată, o strângere violentă a piciorului ei o opri.
-Nu, spuse Michael cu plăcere, toate sunt fete. Le spun „micul meu harem”.
Shelley tresări.
-Şi cât are cel mai mare, şapte ani?
De data asta degetele lui bătură o dată, de două ori, într-un semnal clar.
-Da, răspunse el, iar celelalte au trei şi patru ani, nu-i aşa dragă?
Semnalul dublu veni din nou. Aha, se gândi ea realizând deodată semnificaţia acestuia. O dată însemna „nu”, de două ori însemna „da”. Încetă să-i mai desprindă degetele şi îşi lăsă mâna să se odihnească pe şerveţel. Mâna lui începu să se mişte, mângâind-o din nou, ca şi cum ar fi vrut să atenueze puterea strânsorii. Sifonul părea că se îndepărtează lăsând numai nailonul mătăsos al ciorapului între mâna lui şi interiorul sensibil al coapsei.
-Aşa este, spuse ea întâlnind ochii albaştri ai lui Michael, care aveau o privire pe jumătate sfidătoare, pe jumătate rugătoare. Şi toate sunt răsfăţate de tăticul lor.
Dintr-o dată începu să-i placă rolul pe care-l juca. Din moment ce se afla în situaţia asta, de ce să nu-şi joace rolul cu mare artă?
Numai dacă mâna lui Michael aflată pe piciorul ei, nu i-ar distruge capacitatea de a face faţă.
-Tu şi cu Mike arătaţi ca un cuplu de îndrăgostiţi, spuse Margery aprobator. Parcă aţi fi în luna de miere.
-O, da, răspunse Shelley repede, amintindu-şi să-şi înmoaie accentul în speranţa de a-l imita pe cel din Oklahoma, cât mai mult cu putinţă.
Observase că Michael vorbise în felul acesta toată seara.
Desigur, Mike şi cu mine ne iubim ca doi porumbei. Avem chiar necazuri cu vecinii noştri, de acasă, din Tulsa. Nişte doamne din blocul nostru ne-au rugat să ţinem jaluzele trase. Mi-au spus că deveneau din cale afară de geloase. Ştii, nici una dintre ele nu are soţul atât de...îi dădu un ghiont exagerat cu cotul lui Michael, dornic ca Mike. Ştii ce vreau să spun. Soţii Weeks arătau de parcă cineva tocmai le turnase zoaie în farfuriile de supă, iar Michael avea un zâmbet forţat.

Degetele lui băteau iritate pe piciorul ei.
Shelley stătea zâmbind satisfăcută, uitându-se cu nevinovăţie, în timp ce perechea cealaltă luase meniul imens şi-l ţineau în faţă.
-Nu exagera! Îi şopti Michael.
-De ce nu? Îi răspunse ea tot şoptit. E foarte amuzant, şi se întinse spre el pentru a-l săruta pe bărbie. Şi o meriţi, îi mai spuse mieros.
Deodată el îşi întoarse faţa şi o sărută pe gură.
-Mi-ai lipsit, Julie, spuse el şoptit, dar nu îndeajuns ca să nu fie auzit de toţi. Hai să terminăm cu cina asta şi să ne întoarcem în cameră.
Ea se trase îndărăt şocată, apoi trebui să izbucnească în râs când văzu privirea lui aţâţată. De fapt, nu făcea altceva decât să joace un rol în care intrase şi ea alături de el, nu-i aşa? Dar ştia că nu mai poate continua în felul acesta. Dacă nu erau prudenţi, ar putea sabota acţiunea lui Michael şi asta numai din cauza micului lor război.
Se hotărî să fie mai circumspectă. Privindu-l pe Michael în acţiune, îşi dădu seama că are multe de învăţat de la el. În fiecare gest el părea tipul bărbatului iubitor şi inocent.
Nimeni n-ar fi putut să te ajute mai bine ca el şi să pară că nu-şi dă seama că este o victimă garantată. Shelley putu să vadă clar în licărul din ochii celor doi Weeks atunci când Michael vorbea despre toţi banii câștigaţi în Oklahoma şi cât de mult dorea să găsească o modalitate cât mai sigură de a-i investi.
La început, Shelley găsi că-i greu de crezut că nişte oameni atât de cultivaţi vor putea fi păcăliţi, dar în timp ce privea şi asculta, începu să înţeleagă. Cei doi credeau că au pus mâna pe un porumbel de soi, gras şi gata de jumulit şi nu se îndoiau de asta. Dar Shelley se bucura ştiind că de fapt îşi săpau propriile morminte. Mâna lui Michael stătea pe piciorul ei semnalizând ori de câte ori se iveau întrebări care o puneau în dificultate. Trebuia să admită că se simţea minunat şi că în acelaşi timp totul i se părea palpitant. Senzaţia creată de intimitate şi căldură, o făcea să dorească să se cuibărească alături de el şi să caute sub cămaşa lui puţină căldură, aşa numai pentru ea. Dacă ceva părea că nu merge cum trebuie, degetul lui mare o atenţiona mai insistent, adăugând un plus de excitaţie. Aproape că gemea cu voce tare când se servi felul principal de mâncare. Încercase să comande cel mai uşor fel din meniu şi anume: somon natur. Dar când sosi acesta, stropit cu sos şi cu castraveţi lângă el, decorat cu piure de cartofi, îşi dădu seama că este în pericol.
Căpşunile cu ciocolată nu-i mai ieşeau din minte, în timp ce se uita lung la somonul din faţa ei. Cum ar mai fi putut să ia măcar o bucăţică? Poate dacă ar fi putut să-l plimbe prin farfurie, până când ar fi terminat ceilalţi şi nimeni n-ar fi băgat de seamă...

-Haide, Julie, spuse Michael încurajând-o, mănâncă, o să ai nevoie de putere în noaptea asta. Aruncându-i o privire veninoasă, Shelley luă o bucată, urmată apoi de alta. Deveni ceva automat şi nu prea chinuitor, atât timp cât nu se gândea la ceea ce face. În timp ce chelnerul servea la masă, se simţea mai degrabă un somon ea însăşi, unul care fusese scos pe mal şi se sufoca în căutare de oxigen.
-Seara asta s-o considerăm o seară scurtă, spuse Michael. Julie este foarte obosită.
Shelley se uită la el cu recunoştinţă.
-Da, aşa este, aprobă ea. Am nevoie de un somn bun.
-Nu vă faceţi probleme în ce ne priveşte, o prinse Clayton din zbor, noi oricum obişnuim să ne retragem devreme şi vrem să fim gata mâine cât mai de dimineaţă, ca să vă luăm şi să vă arătăm proprietatea aceea.
-Oh, făcu Shelley gândind repede. Mi-e teamă că va fi imposibil. Ştiţi, eu sunt doar în trecere pe aici şi m-am oprit puţin să-l văd pe Mikey al meu. Se regăsi şi spuse ciupindu-şi bărbia: Trebuie să plec mâine dimineaţă devreme.
-La ce oră este primul avion?
-Devreme, răspunse ea în grabă, foarte, foarte devreme.
-Nu este nici o problemă îi spuse Margery, eu sunt în picioare la ora patru, întotdeauna. Îmi fac exerciţiile de încălzire timp de o oră, apoi încă o oră şi jumătate fac yoga! O să cobor până în camera voastră şi o să vă ducem noi. În drum spre aeroport putem să ne oprim şi la proprietate.
Shelley se uită întrebătoare la Michael, sigură că o va scoate în vreun fel din încurcătură. Cu siguranţă că el nu se aştepta din partea ei să se alăture grupului a doua zi dimineaţă. Dar Michael zâmbea prosteşte la toţi, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Se ridicară şi părăsiră încăperea, Michael ţinând-o ferm pe după umeri. Cei doi Weeks îi însoţeau spre camera lui Michael, iar Shelley începuse să se întrebe dacă nu cumva au bănuieli. Ce avea de gând să facă? Să vină în cameră, să-i privească pe soţii Daniels pregătindu-se de culcare? Asta ar fi depăşit limita şi ar fi fost o jignire. Dar, cum se simţea neajutorată şi neputincioasă, se lăsă condusă confortabil de braţul lui Michael.
-Noapte bună amândurora, le spuse Margery Weeks când ajunseră în dreptul uşii, aducând un oftat de uşurare pe buzele lui Shelley.
Nu uitaţi, mâine dimineaţă la prima oră! Am să bat la uşă în felul acesta. Şi le demonstra, în timp ce Michael şi Shelley stăteau în cadrul uşii deschise zâmbind şi aşteptând să fie lăsaţi singuri.
-Noapte bună!

-Noapte bună! Cuplul mai în vârstă dădu colţul, iar cei doi tineri se retraseră în cameră împleticindu-se de râs. Michael o ţinea strâns lângă el în timp ce râdeau, iar ea nu se opuse cu totul, cuprinsă de veselia produsă de încercările prin care trecuse în acea seară.
-Nu pot să cred că ai fost în stare să mă pui în situaţia asta, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată şi ştergându-şi ochii de lacrimi. N-am mai trăit niciodată până acum un asemenea război al nervilor.
El zâmbi îndepărtând-o puţin de el, aşa încât să se poată uita în ochii ei.
-Dar ţi-a plăcut pe de-a-ntregul, nu-i aşa? O acuză el.
Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că el avea dreptate.
-Da, admise ea, cred că da, şi zâmbind mulţumită spuse: Ce cuplu nostim suntem noi, domnul şi doamna Daniels. O umbră de încruntare trecu peste faţa lui.
-Dacă stau şi mă gândesc, poate nu e chiar aşa, spuse el rar. Adevăraţii Daniels sunt oameni deosebiţi. Îmi pare rău că le cam stric reputaţia.
Ea îşi ridică privirea spre el.
-Vrei să spui că există cu adevărat o familie Daniels din Tulsa?
El aprobă.
-Mike şi Julie, absolut. Oameni ca cei doi Weeks verifică astfel de lucruri.
Shelley începu să observe lucrurile din jurul lor. Se aflau în camera lui Michael.
Patul era imens dominând totul şi deodată fantezia aventurii trăite în ultimele două ceasuri păli lăsând locul realităţii. Se trase din braţele lui stânjenită de apropierea dintre ei şi se dădu înapoi, spre uşă.
-Ai o cameră drăguţă aici, spuse ea căutând să-şi păstreze o voce calmă şi rece.
Mult mai şic decât cea în care stăm noi, Carrie şi cu mine. Şi adăugă, ca o scurtă explicaţie: colega mea de cameră. Îşi umezi buzele în timp ce-l privea pe Michael dând la o parte păturile de pe patul imens.
-Este destul de confortabil pentru tine? Întrebă el cu un zâmbet în privirea lui albastră.
-Mm...cred că...Shelley se uită peste umăr, căutând uşa, apoi uitându-se înapoi, îl văzu pe Michael scoţându-şi haina şi începând să-şi desfacă nodul de la cravată.
-Doar nu vrei să pleci, spuse el liniştit. Ce vor crede soţii Weeks?
Cravata ateriză deasupra hainei pe care Michael o pusese pe spătarul unui scaun.
Îşi desfăcu primii doi nasturi de la cămaşă şi trecu la al treilea, făcând câte un pas spre ea pe măsură ce-şi descheia nasturii.

-De acum cred că nu mai sunt prin preajmă, spuse Shelley cu o voce joasă şi cam încurcată. Eu o să mă întorc în camera mea. El îşi scutură capul, iar ochii i se îngustau pe măsură ce se apropia uşor, ca o panteră în apropierea prăzii.
-Ba nu, Shelley, spuse el blând, ai să stai aici în noaptea asta.
Mâna i se ridică inconştient la gât când simţi că se lipeşte cu spatele de uşă.
-Nici nu te gândi, spuse ea pe neaşteptate, în nici un caz!
Michael ajunse lângă ea şi se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile de uşă, de o parte şi de alta a capului ei.
-Ba da, o să rămâi, spuse el aspru. Tu şi cu, mine avem de lămurit unele lucruri.
Abia după a doua încercare Shelley reuşi să spună ceva.
-Nu ştiu despre ce vorbeşti, protestă ea în cele din urmă.
-Chiar aşa să fie? Michel se aplecă şi o sărută ferm pe buzele ei care tremurau.
Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat data trecută în biroul tău? Ea încercă să-şi scuture capul într-un răspuns negativ, dar el râse uşor şi continuă:
-Eu îmi amintesc. De fapt n-am fost în stare să uit zile în şir.
O mai sărută o dată pe buze, parcă arzându-i-le cu un fier înroşit.
N-am văzut niciodată o femeie care să treacă de la un sloi de gheaţă la o flacără, într-un timp atât de scurt, Shelley.
M-ai surprins. Ai deschis o uşă la care nu mă aşteptam, iar acum urmează să dau curs acestei invitaţii.

Capitolul 5.

-Michael! Se gândi să-i rostească numele ca pe o mustrare, dar în loc de asta ieşi ceva aducând mai degrabă a oftat de dezmierdare. Oh, Michael!
Faţa lui alunecă de-a lungul gâtului ei şi îi simţi pe piele respiraţia fierbinte şi chinuitoare.
-Invită-mă din nou, Shelley, murmură el, dar de data asta să nu închizi uşa în ultima clipă. Mâinile lui mari alunecară în jos pe spatele ei, mulându-se pe rotunjimile şoldurilor şi trăgând-o delicat spre el, aşa încât ea putu să audă ceea ce îi spunea şi simţurile i se tulburară.
-Michael...De ce nu putea să meargă mai departe de numele ăsta?
Se simţea ca o nebună, ştiind pe de o parte că o seducea chiar în faţa ochilor ei, ca să spunem aşa, şi că ar fi trebuit să-i spună ferm că nu-l dorea câtuşi de puţin, iar pe de altă parte că era incapabilă să scoată un cuvânt şi nici măcar să încerce să-l împingă la o parte. Era ca şi cum fiecare părticică a trupului ei conspira împotrivă-i. Oare nu mai

rămăsese nici una de partea ei? Asta dacă ar mai fi ştiut care este partea ei.
-Şi n-o să mai fie nici o secretară care să intre şi să ne surprindă, vom fi singuri şi vom putea să terminăm ceea ce am început. Respiraţia şoaptelor o mângâia pe pielea gâtului. El îşi înălţă capul, privind-o drept în ochi, şoldurile lui apăsându-le pe ale ei, ţinând-o nemişcată.
-Ce părere ai domnişoară asistentă, eşti gata să-ţi mai faci puţin de lucru cu psihicul meu?
-Puţin?
Reuşi ea să îngaime şi îi evită ochii uitându-se la părul ce se ivea prin cămaşa descheiată. Să vorbească. Asta era. Dacă ar fi putut duce o conversaţie, ar fi reuşit să uite ceea ce se întâmpla în realitate. Şi dacă uita, asta înseamnă că nu mai trebuie să ia vreo hotărâre în acea privinţă. Nu-i aşa?
-Cum mi-am făcut eu de lucru cu psihicul tău?
Râsul lui o încălzi chiar mai mult decât trupul şi, uitându-se repede în sus, se pomeni ea însăşi râzând, în timp ce-i întâlnea privirea.
-Cred că ştii răspunsul, spuse el, în timp ce braţele îi înconjurau talia. Dar asta să nu te oprească! Mâinile lui se mişcau încet, implacabil, în sus, mângâindu-i spatele. Fă cu mine orice experiment vrei! De ce râdea? N-avea nici o idee despre ce spunea el, dar oricum, părea amuzat. Pasiunea trupurilor lor îi electriza tot sistemul nervos iar ea nu voia să se gândească la asta.
Să râdă era cu mult mai bine. Dar s-o sărute era cu mult mai bine încă. Asta era concluzia, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei, mişcându-i-se moale şi delicios peste buze, făcând-o să se înfioare datorită emoţiilor pe care le trăia.
Cum putea cineva să fie deopotrivă atât de cald şi sigur şi confortabil şi totodată să treacă prin atâtea emoţii şi pericole? N-avea nici un sens şi totuşi era total irezistibil, încât dorea mai mult, şi mai mult...Mâinile lui îi cuprinseră sânii, trezind un val de dorinţă în trupul ei, dar se forţă, trăgându-se înapoi şi încercă să se îndepărteze.
-O, nu, n-ai s-o faci, îi spuse el blând, împingându-şi genunchiul între coapsele ei, ca s-o ţină pe loc. Adu-ţi aminte de sushi, o s-o luăm pas cu pas, ai încredere.
-Am încredere în tine, replică ea, dar ceva mergea foarte prost. Cuvântul sushi fu ca o explozie pentru ea. Brusc, doar gândul la mâncare o făcu să vadă pete roz plutind în faţa ochilor. Se sprijini cu spatele de uşă şoptind: vreau să mă întind! De fapt el spusese sushi, dar era prea mult vin şi prea multă mâncare şi camera se învârtea. Fireşte că el nu înţelegea.
-Liniştеşte-te, spuse el senzual, sărutând-o de-a lungul gâtului,

sărutări care altă dată ar fi fost irezistibile.
Shelley trase adânc aer în piept.
-Chiar acum, insistă ea asupra urgenţei.
În sfârşit el păru că începe să-şi dea seama şi se trase înapoi uimit.
-Să te duc în pat? Întrebă el încă nesigur dacă să fie alarmat sau amuzat.
-Nu mai e timp, spuse ea tragic, simţind că-i vine rău. Cred că-i foarte bine aici, pe covoraşul ăsta. Era, într-adevăr. Dându-i drumul din strânsoarea genunchilor, Michael o ţinu, ajutând-o să se întindă pe spate. Shelley se cuibări recunoscătoare în părul gros al covoraşului.
-Aşa este mai bine, şopti ea închizând ochii. Mult mai bine!
El îngenunche lângă ea, împingându-i o pernă sub cap, cu un amestec de amuzament şi înţelegere pe faţă.
-Mai bine decât ce? Întrebă el uşor. Decât să mă săruţi?
-O, nu şi se uită repede în sus, dorind să-l asigure de aceasta. Şi asta e foarte plăcut!
-Mulţumesc, îi răspunse el strâmbându-se. Te-ar deranja dacă mi-ai spune care-i problema ta? Cu siguranţă că nu este din cauza vinului...
-Nu! Ea îi apucă mâna şi i-o ţinu într-a ei. Se simţea cam prostuţă stând aşa, pe podea, dar oriunde era mai bine decât în pat. Nu încă. Îmi pare rău, Michael, dar să ştii că de fapt este şi vina ta. El îşi scutură capul, zăpăcit.
-Faci alergie la persoana mea? Dacă-i aşa, eşti în mare pericol, şi făcu o grimasă. Suntem amândoi într-un mare pericol.
-Nu, nu e asta, şi zâmbi uitându-se la el. E mâncarea, şi gemu numai la gândul mâncării. M-ai făcut să mănânc două cine şi acum stomacul meu se revoltă.
-Asta-i tot? Şi eu care mă gândeam că te ţii tare!
-Dar mă ţin tare, îl contrazise ea fără vreun motiv aparent. Şi la urma urmelor, de ce s-ar ţine tare? Ce credea el, că e partenera lui în afacerea asta periculoasă?
-Asta n-are nimic de-a face cu tăria. Mi-ar plăcea să te văd cum arăţi după două cine, una după alta!
-Fac faţă, spuse el cu voce foarte sigură.
-Ei bine, eu nu fac faţă. Mă simt ca o foarte mare, foarte nefericită balenă întinsă pe plajă.
-E ciudat, replică el, îndepărtându-i părul de pe ochi, arăţi ca o femeie foarte atrăgătoare. Mă întreb dacă nu cumva vrei să mă păcăleşti.
Îi prinse bărbia în palme şi spuse mai blând: cel puţin aşa se pare.
Shelley se uită din nou la el cu ochii larg deschişi.
-Nu mă prefac, îl asigură ea cu seriozitate, dar nu mă pot mişca, serios. Îşi puse o mână pe stomac surprinsă să-l găsească atât de plat

încă. După cum se simţea ar fi trebuit să fie umflată ca un balon.
Ar trebui să auzi ce se întâmplă înăuntru, îi spuse ea, ţi-ai da şi tu atunci seama despre ce este vorba.
Michael zâmbi.
-De ce nu? Şi următorul lucru de care îşi dădu seama Shelley era că Michael îşi pusese capul pe abdomenul ei, cu urechea în jos. Doamne, Dumnezeule, spuse el, ce se întâmplă? Shelley îşi coborî capul să-l vadă, dar el îi făcu semn să rămână nemişcată. Faţa lui era foarte concentrată, ca şi când ar fi ascultat ceva foarte interesant.
Era ridicol. Lui Shelley îi venea să râdă, dar îi era teamă să nu se lovească cu capul de podea.
-Ce este? Întrebă ea din nou, începând să fie îngrijorată de-a binelea.
-Uimitor, îi zâmbi Michael, sună ca o naţiune întreagă de mici lucrători foarte ocupați de micile lor îndatoriri chimice, toți făcând o zarvă foarte mare. Pe faţa lui se întipări un sentiment de uimire.
Aşteaptă, spuse el, făcându-i semn din nou să tacă. De data asta Shelley nu-şi mai putu reţine hohotul de râs.
-Michael, termină, îl rugă ea. Mă faci să râd şi sunt prea plină ca să mai pot face şi asta. El îşi săltă capul cu un licăr de umor în ochi.
-Aş fi vrut să-l auzi pe ăsta, spuse el, e ca un joc de baschet. Ce ţopăială!
Shelley spuse:
-Astea sunt căpşunile trase în ciocolată? Clătină uşor din cap; ştiam de la început că fac o greşeală mâncându-le.
-Vezi, nu-i deloc vina mea, spuse Michael şi se întinse pe jos, lângă ea, mulţumit de el însuşi. Prima cină te-a dat gata, nu a doua.
-Hai să nu mai vorbim despre mâncare! Shelley gemu din nou. Cum o să mă întorc în camera mea? Se uită speculativ la el. Mă întreb dacă nu cumva au pe aici vreo targă pe rotile. Atunci ai putea să mă duci pe hol...
-N-am să te duc nicăieri! O informă el ferm. Ai să stai aici!
Aşa că ajunseseră din nou la problema asta, se gândi Shelley.
El voia ca ea să rămână aici peste noapte. Fluturaşi mici, de panică, zburau printre celelalte sentimente pe care le încerca Shelley.
Dar la ce te-ai aşteptat, Shelley, draga mea? Se întrebă ea sarcastic. Pentru ce altceva ai fost adusă aici? Nu ai sperat că, adânc în inima ta, că o să se întâmple chiar lucrul acesta? N-ai vrut tu să-l găseşti pe Michael şi el să te dorească?
Ciudat, cât de uşor părea în vis şi cât de dificil era în realitate!
-Vrei să stau aici, chiar şi în starea în care sunt? Odată ce şi-a dat seama cât de serios se resimţea, cu siguranţă că n-ar mai fi putut s-o mişte de-acolo.

Michael îi răspunse:
-În starea în care eşti sau în oricare altă stare! Şi să ştii că nu pot să-mi imaginez noaptea asta fără tine!
Zâmbetul lui alungă seriozitatea din cuvintele sale. Mi-ai intrat în sânge, domnişoară, şi ai face bine să-ţi dai seama de asta!
Despre ce mai vorbea acum?
-Poate ar fi mai bine să-mi spui exact ce înseamnă să-mi dau mai bine seama, spuse ea, simţindu-se puţin şocată.
El făcu o pauză înainte de a-i răspunde, iar ea se răsuci ca să se uite din nou la el. Stătea lungit alături de ea, foarte firesc, proptit într-un cot. Mâna lui liberă se juca cu părul ei răsucindu-l între degete.
-Mi-e teamă că nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta, spuse el în cele din urmă, cu o voce ciudat de joasă şi fără nici o urmă din umorul ironic care însoţea cele mai multe din replicile sale. Nu cred că mi-a mai intrat vreodată o femeie în sânge. Cel puţin, nu până acum.
Va trebui să aşteptăm, să vedem.
Ea se uită în ochii lui albaştri, căutând atentă şi sperând să vadă vreo scânteie de glumă pe care, probabil, o făcea pe seama ei. Ce voia să spună? De-abia o cunoscuse. Mintea ei se temea să meargă mai departe, cu şirul gândurilor, când el o ajută, întrebând-o:
-Între timp va trebui să găsim o cale de a ne umple vremea, până când ai să te simţi mai bine. O trase uşor de păr. Aş putea să-ţi fac o frecţie generală, sugeră el plin de speranţă. Un masaj bun ajută circulaţia. Nu crezi că asta te-ar face să te simţi mai bine? Ea îi aruncă o privire scurtă, ucigătoare, stăpânindu-şi zâmbetul care punea stăpânire pe trăsăturile ei.
-Mă-ndoiesc de asta!
-Păcat! Îşi oftă regretul, dar imediat i se lumină faţa. Ştiu, anunţă el ca primul om care inventase ambalajul de plastic. Ceea ce ai tu nevoie este să experimentezi starea de catarsis. Ceva care să înlăture problemele astea cu mâncarea o dată pentru totdeauna din sistemul tău.
Shelley ridică o sprânceană cu scepticism.
-Scopul sună bine, admise ea, scuză-mă însă dacă sunt puţin cam nelămurită asupra înţelesului! El îşi scutură capul şi un zâmbet triumfător îi însoţi privirea.
-Nici nu trebuie să fii! Tocmai asta e! Şi îşi trase cu mândrie capul pe spate, anunțând: Bancuri culinare.
Ea închise ochii.
-Oh, nu...
-O să-ţi placă. Ascultă-l pe ăsta, şi îşi drese vocea. De ce a trecut strada tânăra lăptucă verde? Tot ce putu face Shelley fu un slab

strigăt de protest:
-Michael! ...
-Pentru că-i sosise vremea să plece de acasă. Geamătul ei stârni ecoul între pereţii marelui dormitor. Michael anunţă cu o voce de comedian.
-Să nu-ţi faci griji dacă nu ţi-a plăcut asta! Mai ştiu o sută!
-Nu! Ochii lui erau măriţi la maximum.
-Shelley, crede-mă, trebuie să înveţi să râzi când e vorba de mâncare. Stăpâneşte-o tu, înainte de a te stăpâni ea pe tine, e singura cale.
Ea râdea, se gândi Shelley, şi asta făcea să i se zguduie stomacul, ceea ce nu era deloc plăcut, aşa că se rostogoli pe o parte, aşezându-şi capul pe braţele îndoite.
Mişcarea aceasta o făcu să se apropie de el, iar când privi din nou în sus, faţa lui Michael se găsea la câțiva centimetri de a ei. Ochii lui erau de un albastru adânc, înşelător, catifelat, felul acela de albastru care o făcea să vrea să se cufunde în el, şi să se piardă, alunecând prin suprafaţa lor până în adâncul vibraţiilor culorii.
Se uitau unul în ochii celuilalt, lăsându-se în voia acestei plăceri, cu mintea liberă de orice gând, bucurându-se doar de albastrul acela, dar deodată ceva licări acolo, punând-o în alertă.
Se uită atentă, încercând să desluşească acel licăr, să afle ce era de fapt, dar se simţi ca Alice vrând Iepurele Alb.
-Am putea spune poveşti cu stafii, spuse Michael uşor, mâna lui trăgând-o brusc de păr, ca pentru a o distrage de la ceea ce văzuse ea în ochii lui. Sau aş putea să leg un nod de dragoste în părul tău frumos.
Inima ei bătea să-i spargă pieptul, încât Shelley credea că o aude şi el. Nu era sigură de motivul care o făcea să se simtă aşa.
Poate că simţurile ei înregistraseră ceva ce ea nu observase. Era un avertisment? Sau o anticipaţie.
-Ştii cum se leagă un nod de dragoste? Întrebă ea mai mult ca să păstreze cursul conversaţiei, decât ca să afle răspunsul.
-Nu! Ochii lui erau din nou mijiţi, îi examinau părul, în timp ce degetele i-l ridicară în sus răsfirându-l, ca un pirat care-şi cercetează comoara mult visată. Dar sunt gata să învăţ. Şi iată că deodată zâmbea din nou, alunecând uşor pe deasupra curenţilor adânci.
Tu nu? Dar ea nu răspunse şi în loc de aceasta îl întrebă:
-De ce nu vorbim despre întâmplări poliţiste? Ce-ar fi dacă mi-ai spune cum a fost cel mai mare necaz al tău? El râse, lăsându-şi braţul să se încolăcească pe după capul ei.
-Şi despre cum am ajuns la profesia asta, aşa ca să-ţi poţi da şi tu

seama de ceea ce nu-i în regulă cu mine? Nu, mulţumesc, domnişoară asistentă!
-Eşti un tip suspicios, nu-i aşa? Murmură ea, închizând din nou ochii. Cred că trebuie să mă duc în camera mea să mă culc.
-Şi spui că eu sunt suspicios? Simţi mâna lui pe ceafă frecând-o uşor pe muşchii încordaţi. Senzaţia era atât de plăcută, încât n-ar fi dorit să-l oprească.
-Va trebui să rămâi aici frumoasa mea prizonieră, n-am să te las să pleci.
Frumoasă, ciudat! Nu-şi amintea să i se fi spus aşa până atunci. Mama ei fusese frumoasă şi în cele din urmă datorase multe acestui lucru. Aşa că Shelley decisese, încă de la o vârstă fragedă, că ea nu va conta niciodată pe felul cum arată, fiind totuşi frumoasă, dar nu în mod spectaculos.
Va conta doar pe mintea sa, şi asta făcuse.
Nu făcuse niciodată nimic ca să atragă atenţia prin felul cum arăta şi în decursul anilor uitase chiar şi să se uite în oglindă. Brusc, se întrebă cum arată cu adevărat.
Era cu putinţă să fie frumoasă, aşa, lungită, în agonie, pe o carpetă dintr-o cameră de hotel? Nici o şansă. Michael trăia cu adevărat în lumea viselor. Dacă nu, atunci era un mare linguşitor.
-De ce nu mergem în pat? Spuse el uşor, foarte aproape de urechea ei. Te-aş duce eu...
-Nu! Spuse ea, dând energic din cap. Nu, mă simt bine aici. Shelley văzuse patul desfăcut şi îmbietor şi îngheţase. Mâna lui puternică descria cercuri vrăjite pe spatele ei.
-N-am nici un plan în ce priveşte virtutea ta, Shelley, îi spuse el cu o undă de ironie în glas. Crede-mă, îmi plac femeile sănătoase şi hotărâte.
Fireşte că aşa era, fireşte că acestea îi plăceau, îşi spuse Shelley, şi cine ştie câte vor fi fost la număr? Dar nu dori să se gândească mai departe. Un bărbat cu înfăţişarea şi puterea lui de atracţie era foarte rar lipsit de companie feminină atunci când o dorea. Dar întrebarea era: Ce voia de la ea?
-Nu ştiu de ce vrei să stau, murmură ea, întinzându-se sub atingerea chinuitoare a mâinii lui. În halul ăsta nu sunt o companie prea bună.
Mâna lui se opri, iar degetele i se crispară puţin.
-N-ai o părere prea bună despre genul masculin dacă îţi închipui că nu mă pot simţi bine lângă tine fără sex, spuse el scurt, cu o voce neobişnuit de aspră. Asta pot găsi oriunde şi tonul i se mai înmuie, dar o Shelley Pride găseşti o dată la un milion de ani. Ea deschise ochii şi se uită adânc în ochii lui cu privire catifelată.

Nu era nici o urmă de îndoială, spusese ceea ce gândea, dar ce putea să însemne asta?
Însemna că putea să se relaxeze şi să se simtă şi ea bine alături de el? Însemna că putea să desfiinţeze şi ea barierele şi...să se îndrăgostească? Să se îndrăgostească.
Închise ochii din nou când el îşi reîncepu masajul. De ce suna aşa ciudat? I se părea că este gata să se prăbuşească într-un abis, dacă nu era atentă, după care ar urma lunga ascensiune înapoi. Era ea gata oare ca să-şi asume acest risc?
-Dar cum de am întâlnit-o din nou pe Shelley Pride? Întrebă el curios. Cum s-a întâmplat că mi-ai ieşit în cale de două ori până acum?
-O, făcu Shelley evitându-i privirea. Carrie, colega mea de cameră şi cu mine am venit pentru câteva zile de vacanţă.
-Ce noroc! El zâmbi, dar ea nu putu să-şi dea seama dacă era sau nu suspicios.
-Şi în ce cameră staţi? Ea îi spuse.
-Mai avem doar două nopţi şi apoi, înapoi la muncă. Shelley căscă şi se ghemui din nou pe carpetă, simţindu-se minunat de relaxată. Auzi fermoarul de la spatele rochiei deschizându-se şi se mişcă, gata să protesteze, dar el o opri cu un sărut uşor sub ureche.
-Nu te îngrijora, şopti el, este fără urmări. Relaxează-te, trage un pui de somn, gândeşte-te că sunt dădaca ta şi că te aşez în pat.
-Tanti Michael, râse ea, spune-mi o poveste.
-Toate pe care le ştiu sunt cu stafii. El îi desfăcu sutienul fără bretele, având astfel acces la întreg spatele ei, de-a lungul coloanei vertebrale. Ea îşi strânse coatele, asigurându-se că în felul acesta nu-i vor cădea hainele. Dintr-un motiv ciudat, îl credea, credea că nu încerca s-o aţâţe cu atingerea lui. Asta o ajută să se relaxeze şi odată cu relaxarea veni şi mulţumirea.
-Spune-mi o poveste cu stafii, spuse ea şi apoi căscă somnoroasă. O povestioară înfricoşătoare care să mă ţină trează.
Shelley îşi dădu seama că zâmbeşte după sunetul vocii.
-Ce-ai zice de o povestioară plictisitoare cu stafii care să te adoarmă. Numai din astea ştiu. El se răsuci puţin, aşa încât să facă masajul mai puternic. Muşchii ei erau cuprinşi de o lene delicioasă, complet neputincioşi. Când mă duc s-o văd pe nepoţica mea care are opt ani, cam în patruzeci şi cinci de secunde după ce încep să-i povestesc, adoarme. Să vedem cât o să-mi ia cu tine.
Shelley stătea nemişcată, iar el începu să povestească. Mai devreme cu câteva ore, dacă i-ar fi spus că uneori îşi petrece timpul spunând poveşti pentru adormit o fetiţă, ar fi crezut că glumeşte. Acum era de altă părere. Oare ce alte surprize ascunde acest bărbat atrăgător?

În poveste era vorba despre o fată care se numea Ginger şi o casă veche, cu multe camere misterioase şi lucruri care făceau noaptea drip-drip-drip şi uşi care se închideau în urma ei. Shelley nu era prea atentă la povestire. Mintea îi aluneca mereu, când la poveste, când la propriile sale gânduri şi se simţea din ce în ce mai cuprinsă de somn. Mâna lui Michael se mişca peste fiecare centimetru din spatele ei. Era uimitor cât de bine îi făcea şi cât de aproape era de senzualitate, fără ca totuşi să depăşească măsura. Ştia că în alte circumstanţe o astfel de atingere ar fi făcut-o să treacă dincolo de raţiune în câteva secunde. Dar acum era evident că o făcea să se simtă confortabil, deşi nu încerca să ascundă promisiuni viitoare.
Pe jumătate adormită se întrebă ce căuta ea, de fapt, lungită pe covor, într-o cameră de hotel, alături de Michael. Era ridicol. Ar fi trebuit să se ridice şi să se retragă în propria ei cameră. Ştia că ar fi lăsat-o să plece dacă i-ar fi arătat clar că dorea acest lucru. Oare îşi dorea într-adevăr? Aceasta era problema, nu-i aşa?
Vocea lui era tot atât de blândă precum mâna, înceată şi murmurată, dezmierdând-o. Întredeschise ochii şi îl privi. În timp ce-l urmărea, el se aplecă deasupra ei, sărutând-o uşor pe spate, ceea ce o făcu să simtă o flacără trecând prin ea; se ridică brusc, dar îşi aduse aminte la timp şi îşi ţinu rochia la piept.
-Îmi pare rău, zâmbi el, dar trebuie să admiţi că am fost destul de bun, nu-i aşa?
Sprijinindu-se într-un cot, ea îi zâmbi neajutorată, simţind brusc pentru el un soi de simpatie mai puternică şi decât dorinţa care o mistuise ; cu câteva secunde în urmă. Fiecare părticică a trupului îi spunea: „ia-l, ţine-l în braţele tale, cuibăreşte-te la pieptul lui, fără să-ţi pese de ce se va întâmpla mâine” şi avu nevoie de multă putere pentru a se abţine.
-Care vasăzică, spuse ea, sperând că el nu-şi va da seama de tremurul glasului ei, cum se spune, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. El ridică din umeri şi îşi frecă mâinile.
-Nu înţeleg de ce n-ai adormit până acum. Cu nepoata mea n-am asemenea probleme. Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.
-Mă îndoiesc că pe nepoata ta o pui în asemenea situaţii.
El îşi pocni degetele.
-Deci, asta e!
-Ar putea fi.
-Cum te simţi?
-Mai bine. Încercă să-şi găsească o poziţie confortabilă, adunându-şi rochia pe lângă corp. Cred că pot să merg acum. Chiar m-aş întoarce în camera mea.

-În nici un caz. Se uită mirată la el, făcând ochii mari când el se sprijini pe un genunchi, îi strecură o mână pe sub picioare, cealaltă pe sub spate şi se ridică aşa, cu ea în braţe.
-E ora de culcare, doamnă, îi spuse el înveselit.
-Michael!
-Sstt! Făcu trei paşi şi o aşeză pe pernele pufoase. Trebuie să faci nani acum. Îi zâmbi, apoi deveni dintr-o dată serios. Shelley, ascultă-mă. N-am să încerc să te seduc în seara asta. Îţi promit. Tu vei dormi aici, în patul ăsta, iar eu în altă parte.
Arătă spre fotolii. Iar mâine dimineaţă totul va reintra în normal. Bine?
Dar ea era neajutorată, groaznic de neajutorată. N-ar fi fost nevoie decât ca el să-şi arate într-un zâmbet dinţii ca două şiraguri de perle şi ea era gata să facă orice ar fi vrut el. Suspină îndelung.
-În ce am să dorm? Întrebă ea cu glas deznădăjduit. El clipi.
-O să-ţi aduc păturile dacă ţi-e frig şi poţi să-ţi scoţi hainele.
-Vrei să spui că o să dorm goală?
-De ce nu? Eu aşa o să fac. Ea deschise gura, dar nu-i veni în minte nici un răspuns logic.
-Îmi pare rău, dar nu car pijamale în servietă, se scuză el întristat. Dar aş putea s-o fac. Mai ales dacă îmi promiţi că o să ne mai întâlnim aşa.
Înainte ca ea să poată răspunde ceva, lui îi veni o altă idee.
-Ştii ceva? O să-ţi dau unul dintre tricourile mele.
-Tricourile tale?
Îşi privi neîncrezătoare hainele şi se acoperi cu pătura.
-Sigur. Deschise servieta şi scoase o cămaşă albă de jerse, cu mâneci scurte. Asta va fi tocmai bună de pijama pentru tine. Ea scoase o mână de sub pătură ca să o ia, dar Michael i-o trase înapoi.
-Lasă-mă pe mine, şopti, privind-o cu ochii întunecaţi şi misterioşi.
Ea ezită, apoi începu să se dezbrace sub pătură. Nu-i fu prea greu. El îi descheiase deja rochia şi sutienul. Ea nu făcu decât să şi le scoată şi să le pună pe scaun.
Simţi cearceafurile reci sub trupul gol.
-Sunt gata, spuse ea întinzând mâinile spre el. Michael veni spre ea încet, îi strecură cămaşa peste cap, apoi pe fiecare mână, ca o mamă care îşi îmbracă copilul. Dar asemănările se sfârşeau aici. Privirile li se întâlniră, a lui de un albastru strălucitor, a ei misterios de neagră.
El îndepărtă uşor pătura. Nu încercă să-l oprească. Era sigură că n-ar fi putut să-l oprească, indiferent ce ar fi dorit să facă. Michael îşi coborî privirea asupra sânilor. Îl auzi murmurând ceva, dar nu-şi dădu seama ce spunea. Apoi el sărută delicat întâi un sfârc rozaliu, apoi pe

celălat, în timp ce, la lumina palidă a veiozei, îşi scotea încet cămaşa. Sheley îşi ţinu răsuflarea, închise ochii, nefiind sigură că ar vrea să-l privească în acele momente, sau încercând să prelungească extazul. Mâinile lui calde alunecară pe pielea ei şi se aplecă să-i sărute buricul. Apoi se ridică brusc din pat şi dădu să plece.
-Unde te duci? Îngăimă ea. El crezu că ea voia ca el să se întoarcă şi să termine ce începuse. Poate chiar era adevărat.
-Trebuie să dormi, micuţă doamnă. Am atâtea lucruri de făcut.
Oftă uşor dând din cap. Shelley, am să intru în baie să fac un duş rece. Un duş foarte rece. Deschise uşa de la baie apoi se întoarse şi o privi. De fapt, dacă vei auzi un ţipăt ca un strigăt de disperare din direcţia asta, cere la serviciul de cameră nişte cuburi de gheaţă.
Şi dispăru în baie. Shelley ţintui cu privirea uşa, după ce se închise în urma lui. Auzi zgomotul apei de la duş şi îşi dădu seama că tot ceea ce avea de făcut era să sară din pat, să-şi tragă hainele pe ea şi să dispară, astfel aventura va lua sfârşit. Dar el ştia asta?
Bineînţeles că ştia. Era prea conştient de puterea lui de seducţie ca să creadă că ea va încerca să fugă, sau prea încrezător. Care din ele? Oricare. Se prăbuşi înapoi pe pernă şi suspină. Va aştepta chiar aici şi va vorbi cu el despre asta când va ieşi din baie.

Capitolul 6.

Shelley se trezi când razele soarelui năvăliră calde, asupra patului. Îşi săltă capul, clătinându-l somnoroasă şi îl zări pe Michael la fereastră, aranjând draperiile. O secundă, un gând năpraznic o îngheţă. Ce căuta aici, în camera unui bărbat, în patul unui bărbat? Apoi îşi aminti de seara trecută şi se relaxă. Dar numai pentru puţin.
-Deci soarele te-a trezit, aşa-i? Se întoarse şi o privi. Bine că ştiu. Deşteptătorul n-a reuşit. Nici telefonul. Iar eu mi-am petrecut ultima jumătate de oră tropăind şi tuşind din răsputeri. Zâmbi. Am încercat chiar să şi cânt „O ce dimineaţă frumoasă!” Norocul tău că n-ai auzit.
Ea zâmbi somnoroasă, apoi se gândi cum arăta. Probabil ca naiba, cu machiajul întins, părul ciufulit. Cum aş putea să mă furişez fără ca el să vadă dezastrul ăsta?
-Arăţi minunat. Deci îi citea gândurile. O surprinse.
-Şi tu arăţi foarte bine. Oare chiar asta voia să spună? Dar era adevărat. Îl privi în timp ce el se îndrepta spre pat. Era desculţ, îmbrăcat cu nişte pantaloni negri, largi, care îi conturau şoldurile zvelte. Razele soarelui i se reflectau pe trup ca nişte spoturi de lumină, aşa încât părea un zeu. Când se aşeză pe pat şi se întinse spre ea, Shelley zâmbi, întinzând mâna şi mângâindu-i pieptul, după care îşi privi degetele, jucându-se cu buclele negre, fără să

îndrăznească să-l privească în ochi.
Umerii lui păreau mai puternici aşa, goi, decât ascunşi sub haine. Muşchii mai zvelţi îi dădeau un aer puternic, oarecum în contrast cu figura blondă şi elegantă, de curtezan. Părea real, pământesc şi foarte, foarte sexy.
-Cum te simţi în dimineaţa asta? Întrebă el în şoaptă, mişcându-se puţin pentru a se bucura de felul în care îl mângâia ea.
-Mă simt...Ezită, evitându-i privirea. Fizic mă simt bine, dar cred că sunt un intrus din punct de vedere social. Riscă şi îşi ridică privirea spre el. Înţelegi ce vreau să spun?
-Nu-ţi face griji. Se apropie, furându-i razele de soare. O să te fac să te simţi ca acasă. O sărută încet, abia atingându-i buzele, apoi iar, mângâindu-i uşor cu limba, buza de sus, mişcându-se sigur, insistent. Ea închise ochii şi se lăsă uşor pe pernă, cu sânii apăsaţi pe pieptul lui, emoţionată de cucerirea lui.
O cucerise fără cel mai mic semn de protest. Shelley nu era încă lămurită, dar nici nu voia să se lămurească. Se simţea mult mai bine doar pentru că simţea ceva.
Mult, mult mai bine. Limba lui fierbinte îi contura buzele. Ea îşi ridică braţele şi îi înconjură gâtul, trăgându-l cu toată puterea deasupra ei, dorind să-l simtă peste tot în jurul ei.
-Am aşteptat dimineaţa asta, îi şopti el la ureche. Credeam că n-o să te mai trezeşti.
-De ce nu m-ai trezit tu? Murmură ea.
-Am încercat. Îşi săltă capul şi zâmbi. Încă vreo câteva minute şi te-aş fi sedus în timp ce dormeai. Ea se mişcă sub el, cu fiecare nerv zvâcnindu-i de emoţie. El o dorea. Ea îl dorea. Ce putea fi mai simplu? Niciodată nu-i plăcuse mai mult un bărbat. Iubise mai mult? Nu, nu voia să recunoască asta. Îi năvăliră în minte nişte amintiri la care n-ar fi vrut să se gândească. La fel ca şi la ziua de mâine.
Dar ce conta ziua de mâine? Se întrebă ea. Acum erau aici. Poate că vor rămâne împreună mult timp. Dacă vor şti să-şi joace cărţile.
-Stai! O năpădiră brusc gândurile. Ce-i cu familia Weeks? Nu trebuia să treacă Margery pe la mine în jurul orei cinci şi jumătate, sau la o oră ciudată, din asta? Desigur că am pierdut. Michael îi îndepărtă încet părul de pe ochi şi îi zâmbi.
-A venit. Am lăsat-o să te vadă cum dormeai liniştită, i-am spus că te-am convins să mai stai încă o zi şi a plecat mulţumită. Shelley murmură:
-Îmi pot imagina cam ce-ai făcut-o să creadă. Probabil se gândeşte că eşti un tip convingător. El se scutură cu modestie.
-Sunt.

-Eşti?
-Asta o să ţi-o dovedesc. O sărută pe vârful nasului. Dacă o să taci şi o să mă laşi s-o fac. Shelley ar fi vrut s-o facă şi închise ochii întinzându-se din nou spre el.
Mâinile i se strecurară în păr şi-şi deschise ochii surprinsă.
-De ce ai părul atât de umed?
-Tocmai am făcut un duş. Ea făcu ochii mari.
-Alt duş? Câte duşuri faci?
-Cel de azi-noapte a fost terapeutic. Cel de azi-dimineaţă este mai funcţional.
-Ce bărbat curat, murmură ea.
-Ce bărbat înfometat, îi strigă el în ureche. O sărută sălbatic şi excitant, lăsând-o ameţită şi făcând-o să vrea mai mult. Căldura lui bărbătească o copleşi iar când simţi că alunecă pătura nu făcu nici o mişcare s-o oprească.
Mâna lui îi cuprinse sânul ascuns sub cămaşa subţire de jerse.
-Eşti atât de fină, murmură el. Îmi aluneci printre mâini. Degetele i se încleştară pe sfârc, deja întărit şi foarte excitat; ce bine că am de ce să mă agăţ, o tachină el.
Atingerea lui era înnebunitoare, electrizantă, imposibilă. De fiecare dată când i se mişcau degetele, parcă o electrocutau. Când îi atinse sânii, ea explodă şi începu să-i rostească numele, dorindu-l aşa cum nu mai dorise nici un bărbat înainte.
Mâinile ei apucară cămaşa şi încercară s-o descheie. Simţi căldura explozivă a atingerii sale şi atunci când degetele i se strecurară sub elasticul lenjeriei negre, oftă de parcă pământul îi fugea de sub picioare, lăsând-o plutind în spaţiu,
având ca sprijin doar trupul lui.
Cămaşa, slipul, chiar şi pantalonii lui largi dispărură. Sărutările lui sălbatice deveniră din ce în ce mai apăsate, se succedau cu o grabă care o flata, făcând-o să se simtă dorită, o zeiţă care tânjeşte după egalul său, zeul. Pasiunea lui stârnise una pe măsură, iar ardoarea cu care ea îl dorea, îl copleşi şi pe el.
Brusc, ţârâitul telefonului sparse tăcerea. Michael părea să nu-l audă. Mâinile lui o înlănţuiră, buzele îi gustau lobul sensibil al urechii, iar trupul lui era pregătit, atât de pregătit să continue ceea ce începuseră. Dar Shelley auzi telefonul. Fiecare ţârâit o deranja din ce în ce mai mult.
-Michael, poate este familia Weeks, murmură ea. El oftă în părul ei.
-De ce nu sună ocupat atunci când ai nevoie? Sări din pat, apucă receptorul şi urlă:
-Nu acum, sunaţi mai târziu!

Îl puse înapoi în furcă şi aruncă aparatul sub pat.
Într-o clipă fu înapoi lângă ea. Shelley nu putu decât să râdă, dar râsul i se opri când se pomeni în braţele lui din nou. Iar când veni spre ea, atât de curat, atât de tandru şi de viril, ea i se deschise caldă, iubitoare, tremurând de emoţie; erau deasupra râsetelor, deasupra lacrimilor, plutind în al şaptelea cer, al îndrăgostiţilor, prinşi în spectrul unui curcubeu, călătorind pe aripile zefirului.
Iar când zefirul încetă să mai adie, rămaseră întinşi, îmbrăţişaţi, respirând întretăiat, încă simţind fiecare căldura celuilalt trup.
-S-o facem din nou, fu primul lucru pe care îl rosti Michael după ce îşi recapătă respiraţia.
-Ce? Shelley se răsuci cu faţa la el şi îl privi nedumerită.
-S-o facem din nou, repetă el, luând-o în braţe. Am fost întrerupţi. N-a fost perfect.
Ea râse, evadând din mâinile lui care îi luaseră sânii prizonieri.
-Pentru mine a fost perfect, protestă ea. A fost minunat.
El rămase nemişcat, cu ochii albaştri larg deschişi.
-Chiar aşa? Se miră, astfel încât ea realiză uimită că lui chiar îi păsa dacă a fost bine sau nu. Vreau să fie perfect pentru tine de fiecare dată.
Ea ar fi vrut să spună „La fel doresc şi eu pentru tine”, dar cum ar putea? În loc de asta zâmbi cu nesiguranţă şi îi atinse buzele cu degetele.
-A fost minunat, repetă ea, brusc intimidată.
-Va fi şi mai bine, se mândri el. Aşteaptă numai să vezi. Cu cât exersăm mai mult, cu atât vom reuşi s-o facem bine. Ea îl cercetă cu privirea.
Glumea, desigur. Asta era bărbatul care o anunţase absent că pentru el astfel de relaţii nu există. *Vorbeşti în vânt, domnule Harper*, îşi spuse ea.
-Dă-mi cămaşa, te rog, îi ceru ea. Acum am nevoie şi eu de un duş.
-Nu poţi să te plimbi goală prin faţa mea? Se interesă el, curios de sensul acestei modestii pe care n-o cunoştea.
-Nu, îi răspunse ea ferm.
-De ce nu? Râse el, lăsându-se înapoi pe perne, cu ochii strălucind jucăuşi în lumia soarelui.
-Nu te cunosc suficient de bine, replică ea. Folosea un ton maliţios, dar nu era câtuşi de puţin serioasă. Îi dădu cămaşa, dar îşi clătină capul încurcat.
-Mă cunoşti îndeajuns ca să te culci în patul meu. Mă cunoşti îndeajuns ca să faci dragoste cu mine. Îi ciufuli părul când îi apăru capul din deschizătura cămăşii.

Dar nu mă cunoşti îndeajuns ca să nu-ţi fie ruşine de goliciunea ta.
-N-are nimic de-a face cu ruşinea.
Oare el chiar n-a înţeles ce pas mare făcuse ea? Nu vedea că asta e ceva neobişnuit pentru ea? Că nu se culcase cu un bărbat oarecare pe care-l întâlnise. Atenţie mare, îşi spuse Shelley, nici măcar nu se culcase cu bărbaţii care-i plăcuseră. Desigur, fuseseră câțiva în ultima vreme. Dar oricât ar fi fost de drăguţi, veseli atrăgători, nu avusese relaţii intime cu ei.
Asta îi aduse aminte de problema ei cea mare. De ce omul ăsta? De ce Michael Harper, un om care activează din umbră, un bărbat extraordinar? Nu avusese ceva mai bun de făcut decât să se culce cu el. De ce?
De fapt nici n-ar fi putut regreta. Dar ce se v-a întâmpla? Habar n-avea. El o plăcea. Ba chiar mai mult, ar putea spune. Dar oare chiar o voia în preajma lui? Nu, nu avea chef să se gândească la asta. Sări din pat, simţind nevoia de mişcare pentru a se relaxa.
-Toate lucrurile la vremea lor. Trase cu ochiul la micul dejun aranjat pe masa din colţ. Ooo, mor de foame! Ce avem de mâncare? Întrebă ea şi se aşeză să mănânce.
-Ei bine, Michael oftă renunțând la ideea de a o vedea goală. Trebuie să admit, eşti nemaipomenită în cămaşa mea.
Orice gest sau cuvânt o făcea să râdă. Se privi cu atenţie.
-Ai vrea tu! Se răsfaţă ea. Dar nu cred că mi-ar fi de mare folos.
-Crezi că am putea rămâne aşa? Întrebă el ridicându-se din pat şi venind spre ea.
Se simţea perfect aşa, gol, şi nu părea să-i pese.
-Ce vrei să spui? Se miră ea şi îşi turnă o cană de cafea din ibric.
-Poate aş bronza-o, râse el, dând din cap şi privind cămaşa care ei i se potrivea de minune.
-Nu şi pe mine! Strigă ea. El se apropie de ea vorbind din ce în ce mai încet.
-Dar cum să facem să ajungem aici...şi aici...şi pe rotunjimile astea dulci...şi aici, jos...Uitară de cafea, iar ea era din nou în braţele lui. Mâinile îi mângâiau fundul, în timp ce ea îşi ascundea faţa lângă gâtul lui.
-Michael, reuşi ea să îngaime, îmi tai respiraţia, ştii asta?
-Bineînţeles. O muşcă uşor de gât. Ăsta-i farmecul meu. Şi o sărută uşor pe lobul urechii. „Atâta timp cât nu faci caz de el” se gândi Shelley. Îşi muşcă buza. Dar de unde venise gândul ăsta urât?
Se scutură şi se desprinse din îmbrăţişare.
-Ce-ai vrut să spui cu cămaşa bronzată? Spuse ea repede, turnându-şi cu mâinile tremurânde încă o ceaşcă de cafea.

-Nu orice cămaşă poate fi bronzată. Se trânti pe un fotoliu şi luă un corn de pe farfuria de porţelan. Numai aceea care îţi conturează perfect formele dulci.
Ea se lăsă pe fotoliu şi îl privi.
-Ai nevoie de o nouă maşină de plantat, nu? Îl iscodi ea, întâlnindu-i privirea.
Numai să nu plantezi gălbenele, mă fac să strănut.
-Maşină de plantat! Aruncă dezgustat cornul. N-am nevoie de nici o maşină de plantat. Vreau una care să-mi amintească de tine.
Şi de toate miracolele pe care le-ai făcut cu hainele mele.
O amintire? Ce-i cu tine? domnule Harper. Te-ai gândit vreodată că făcând un angajament, stabilind o relaţie, ai putea fi recompensat?
Nu, n-ar crede. El e genul de bărbat care nu-şi permite să se apropie prea mult de cineva. I-a spus asta chiar de prima dată. Nu era ca şi cum i-ar fi cerut ceva sub un pretext fals? Ai ştiut regulile înainte de a intra în joc. Atunci de ce avea cafeaua un gust atât de amar?
Telefonul începu să sune înfundat, şi mai puţin ameninţător acolo, sub pat.
-Vezi, făcu Michael întinzându-se după el, întotdeauna mai sună o dată.
Aduse telefonul pe masă, vorbind între timp. Ea se gândi la început că era famila Weeks, dar când el îi făcu cu ochiul, parcă făcând-o părtaşă, realiză că trebuia să fie altcineva.
-Absolut, spunea el. Voi fi acolo într-o oră. Ea murmură „Cine? ” iar el luă un creion şi scrise: domnul Big, pe un şerveţel de masă.
-Îmi pare rău că am închis mai devreme, rosti el în receptor. Dar soţia mea a venit aseară pe neaşteptate şi...Nu terminaserăm încă de vorbit, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...Shelley gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile în timp ce Michael îi zâmbea politicos.
-Lucru sigur. Sunt la fel de nerăbdător să văd proprietatea, aşa cum sunteți şi dumneavoastră să mi-o arătaţi, vă rog să mă credeţi.
Acum, că este şi soţia mea aici, voi putea lua o hotărâre. Bine. Bine. La revedere.
Receptorul căzu cu zgomot în furcă, iar Michael scoase un răcnet care aproape îi sparse timpanele lui Shelley.
-Capcană, păcăleală! Îi dădu palma ca un atlet după un șiem. Am reuşit, Shelley, l-am prins!
-Pe cine? Ce tot vorbeşti? Ea râdea în spatele lui. Aşa făcea de fiecare dată. Buna lui dispoziţie era molipsitoare. Cine-i acest domn Big?
Îşi scutură capul. Domnul Big cel Cinstit. Mai multe umbre din filmele lui Jimmy Cagney. El îi ignoră ironiile.
-Am intrat în topul organizaţiei. Cei doi Weeks sunt primii, desigur.

Ei îi amăgesc pe fraieri. Când sunt în siguranţă şi cred că este timpul, trec la acţiune. Se întoarse spre ea. Sosirea ta de la Tulsa m-a ajutat enorm. Când te-a văzut Margery cum dormeai ca un bebeluş, azi-dimineaţă, s-a convins. Probabil l-a sunat pe Strikler imediat.
-Iar el te-a sunat pe tine.
-Da. Ne-a dat întâlnire la ora 11:00, la şantier.
-Ne-a? Deduse din expresia de pe chipul lui că nu avea nici un dubiu că vor merge împreună.
-Desigur. O să fim parteneri, nu crezi? Zâmbetul lui probabil că ar fi sedus-o dacă n-ar fi fost atât de preocupată. El se aşteaptă să-i cucerească pe domnul şi doamna Daniels, şi va avea ocazia.
-Explică-mi, ce vor să facă aceşti oameni?
-Să-mi sustragă toţi banii. Se tolăni în fotoliu şi o privi. Organizează întâlniri pe diferite domenii şi pozează în mari proprietari. Uneori chiar sunt. Apoi caută cumpărători. Când au făcut destui bani, dispar şi bieţii cumpărători descoperă că au achiziţionat proprietăţi care nu erau de vânzare. Sau -cum cred că vom descoperi acum- se trezesc cinci sau şase cumpărători că au plătit aceeaşi proprietate şi nici unul n-a obţinut-o. O mulţime de oameni îşi pierd banii şi hainele de pe ei, fără să capete vreo recompensă. Nu ţi-ar plăcea să demaşti nişte ticăloşi ca ăştia?
-Bineînţeles că da. N-ar fi putut să nu se implice. Ar ieşi pe balcon şi ar cânta „O ce dimineaţă frumoasă!” dacă el i-ar cere-o. Dar ar avea nevoie de puţin timp să se gândească.
-Atunci mai bine m-aş grăbi să fac un duş. Shelley se ridică în picioare. Ei, drace! Dar ce fac cu hainele? Nu pot să merg îmbrăcată cu cămaşa ta la întâlnirea cu domnul Big.
-Nici o problemă. Arătă spre valiza aşezată lângă cuier. Am sunat-o pe colega ta de cameră, aseară, după ce ai adormit. Mi-a dat voie să-ţi iau valiza.
Nu ştia dacă să fie impresionată de grija lui, sau înfuriată de credulitatea lui Carrie.
-A făcut ea asta? De când o cunosc, după cât o cunosc, ar fi fost în stare să creadă că eşti un criminal care m-a luat oastatecă.
-Glumeşti? Îi aruncă o privire piezişă după care sorbi ultima înghiţitură de cafea. Pe unele femei, trebuie să le conving, după cum ştii. Ele simt ce fel de om sunt.
-Asta am şi vrut să spun. Îi zâmbi. Oricum, ţi-a dat binecuvântarea. Ce prietenă! Aminteşte-mi să o sun, să-i spun ce am de gând astăzi. Se îndreptă spre baie.
-Stai! Strigă el. Vin şi eu. Shelley se opri.
-Nu. Apoi închise uşa şi îi strigă: Asta am de gând să o fac singură.

-E destul de mare cada, replică el puţin întristat.
-Tu ai făcut deja două duşuri în ultimele douăsprezece ore, protestă ea. Şi apoi, vreau să fiu singură.
-O, nu gemu el. Nu-mi spune că vrei să te gândeşti la legătura noastră.
-Şi dacă aş face-o?
-Numai să nu te gândeşti la prostii, râse el, dar era evident că renunţase să-i schimbe hotărârea. Şi grăbeşte-te. E plictisitor aici fără tine. Se aşteptase să simtă o uşurare când închise uşa în urma ei, dar nici vorbă. „E plictisitor aici fără tine” repetă ea, apoi scutură din cap. N-avea rost. Era nebună după el, ştia asta.
Se aşeză sub ploaia duşului şi se gândi ce avea de făcut, unde avea de mers, dar gândurile zburau pe lângă ea, fără să-i capteze atenţia şi se temu să nu-şi fi pierdut cumva abilitatea de a raţiona.
Tocmai făcuse dragoste, în cel mai minunat fel din viaţa ei, cu un bărbat pe care-l întâlnise ca un hoţ întâi, apoi ca pe un seducător. Le făcea pe amândouă din motive întemeiate, dar asta nu schimba faptul că el îşi trăia sau îşi trăise viaţa sprijinindu-se pe fantezii.
Ce rol juca ea în lumea lui de vis?
Nici unul. Nu specificase el încă de la început? Tu eşti psihologul, Shelley, gândeşte-te la asta. Se şterse cu un prosop mare, alb, şi-l înfăşură în jurul trupului legându-i capetele, şi ieşi din baie.
Michael se îmbrăcase. Purta pantaloni largi negri şi o cămaşă albă. Nasturii şi gulerul erau încă neîncheiaţi, iar ea se opri un moment ţinându-şi respiraţia, minunându-se cât de bine arată el, cu părul negru şi pielea creolă, scoase în evidenţă de albeaţa ca de zăpadă a cămăşii.
În aceeaşi clipă, el se întoarse, dar nu scoase nici un cuvânt. Sclipirea jucăuşă din ochi îi dispăruse şi se uita ţintă la ea. Tensiunea dintre ei creştea. Shelley nu spunea nimic, dar simţea, iar el părea că face acelaşi lucru.
Nu te îndrăgosti, Shelley Pride. Nu fi atât de fraieră încât să te îndrăgosteşti de acest bărbat superb. Avertismentul venise însă prea târziu.
Michael se îndreptă spre ea, iar ea simţi deodată un impuls, să vadă ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni la jumătatea drumului.
O va dezbrăca de prosop şi o va strânge în braţe, lipită de hainele curate? Ar putea să-l facă să uite de întâlnirea cu domnul Big?
Tentant, foarte tentant. Dar nu era în stilul ei.
-Ţi-a fost dor de mine? Spuse ea repede, întorcându-se şi deschizând valiza înainte ca el să o atingă. Cu ce să mă îmbrac pentru întâlnirea cu mafiotul de care mi-ai povestit? Mâinile lui îi atinseră ceafa în timp

ce ea se aplecă asupra hainelor, iar degetele i se plimbară printre şuviţele ude.
-De asta am nevoie spuse el încet, cu un zâmbet.
I se opri respiraţia. Mai mult decât orice pe lume ar fi vrut să se întoarcă spre el, să-l ia în braţe, dar se abţinu.
-Poate că asta-i îndeajuns pentru tine, repetă ea răscolind printre lucruri, dar cred că domnul Big ar fi puţin ofensat. Nu crezi?
-Poate. Bine. El îşi îndepărtă mâna deşi realizase ce s-ar fi întâmplat dacă n-o făcea şi îşi dădu seama că trebuie să reziste tentaţiei.
Apoi îi reveni umorul. Dar dacă e atât de deştept pe cât îl cred eu, n-ar fi. Se aşeză pe pat iar ea scoase un costum-pantalon alb şi tricou marinăresc şi i le dădu să le cerceteze.
-Seamănă cu cele pe care le poartă Julie Daniels? Fu curioasă să afle.
El încuviinţă.
-Îmi plac. Un surâs îi lumină faţa când ea se întoarse spre baie.
Hei, nu mă laşi să mă uit la tine când te îmbraci?
-Bineînţeles că nu. Îi aruncă o privire suspicioasă.
Michael sări din pat şi o prinse în uşa băii.
-Ştii ce, trebuie să facem ceva cu obsesia asta a ta, îi strigă el furios. Nu-i normală. De ce ţi-e frică?
De tine, dori ea să răspundă, dar se opri la timp.
-De nimic, zise. Ar fi vrut să-l dea la o parte şi să intre în baie, dar uitându-se în ochii lui, ezită. Era ceva atât de deschis în el. Simţi că ar putea să-i spună aproape orice. Pentru că merita mai mult decât o explicaţie.
-Nu sunt obişnuită cu asta, ştii prea bine, îi spuse ea puţin ruşinată. Eu...eu nu fac aşa ceva. N-am trăit niciodată cu un bărbat şi...şi nu pot să mă schimb atât de repede.
Zâmbetul lui cald era de-a dreptul dezarmant.
-Nu-ţi face griji. Mâna lui îi cuprinse bărbia şi o privi direct în ochi. Cu timpul vom face progrese. De pildă...
-Ca bebeluşii.
Rostiră cuvintele amândoi în acelaşi timp, apoi izbucniră în râs.
-Intră şi îmbracă-te, o sfătui el, aruncându-i tricoul, înainte de a-ți smulge prosopul şi de a te ataca din nou.
Făcu ce i se spuse dar căldura cu care o rugase stărui în urma lui. Asta era dragostea? Dacă da, era minunată.

Capitolul 7.

-Te-ai mai întâlnit cu domnul Big? Îl întrebă în drum spre domeniul pe care se presupunea că Mike Daniels se gândise să-l cumpere.
Era o minunată zi de vară, cu un cer albastru-cristal şi soarele la fel

de galben ca lămâile din California, iar apa oceanului, liniştită şi sclipitoare. Iahturile scumpe care pluteau pe mare îşi etalau pânzele superbe de culoarea curcubeului. Muşcate roz împodobeau ferestrele, iar trotuarele erau străjuite de trandafiri galbeni şi roşii.
Culorile păreau că îi zâmbesc de oriunde privea. Întotdeauna fusese atât de frumos aici, sau era ceva special, datorită companiei?
-Cred că e cazul să începem să-i spunem domnul Stickler(maniac), răspunse Michael manevrând cu pricepere maşina prin traficul aglomerat. N-ar fi potrivit să-i spunem în faţă domnul Big.
-E ca şi cum l-am subaprecia, nu?
Zise ea abia abţinându-se să nu râdă.
-S-ar putea. Oricum, eu n-aş reuşi. Îi aruncă o privire în spate. Nu-mi plac locurile din spate. Oftă. Când eram adolescent, întotdeauna aveam o fată la dreapta mea.
-O mână pe volan şi una pe ea, hm?
-Absolut. Trebuie să ai grijă de astfel de femei.
-Visătorule!
Îl privi cu nostalgie şi şi-l închipui adolescent. Oare avusese părul lung, jachetă stil sau fusese pus la patru ace? Din câte ştia despre el, ar fi putut crede orice.
-Dar nu mi-ai povestit despre domnul B...Stickler. Ce ştii despre el?
-Foarte multe, de fapt. Are un dosar consistent la secţia noastră.
Intră într-o zonă interzisă şi îi spuse paznicului încotro mergea, după care se întoarse din nou spre Shelley. Stickler e numai unul dintre pseudonimele lui. A făcut nişte şmecherii prin Florida, iar acum îşi încearcă norocul aici.
Coborâră pe o stradă şi se apropiară de un şir de vile care străluceau în soare pe marginea apei. Şi-a început cariera la New York, când era foarte tânăr, ca urmăritor. Dar activitatea asta era prea riscantă pentru el. Munca de securist nu era ceea ce îşi dorea. Pe lângă asta, voia să se afirme pe cont propriu. Şi a fugit la Miami.
-Şi ceea ce face acum e mai interesant decât actoria în stradă?
-Exact. Michael parcă în spatele unui Rolls-Royce superb. Şi apoi, roadele sunt mai dulci, spuse el, arătând spre maşina luxoasă.
-Este a lui?
-Cred că da. Este singura maşină de aici. Shelley o privi cu atenţie, clătinând din cap.
-Nu crezi că se teme că acoliţii lui l-ar putea zgâlţâi dacă i-ar vedea maşina? Vreau să spun că este evident de unde a luat banii s-o cumpere. Doar nu este implicat în opere de caritate. Trebuie s-o ascundă de privirile clienţilor lui.
Michael zâmbi.

-Dar vezi că acoliţii, cum bine le-ai spus, nu văd lucrurile aşa. Ei îl văd pe Stickler ca pe un om de afaceri cu succes. Nu vor decât să fie şi ei implicaţi, ca parte a succesului.
-Deci vechea poveste a lăcomiei te-a făcut o victimă a acestor târâturi.
-De multe ori se întâmplă aşa. Desigur, o mulţime de oameni inocenţi iau plasă aşa. Shelley respiră adânc.
-Mai este ceva de care trebuie să ştiu înainte de a intra?
-Nu. Fii tu însăţi. Ieşi din maşină şi veni pe partea ei pentru a-i deschide portiera.
Se spune că îi plac femeile, adăugă el, în timp ce o ajută să iasă. Cucereşte-l!
-Of, Doamne! Îi aruncă o privire dezgustată şi păşi pe alee alături de el.
-Aa, încă ceva. O opri chiar în faţa uşii, cu o mână pe braţul ei, şi îi şopti: Orice s-ar întâmpla nu pomeni de podoaba lui capilară. E foarte sensibil la asta.
Ca şi cum ea ar fi vrut să deschidă discuţia despre asta! Deschise gura, dar el nu-i lăsă timp să vorbească.
-De fapt, murmură el în timp ce suna, ca să fim în siguranţă, nu pomeni nimic de păr. Da, nu avea timp de întrebări. Uşa se deschise, iar ea luă aerul unei soţii de provincie, amintindu-şi în acelaşi timp că trebuia să evite să-l privească în faţă.
-Bine-aţi venit, poftiţi înăuntru. Trebuie să fiţi familia Daniels, nu? Vă rog, intraţi.
Domnul Stickler măsura vreo doi metri, avea pielea de culoare măslinie, era îmbrăcat într-un costum de vară, ochii îi erau negri şi zâmbetul afectat.
Părul îi era foarte rar, de fapt combinase cele câteva şuviţe în aşa fel încât să se creadă că avea mai mult păr decât în realitate. Dar nici vorbă de perucă. De ce?
Nu arăta ca un gangster. Dar atunci, ce era? Zâmbi mecanic, căutându-şi cuvintele pentru a se prezenta şi strângându-i mâna cu privirea fixată pe chelia lui. Dacă şi asta era perucă, atunci înseamnă că era confecţionată într-un mod foarte ciudat.
„Nici să nu pomeneşti de păr” îi spusese Michael. Părea cam ciudat. La urma urmei de ce să-i fi pomenit de păr?
-Finisat şi tencuit, spuse domnul Stickler, conducându-i prin camere. Puteţi vedea că există calitate în fiecare centimetru de casă.
Camerele prezentau un ansamblu foarte plăcut. Erau în număr de zece, grupate în jurul unei curţi interioare şi construite în aşa fel, încât fiecare „avea vedere spre golf şi spre chei şi mai departe spre ocean.

Erau construite recent şi încă nefinisate. Două dormitoare. Numai bune pentru cei înstăriţi din Los Angeles, care dormeau în weekend pe malul mării. Întregul complex ar fi fost o investiţie bună dacă ar fi ajuns banii. Domnul Stickler pleda nebuneşte pentru vânzare.
-Priviţi la munca acestui om. Uitaţi-vă, uitaţi-vă aici la aceste stânci încrustate.
Avem de-a face cu un adevărat maestru, nu cu un ageamiu care îşi pierde vremea prin baruri. Oamenii aceştia au fost aduşi din Europa. Fiecare este un geniu în meseria lui.
-Nici o femeie? Shelley văzu că Michael o priveşte surprins, dar nu-l luă în seamă. A vrut o adevărată Julie Daniels, o s-o aibă. De ce n-ar fi fost Julie o feministă convinsă?
-Femei? Domnul Stickler se uită la ea ca şi cum ar fi întrebat câți marţieni fuseseră aduşi. Shelley zâmbi strălucitor a la Julie Daniels.
-Da, domnule Stickler, femei!
Un moment stătu în cumpănă, dar apoi surâsul fermecător îi reveni şi îşi ridică mustaţa în ceea ce la el se numea zâmbet.
-Spuneţi-mi Harry, doamnă. Nu trebuie să vă formalizaţi.
H...Harry? „Să nu pomeneşti de păr” o sfătuise Michael, iar acum numele se schimbase în Harry? Pentru o secundă crezu că a fost o cursă. Se bâlbâi rostindu-i numele şi îl privi pe furiş pe Michael, dar ochii lui străluceau inocenţi.
N-avea timp să se gândească la asta. Poate nici nu ştia prenumele pe care-l folosea tipul. O să evite în continuare cuvântul „păr” şi o să se abţină să-i privească peruca, de fapt, inexistentă. Şi între timp o să-i dea înainte cu feminismul şi o să încerce să ignore restul.
-Multe femei se implică în construcţii, în zilele noastre, H-Harry. Şi aş spune că sunt mai bune. La urma urmei, cine poate organiza o casă mai bine ca o femeie?
Harry nu agrea feminiştii. Asta era clar. Îşi pierduse zâmbetul, iar gura aproape i se strâmbase într-un rictus.
-O casă are şi altceva în afară de bucătărie, zise el, încercând din răsputeri să fie jovial. Shelley nu era sigură de motivul pentru care începuse discuţia, dar o începuse şi acum se gândea la un mod diplomatic de a o încheia. Tot ce putea să facă era să continue:
-Ei, haide, acum doar n-o să ne luăm de păr, replică ea, apoi înghiţi în sec. Nu spusese asta. Nu avea voie s-o spună. Era o expresie pe care n-o mai folosise niciodată. Suspină încet, holbându-se la domnul Stickler, dar în spatele ei era Michael, care îi arunca priviri furioase, ca şi cum ar fi trebuit să-i reamintească ce avea de făcut.
„N-am vrut”, ar fi vrut să strige. N-am fost eu.
Dar nu putea decât să se zgâiască la domnul Stickler, mirându-se de

peruca lui, până ce, într-un târziu, Michael salvă situaţia.
-Trebuie s-o scuzi pe Julie, rosti el calm, venind spre ea şi luând-o de braţ. Câteodată mai spune ce nu trebuie. O strânse la piept şi o sărută împăciuitor, pe frunte. E aşa de drăguţă atunci când se însufleţeşte! Apoi o lăsă ca pe o legumă fiartă şi se întoarse spre Harry.
-Văd că locul ăsta e frumos. Vreau acum să studiez documentele. Dă-mi câteva informaţii şi detalii. Îi conduse într-o încăpere în care ţinea cărţile şi dosarele pline de hărţi, grafice şi prospecte.
El şi Michael trecură în revistă ratele, investiţiile, taxele, potenţialul credit şi alte detalii, în timp ce Shelley încercă să nu observe cum se reflectau luminiţele din plafon pe creştetul capului lui Harry.
Michael se pricepea la astfel de lucruri. Părea atât de pasionat şi de fericit, ca un om care găsise mijlocul de a face avere. Îşi reţinu cu greu un zâmbet când îl privi. Voia să-l mângâie şi să-i atingă faţa. Orice făcea îi cucerea inima. Dacă asta era dragoste, se simţea minunat. Gândindu-se la Michael, îşi mută privirea spre capul lui Harry exact în acelaşi timp în care el se uita la ea şi îşi dădu seama că observase obsesia ei. Shelley îşi întoarse repede capul. Omul ăsta nu purta perucă. N-ar fi putut.
-Bine, Harry, spuse Michael în final, ridicându-se de pe scaun. Cred că am şi încheiat afacerea.
-Minunat! Omul radia de satisfacţie. Trebuie doar să ne întâlnim în oraş, la biroul meu, pentru a face contractul şi veţi vedea că n-aţi aruncat banii pe fereastră, ci e ca şi cum aţi fi obţinut o slujbă.
Râseră toţi de gluma lui, iar el începu să-l plimbe din nou prin cameră, îndreptându-se spre uşa din faţă.
-O să iau legătura cu banca mea din Tulsa, zise Michael. Am făcut deja nişte aranjamente pentru a-mi căpăta banii la momentul potrivit. Putem să ne întâlnim în oraş la ora două.
-Minunat, aprobă Harry cu entuziasm. Vei vedea că ai făcut o investiţie minunată.
Oamenii au făcut deja coadă ca să cumpere camerele separat. Sunt cele mai bune din golf. Shelley îl găsea plictisitor, rânjind aşa cu gura până la urechi. Nu rezistă şi îi spuse ceva care să-l mai dezumfle puţin.
-Cred că oamenii de pe-aici nu prea au de ales, nu? Adică sunt atât de mulţi clienţi şi atâtea încăperi disponibile. El păru netulburat şi ea zâmbi inocentă.
-Locurile astea sunt minunate, dar nu perfecte. De ce? Uite aici, H-Harry. Oare nu va fi în stare niciodată să-i rostească numele fără să se bâlbâie şi fără să se gândească la peruci? Se apropie de fereastră

şi privi spre apă. Soarele care pătrunde aici o să distrugă în curând podeaua. Îşi târşâi piciorul pe suprafaţa lustruită. S-ar fi cuvenit să iei o mochetă şi s-o pui deasupra...
Vocea i se frânse şi se făcu roşie ca sfecla, privind cu coada ochiului spre locul unde ar fi trebuit să se afle mocheta. N-ar fi trebuit să spună asta. Of, Doamne, de ce nu se abţinea? Se ruşina îngrozitor când îl văzu pe bietul om privind încurcat, ridicând încet mâna şi mângâindu-şi creştetul capului, mirându-se fără îndoială, că ea se holba la el. Totul îi eşuase, n-avea nici un dubiu. Michael îşi dorise o nevastă provincială, drăguţă şi avusese parte de o agitatoare feministă. O avertizase să nu pomenească de păr şi ea nu se putuse abţine. Probabil că îi părea rău că o adusese. Deghizarea aceasta era ciudată, iar ea nu era potrivită pentru aşa ceva. Nu fu în stare să mai zică nimic. Bolborosi ceva de neînţeles care voia să însemne „la revedere”, ieşi şi se îndreptă grăbită spre maşină. Dar auzi clar ce îi spunea Michael celuilalt bărbat, deşi trecuseră de tufişurile care o despărţeau de faţadă.
-Nu fi supărat pe ea. Ştii cum sunt femeile. Vocea îi trăda buna dispoziţie. Astăzi poţi să ai păr, spuse el clar şi răspicat. Mâine poţi să-l pierzi.
Shelley se opri înmărmurită. Fusese ea bănuitoare înainte, dar acum ştia că fusese prinsă în cursă. Cum putuse Michael să-i facă una ca asta?
-De ce tu...se întoarse furioasă spre el când îl simţi în spatele ei.
-Nu acum, anticipă el zâmbind ironic. Păstrează-te pentru mai târziu.
Ar fi vrut să-l pocnească, deşi nu lovise nici o fiinţă în viaţa ei.
Se urcă în maşină lângă el şi privi ţintă, înainte.
-Să-mi spui când pot să încep, spuse ea nervoasă. Vreau să ştiu când pot să te omor.
-Ai răbdare, o ironiză el, până ieşim în afara complexului. Ştiu un loc unde putem vorbi. Tăcu, furioasă. O enervase încă de la început.
De ce îi făcuse asta?
Michael trecu în goană pe lângă postul de control şi o luă pe autostradă, apoi întoarse maşina şi o parcă.
-Vreau să beau ceva. Tu nu?
Încuviinţă încet, strângând din dinţi.
-Cred că aş avea nevoie, admise ea, clocotind încă de mânie.
-Două malţuri mari de ciocolată, îi comandă el chelneriţei pe rotile care venise la geamul maşinii pentru a lua comanda. Cu sirop de ciocolată pe margini.
Shelley simţea că era aproape de a exploda. Aşteptă până ce plecă fata ca să-i pună întrebarea care îi stătea pe buze de atâta timp şi

începu să vorbească cu calm, rostind cuvintele răspicat.
-Omul acela nu purta perucă, aşa-i? Michel fu foarte scurt.
-Nu, nu purta.
-Atunci de ce mi-ai spus că purta?
Oftă îndelung, cu furie.
El ridică din mâini cu nevinovăţie.
-Am crezut că şi-a cumpărat vreuna până acum.
-Michael Harper, nu se răspunde aşa. De ce mi-ai făcut asta?
-Ca să mă amuz. N-a fost amuzant?
-Nu pentru mine.
-Dar pentru mine a fost. Ai văzut ce mutră a făcut când i-ai spus „să-şi cumpere mochetă”?
-Michael!
Se zburli spre el, ca şi când ar fi vrut să-l zguduie, dar el o apucă de mâini şi o sărută, adânc şi îndelung, până ce furia se topi şi fu conştientă că îi răspunde cu pasiune.
-O, Michael! Se prăbuşi în braţele lui. Zău, n-ar fi trebuit să-mi faci una ca asta.
-Ai dreptate. Mâinile lui o înconjurară şi îşi ascunse faţa în părul ei. De fapt, n-ar fi trebuit să te iau cu mine. Este împotriva regulilor să implici civili în chestii de-astea, şi e corect aşa. Oftă. Şi nu te-aş fi luat dacă aş fi întrezărit vreun pericol. Dar ştiu totul despre Harry. E şiret ca o nevăstuică, dar nu-i place să fie grăbit.
-Atunci de ce m-ai luat? Se interesă ea. O sărută pe nas.
-Pentru că nu voiam să te scap din ochi. Acum ridică-te. Vin malţurile.
Se ridică şi îşi bău malţul, dar o sâcâia o lacună din explicaţia lui.
-De ce m-ai enervat atâta cu peruca aia? Dacă s-ar fi amânat afacerea, asta l-ar fi făcut suspicios?
Îi zâmbi ca un puşti îmbrăcat într-un costum de baseball care a ascuns mingea care tocmai spărsese geamul din spatele lui.
-Te-am păcălit puţin. Era nevoie de ceva care să ne înveselească.
-Ce?
Nu era sigură că înţelesese.
-Este o patimă în care am căzut în ultima vreme. Fac lucruri care nu mă scot din rutină. Şi glumele astea fac viaţa mai puţin plicticoasă.
O trecură fiori reci pe şira spinării.
-Întotdeauna consideri că e plictisitor dacă nu faci chestii din astea? Întrebă ea.
Zâmbetul lui fu la fel de sarcastic ca şi rânjetul diavolului.
-Câteodată, admise el. Haide, treci. Trebuie să ajung în oraş, la întâlnire.
Tăcu tot drumul spre hotel.

Michael Harper era un bărbat minunat, sexy, tulburător, îşi spuse Shelley. Era puţin îndrăgostită de el. Mai mult fraierită. Un bărbat ca el, atât de însetat de distracţii, încât le căuta cu ardoare, nu va avea nevoie niciodată de un psiholog care să-i ordoneze viaţa.
Simţi un gol acolo unde fericirea o inundase cu câteva ore în urmă. Fusese o vacanţă minunată, dar se pare că se apropia de sfârşit.
-Nu pot să te iau cu mine la întâlnire, îi spuse al după ce ieşiră din lift. Băieţii de la departament vor fi acolo şi o nevăstuică şireată ca Harry simte când este încolţită.
-Vrei să spui că te duci să-l arestezi? Michael încuviinţă şi introduse cheia în broască.
-Am strâns destule despre el ca să-l îndepărtăm pentru mult timp. Acum şi-a tăiat singur craca de sub picioare. Shelley intră şovăind în cameră şi privi împrejur.
Camerista fusese pe acolo şi orice urmă a nopţii şi a dimineţii pe care le petrecuseră împreună, fuseseră şterse. Patul era făcut şi părea sobru şi neprimitor.
Toate lucrurile erau aranjate atent la locul lor. Iar aerul condiţionat răcorise camera atât de caldă înainte.
Poate de asta se simţea ca şi cum ar fi răcit. Dar se temea că nu este de vină numai temperatura. Se îndreptă spre uşa glisantă care dădea spre balcon şi privi afară, cu mâinile încrucişate. Michael dădea telefoane. Shelley nu-i dădu prea multă atenţie. Ştia că suna la departament şi îi coordona pe poliţişti în vederea operaţiunii.
Privi bărcile care pluteau în golf şi încercă să nu se gândească la nimic. Asta, desigur, era imposibil. Era o femeie cu probleme, la urma urmei.
„Legăturile de genul ăsta nu există, îi spusese el când se întâlniseră prima dată. Nu-mi pot permite să mă apropii prea mult de cineva”.
Îi spusese că nu stătea prea mult într-un loc. Astfel de bariere emoţionale l-ar fi făcut vulnerabil.
Se gândi că el ar fi avut nevoie să-şi destăinuie sindromul acesta al uitării. Acum îi era teamă că ea era cea care avea nevoie de ajutor. Dar era sigură de un lucru. Îl vedea pe Michael Harper pentru ultima oară.
Braţele lui Michael o înconjurară pe la spate şi o traseră la pieptul lui.
-Mâine o să ieşim şi noi cu barca, îi şopti el în păr. Masa de prânz va fi un picnic şi poate vom găsi o plajă pustie undeva...
În ciuda indispoziţiei, ea chicoti.
-Ce noroc pe capul nostru.
Apoi zâmbetul i se stinse. Nu voia să refuze direct invitaţia pentru că nu avea chef să se certe cu el acum.

-Ştii să vâsleşti?
-Desigur. Ştiu să fac de toate. Se umflă în pene ca un copil, aşa încât ea se abţinu să râdă. Şi dacă n-aş şti, aş învăţa. O întorsese cu faţa spre el, sărutând-o prelung și apoi o măsură cu privirea, în timp ce ochii îi străluceau de, de ce? Afecţiune? Umor? Shelley nu era sigură, dar orice ar fi fost, era irezistibil.
-Eşti ca un cocoş, ştii? Îl tachină ea. Te crezi cel mai grozav.
-Chiar sunt, i-o întoarse el. Vrei să ţi-o dovedese din nou?
-Nu acum, răspunse ea. Amintirile vor fi suficiente.
-Doar pentru punţin timp. Îi atinse obrazul uşor, apoi o îmbrăţişă senzual, cu ardoare. Ţi se pare că pentru totdeauna. Să te găsesc în pat când mă întorc, bine?
Shelley încercă să ignore implicaţiile rugăminţii lui şi îl privi surprinsă.
-O să vii chiar atât de târziu?
-Îhî, zâmbi el. Foarte târziu, pe la patru după-amiază.
-Michael! Izbucni ea în râs, cucerită din nou de tandreţea lui.
-Ce să fac dacă vreau să fac dragoste din nou? O sărută pe gât. Iar şi iar...
Shelley oftă şi închise ochii. Când o atingea era în al nouălea cer.
-Ce ai de gând să faci cât o să fiu plecat?
Tăcerea ei era suspectă, hotărî ea. Dar era mai bine să nu-i spună chiar tot. Să se chinuie puţin. Dacă ar fi fost puternică şi curajoasă, i-ar fi spus adevărul chiar acum. Îl merita.
Nu era puternică şi ar fi putut s-o doboare cu argumentele lui. Aşa că era mai sigur să nu-i dea ocazia s-o facă.
-Nu ştiu sigur, îi spuse ea. Poate o să scriu o scrisoare. Asta era adevărat. N-o să-i spună însă că scrisoarea era pentru el.
-Bine. Îi dădu drumul. Atâta timp cât vei fi aici când mă întorc...
Ce bine că n-o întrebase nimic şi nu fusese nevoită să răspundă.
Din instinct, se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe buze.
-Eşti un om deosebit, Michael, îi spuse ea misterioasă. Îmi pare bine că ne-am întâlnit aseară. Şi chiar aşa credea. Oricâtă durere i-ar fi pricinuit. Nu-l va uita niciodată, nici pe el şi nici clipele petrecute împreună. El păru puţin surprins, dar nu sesiză disperarea din cuvintele ei.
-Şi mie îmi pare bine, spuse el mângâindu-i părul. M-ai scăpat de grija de a te căuta.
-De a mă căuta? Se miră ea. Vrei să spui că era aşa ceva în planurile tale? Şi de ce nu? Oricum fusese în planurile ei. Plecase să-l caute, să caute necazul cu lumânarea. Ce nebunie o adusese aici? Nu-şi dădea seama cât de riscant era să se îndrăgostească de el? La urma urmei, o avertizase. Şi ea nu se putuse abţine să nu rişte.

-Absolut. Ceva sclipi în ochii lui albaştri. Bine, nu chiar, admise el un compromis.
Nu ştia dacă să se simtă jignită că a recunoscut, sau flatată că nu era în stare să o mintă.
-Într-un fel mi-am dat seama.
Chipul lui luă un aer serios şi îi dispăru orice urmă de umor.
-M-ai impresionat încă de prima dată când te-am văzut, Shelley, şi când mi-ai răspuns aşa de dulce în biroul tău...ei bine, când te-am lăsat acolo, nu aveam de gând să te revăd! Ţi-am spus chiar să nu-mi cazi în plasă. Îşi scutură capul, iar privirea i se întunecă. Dar m-am gândit la tine toată săptămâna.
Părea surprins, deşi nu era obişnuit să depene amintiri despre femei. Ar fi dorit să o încălzească cuvintele lui, dar rămase indiferentă.
Ar fi dorit ca toată povestea asta să nu fi început, i-ar fi fost mult mai uşor să continue ceea ce începuse, într-un fel, fusese nevoită să joace teatru şi să ia numai partea frumoasă a încercărilor. Dacă ar mai fi zis ceva, cu siguranţă că ar fi căzut suspinând în braţele lui. Doar dacă şi l-ar fi imagina gândindu-se la ea toată săptămâna.
-Ei, se spune că numai gândurile contează nu?
Îşi recăpătase destul de repede buna dispoziție. Zâmbetul îi reveni.
-A fost mai mult decât gândul, de fapt, zise el mângâind-o pe obraz. Mi te-ai înfipt în minte, hotărâtă şi încăpățânată. Ştii ce vreau să spun? Că eşti dorinţa pe care nu mi-o pot îndeplini.
-O dorinţă? Îşi dădu capul pe spate, iar ochii îi licăriră jucăuşi. Ce se întâmplă acum, când ţi-ai atins scopul?
Ochii o fulgerară, iar ea sări, simţind atacul, însă el o prinse înainte ca ea să scape, trăgând-o în spate, până ce căzură amândoi, râzând, pe pat.
-Se transformă într-o obsesie. Într-o boală mortală, murmură el ţinând-o strâns.
Am nevoie de terapie constantă. Mâna i se strecură pe sub bluza ei, cuprinzându-i sânul, în timp ce gura îi apăsa puternic buzele, electrizându-i limba. Trupul i se frecă disperat de al ei, mişcându-se ritmic şi făcându-i un gol în stomac.
-Asta e terapie? Bolborosi ea, când o lăsă în sfârşit să răsufle.
-Terapia perfectă, încuviinţă el din cap cu hotărâre.
Dar acum n-am timp decât de o doză mică. Se ridică şi îi dădu drumul. Mă cheamă datoria. Îi mângâie obrazul cu degetul arătător, descriind uşor un model în timp ce o privea cu tandreţe, apoi se ridică din pat. Întorcându-se, îşi luă sacoul şi deschise valiza. Se ridică şi ea şi se holbă uimită la el când scoase un revolver şi şi-l puse pe sub haină.

-Crezi că o să ai nevoie de asta? Întrebă cu voce tremurândă.
-Nu poţi să ştii niciodată. Am avut ocazia să-l folosesc. Apoi îi văzu chipul şi se-ndreptă spre ea să o ia în braţe. Ei, nu-i mare lucru, crede-mă. Fac asta de mult timp şi n-am păţit încă nimic.
-Încă? Strigă ea.
El se miră.
-Încă...Ei...au mai fost aşa...câte o zgârietură, un nas julit. Nimic mai rău. Jur.
-Juri.
Ridică mâna în semn de salut.
-Jur, zise solem. Nu te-aş minţi niciodată.
Arma o speriase. Nu voia să-l ştie în pericol. Gândul că cineva putea să-l rănească îi dădu fiori, deşi l-ar fi distrus cu minciunile ei.
Chiar reacţia asta o îngrozea. Un aspect total nou al personalităţii ei.
-Aş putea veni şi eu...
-Nu. Deveni dintr-o dată foarte gânditor. Nu poţi. Aşteaptă aici.
Îi dădea ordine şi văzu în ochii lui că se gândea deja la misiunea lui.
Pe curând. Şi ieşi.
Atât de repede... „La revedere, Michael, suspină ea în camera goală. A fost minunat”. Se simţea pustiită ca un copil după Crăciun.
Se sfârşise.
Vrând să-i dea timp să iasă din hotel, ieşi din cameră şi coborî cu liftul până la etajul la care ea şi Carrie închiriaseră apartamentul.
-În sfârşit, iată-te, o salută Cariie zâmbind larg. Stătea în vârful unuia dintre cele două paturi şi îşi făcea unghiile cu ojă. Părul castaniu închis i se scutura în timp ce dădea din cap pentru a-şi exprima părerile.
Lăsă deoparte, cu grijă, sticluţa cu ojă.
-Uite ce e, l-am cunoscut azi-noapte pe tipul tău. Dacă ăsta e genul de oameni cu care aveţi de-a face voi, psihologii, acolo la clinică, eu mă întorc la colegiu.
-Carrie, îmi pare rău că te-am abandonat azi-noapte. A fost o chestie ciudată...nu ştiu.
-Glumeşti? Carrie sări din pat ca o adolescentă care-şi vedea pe neaşteptate starul rock preferat! A fost fantastic! Cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată. Felul în care ţi-a căzut la picioare. Înconjură cu gesturi dramatice patul, apoi zâmbi. Pe când nunta?
Shelley îşi aruncă pantofii şi se trânti pe burtă, pe pat, cu capul în mâini.
-Nu va fi nici o nuntă, Carrie. Nici nu e vorba de aşa ceva.
-Ia-o încet. Prietena ei dădu din cap cu înţelepciune. E nebun după tine. Îţi spun eu. Când a venit după valiza ta nu mai contenea cu

întrebările...
Shelley îşi înălţă capul.
-Ce întrebări?
-...şi mi-a spus numai chestii drăguţe despre tine.
-Ce i-ai spus?
-...şi a zis ceva de genul: „Sper că nu te superi dacă îţi monopolizez prietena un timp. Ca de exemplu, pentru tot restul vieţii”.
-N-a spus aşa ceva!
Carrie oftă.
-Ei, ar fi zis dacă s-ar fi gândit la asta. Şi asta dovedeşte cât de ageră este intuiţia ta, draga mea Carrie, se gândi Shelley cu tristeţe.
-Ce întrebări? Repetă ea mai tare. Carrie zâmbi satisfăcută.
-Doar nu te aştepţi să trădez un secret?
Shelley se uită ţintă la ea, ridicându-se şi începând să o ameninţe.
-Doar nu te aştepţi să-ţi arunc lenjeria peste balcon, nu?
-Fii atentă la degetele de la picioare, strigă Carrie care îşi usca unghiile în faţa ei. Dezamăgirea de pe faţa ei părea aproape reală.
Of, Doamne, uite cum îşi uită cea mai bună prietenă când dă de un iubit, se plânse ea.
-Carrie!
-Bine, bine. Îşi încrucişă picioarele şi îşi jucă rolul mai departe. Voia să ştie ce preferi la micul dejun.
-Şi i-ai spus că nimic altceva decât cafea neagră.
-Corect. Apoi m-a întrebat ce tipi roiesc în jurul tău, ca să ştie cu cine trebuie să se dueleze ca să te cucerească.
-N-a zis asta.
-Ba da. N-a spus chiar aşa, dar asta e ideea.
Carrie izbucni: Dumnezeule, te-ai înroşit! Shelley căzu din nou pe burtă, ascunzându-şi faţa.
-Nu, replică ea cu voce schimbată. Dar ştia că aşa era. Of, Michael, Michael, de ce m-oi fi îndrăgostit aşa?
-În sfârşit, s-a întâmplat.
Carrie fu atât de impresionată de povestea de dragoste a prietenei ei, încât uită să mai fie ironică.
-Te-ai îndrăgostit, nu? Până peste cap.
Shelley o privi pe sub mână.
-M-am mai îndrăgostit şi altă dată, îi replică ea morocănoasă. Nu e sfârşitul lumii.
Carrie îşi scutură capul cu hotărâre.
-Dacă te gândeşti la povestea cu Barry, din gimnaziu, las-o baltă. Nu l-ai iubit niciodată cu adevărat. Când ai descoperit că nu mai avea o prietenă, ai fost atât de impresionată, încât ai rupt-o cu el.

Acesta era un mod romanţios de a-i defini dezamăgirea.
Dar Shelley trebuia să admită. Carrie avea dreptate. Flirtul cu Barry nu ajunsese atât de departe. Şi de-abia şi-l mai amintea. Cum ar fi fost să-l cunoască mai bine, să-şi petreacă restul vieţii cu el.
Las-o baltă! N-avea nici o şansă şi ar fi fost dureros să se mai gândească la asta.
-Acum e altceva, punctă Carrie. Omul acesta e diferit. Am ştiut clar, din momentul când v-am văzut împreună, că sunteți făcuţi unul pentru altul. Păreaţi atât de potriviţi stând la masă la Boar's Head. Ca şi cum aţi fi fost soţ şi soţie.
Shelley nu rezistă şi zâmbi. Micuţa Carrie ştia!
-Mi-ai spus că îl cheamă Michael. Dar asta-i tot ce ştiu despre el, în afară de faptul că e superb. Unde locuieşte? Ce face? Chiar, ce face?
Shelley ezită nefiind sigură că avea voie să vorbească. Desigur, avea încredere în Carrie, dar nu era secretul ei. N-ar fi făcut nimic care să-i pricinuiască necazuri lui Michael. El trăia o viaţă în umbră, la care ea nu putea fi părtaşă. Oftă, evitând să se uite la Carrie.
-Nu contează. N-am de gând să mă mai întâlnesc cu el.
O clipă, Carrie fu atât de zăpăcită, încât fu incapabilă să se gândească la aşa ceva. Se uita năucită la Shelley, cu gura căscată.
-Ştiu că mai avem rezervată încă o noapte, continuă Shelley, ridicându-se din pat, dar trebuie să plec de-aici. Rămâi dacă vrei, dar eu voi chema un taxi.
-Stai o secundă, îşi reveni puţin Carrie. N-o să te las să faci asta.
Shelley îi aruncă o privire, apoi se întoarse.
-Oh, Carrie, nici nu ştii...Carrie o luă de braţ şi o smuci.
-Ei, ba ştiu. Te cunosc. Ţi-ai pierdut capul şi rişti speriată de moarte. Aşa că vrei să dai bir cu fugiţii şi să te ascunzi printre cărţile şi cazurile tale, unde e mai sigur şi mai plictisitor.
-Nu, clătină ea din cap cu tristeţe. Nu e asta. Nu ştii ce se ascunde în spatele acestei poveşti. Carrie se prăbuşi pe pat impacientată.
-Nu trebuie să cunosc dedesubturile ca să recunosc o femeie îndrăgostită. Şi tu eşti aceea care se presupune că ştie ce îi face pe oameni să o ia razna! Puse mâinile pe umerii lui Shelley şi o privi direct în ochi. Doctore, trebuie să te vindeci singură.
-Oh, Carrie!
Shelley se desprinse şi ridicându-se din pat, păşi abătută pe podea.
Într-o zi o să pot să-ţi povestesc totul şi atunci vei vedea cât de mult te înşeli. Trebuie să plec.
Carrie se încruntă.
-Nu cred că o să te lase, spuse ea. Shelley se opri în faţa oglinzii.
Oh, ce te necăjeşte, doamnă, spuse parafrazând un vers al lui Keats.

Arăta rău, singură, şi palidă. Rătăcitoare într-un spaţiu întunecat.
-El nu e aici, şopti ea şi vocea i se pierdu, a plecat la o întâlnire de afaceri.
Voi pleca până se întoarce.
-Nu, n-o să pleci, sări Carrie din pat şi îi bară drumul spre uşă cu mâinile întinse dramatic. În nici un caz! N-o să te las să fugi!
-Carrie! Shelley deveni brusc furioasă nu din cauza prietenei ei, ci pe soartă, pe lume, pe toate, lucrurile care complotau împotriva ei.
Nu te amesteca. Este viaţa mea. Se uită la Carrie cu ochii scăpărând.
Am zis eu ceva când a plecat Jim în Peru şi tu n-ai vrut să te duci cu el? Ţi-am spus eu ce greşeală enormă făceai? Nu. Te-am lăsat să te descurci singură viaţa. Te rog, fii bună şi dă-mi aceeaşi libertate.
Carrie îi evită privirea şi îi păru rău că ţipase la Shelley.
Dar Shelley veni spre ea şi o înconjură cu braţele.
-O, Carrie, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să amintesc de căsătoria ta. N-a fost cinstit.
-Nu.
Carrie se desprinse uşor şi se îndreptă ferm spre balcon. Briza care sufla prin uşa deschisă îi răcori părul.
-Nu, ai avut dreptate. Nu pot să-ţi impun să faci ceea ce cred eu că s-ar cuveni, aşa cum nici tu n-o faci. Oftă îndelung. Şi acum, că tot veni vorba, ce crezi despre harababura pe care am făcut-o în viaţa mea?
-Carrie, nu-i nici locul, nici timpul...
-Te rog, Shelley. Se întoarse şi o privi în ochi. Ce-i atât de rău în ce am făcut? Nu-i căsătoria o chestie în care trebuie să se implice ambele persoane? N-ar fi trebuit să ne întâlnim la jumătatea drumului?
Shelley ezită. Se simţea ultima fiinţă din lume care ar fi trebuit să dea sfaturi. N-ar fi fost aşa dacă relaţia ei n-ar fi eşuat.
-Asta-i relaţia ideală, dar nu reuşec prea mulţi, îi spuse lui Carrie într-un târziu. Nu poţi să împarţi totul pe jumătate. Căsătoria ca şi alte relaţii, este o sumă a mai multor părţi. Unul dintre parteneri poate că trebuie să facă trei sferturi din drum, sau chiar nouăzeci la sută. Nu poţi cântări şi măsura totul aşa. Nu merge.
-Deci crezi că ar fi trebuit să-l urmez. Să plec în Peru?
Shelley respiră adânc.
-Nu spun asta. Numai tu ştii dacă mariajul a fost mai rău pentru tine. Eu nu ştiu. Închise ochii. Dar când iubeşti pe cineva şi îl iubeşti cu adevărat, poţi să ignori distanţele, şopti mai mult pentru ea.
Totul depinde de cât suporţi. Câteodată trebuie să te autocorectezi.
Dar până unde poţi merge? Se întrebă Shelley. Şi Michael? Trebuia să

fie o pereche căreia să-i meargă totul perfect. Nu, era imposibil.
Carrie începu să se plimbe prin cameră. Deodată începu să chicotească.
-Ştii care au fost motivele pentru care am venit aici, în ultimă instanţă? Speram să întâlnesc un bărbat care să mi-l scoată din minte pe Jim. Râse sarcastic şi ieşi pe balcon. Asta am vrut să fac, să-mi dovedesc mie însămi că nu-i numai Jim pe lumea asta, că mai există şi alţi bărbaţi.
Când Shelley se apropie de ea, văzu o lacrimă căzând uşor pe obrazul fin al prietenei ei, o luă pe după umeri şi o apropie de ea.
-Am găsit bărbaţi. O mulţime. De orice mărime, formă sau personalitate. Suspină. Dar nici unul nu era Jim. E singurul bărbat pe care-l voi iubi vreodată. Ştiu asta. Şi l-am pierdut.
-Nu-i prea târziu.
-Este. Am fost atât de furioasă că a acceptat slujba în Peru fără să mă întrebe, încât i-am spus că n-o să merg cu el. Amândoi ne-am pus piedici certându-ne în fiecare zi. Şi apoi, pe neaşteptate, a plecat, şi m-am pomenit atât de...atât de singură.
-Carrie, sunt sigură că încă te iubeşte.
-Eu nu sunt. În ultima scrisoare pe care am primit-o mă întreba dacă am pregătit actele pentru divorţ. Asta a fost tot. Nici măcar „Ce mai faci, ţi-e dor de mine? ”
-E încă rănit.
Carrie se întoarse şi o zgâlţâi cu putere pe Shelley.
-Şi eu sunt, zise, suspinând pe umărul lui Shelley, cu vocea înecată de lacrimi.
-Să plecăm de-aici, sugeră Shelley. Cred că amândouă avem nevoie să ne întoarcem acasă! Carrie încuviinţă.
-Încep să-mi fac bagajele.
-Iar eu îi voi scrie câteva rânduri lui Michael. Îi zâmbi lui Carrie care avea obrajii plini de lacrimi. Ne vom întoarce acasă şi vom discuta serios, bine? Şi ne vom gândi cum să-i arătăm lui Jim cât de rău îţi pare de ceea ce s-a întâmplat. Carrie surâse.
-Sigur. De ce nu? Au mai existat miracole.
Miracole, cugetă Shelley, grăbindu-se spre camera lui Michael să-şi adune lucrurile. Poate de astea avea nevoie şi ea. Li se întâmplă numai îngerilor?
Of, fată bătrână şi rea, îşi spuse. N-ai pic de noroc.

Capitolul 8.

„Scopul acestui ghid este de a vă învăţa cum să vă preţuiţi viaţa. Pentru aceasta, este nevoie să vă stabiliţi nişte scopuri, precum şi

modalităţi pentru a le îndeplini”. Asta era ceea ce scria în carte.
„În regulă”. Shelley puse cartea pe birou după ce citi paragraful de peste unsprezece ori. „Exact asta o să şi fac”. Luă o foaie de hârtie şi începu să scrie:
Scopul numărul 1: Uită-l pe Michael Harpers.
Scopul numărul 2: Concentrează-te asupra muncii tale.
Scopul numărul 3: Alungă emoţiile din viaţa ta profesională.
Strânse vârful stiloului între dinţi. N-avea nici un rost. Nu va fi în stare să ducă la bun sfârşit nici unul dintre ele până ce nu afla ce se întâmplase în ziua aceea, la Newport, cu Michael Harper.
Ea şi Carrie plecaseră în grabă. Îi lăsase câteva rânduri lui Michael în care îi exprima câteva argumente puerile împotriva revederii lor, lucruri de genul „*Contrariile se atrag este un clişeu*” sau „*Tu îţi petreci zilele căutând pericolul fizic, în timp ce eu încerc să alung pericolul emoţional din viaţa oamenilor, tu mergi pe marginea prăpastiei din întâmplare, eu încerc să-i îndepărtez pe oameni de ea*”, sfârşind cu „*Te rog, nu încerca să mă cauţi*”.
Şi n-o făcuse. Dacă ar fi privit în străfundul sufletului, era nevoită să admită că o uimise, şi poate chiar o rănise puţin. Nici o scrisoare, nici o vizită, nici un telefon.
Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.
Vezi, se cicălea ea adesea, ai făcut exact ceea ce trebuia. Nici nu-i pasă de tine.
V-aţi distrat de minune o zi în Newport. Şi nimic mai mult.
Dar într-un colţişor al minţii stăruia un gând. Ce s-o fi întâmplat când s-a întâlnit cu Harry Stickler? S-o fi lăsat cu împuşcături? O fi fost rănit?
Trecuseră patru zile de la acel weekend. Michael nu venise la întâlnirea săptămânală cu Jerry. Atunci unde era? Ce se întâmplase? Fir-ar să fie de gând! Trebuia să afle! Când în sfârşit recunoscu asta, trupul îi fu invadat de adrenalină şi formă numărul pe care-l găsise în biroul lui Jerry.
-„Numărul pe care l-aţi format a fost desfiinţat, o informă vocea robotului”.
Dar nu disperă. Avea şi numărul de telefon al biroului în care lucra. Îl căută şi sună la biroul avocatului districtual.
-Michael Harper? Întrebă centralista. Nu avem în evidenţă acest nume.
Bineînţeles, numai centralistele care lucrează strict secret au aceste numere. Şi acum? Shelley privi îndelung imaginea lui Mary Cassati înainte de a se hotărî să facă următorul pas. Apoi îşi trase sacoul pe ea, ieşi în parcare, se urcă în maşină şi se îndreptă spre circa de

poliţie. Peste puţin timp ajunse în faţa uşii de la biroul directorului Sam Gladstone. Detectivul se lăsă pe fotoliu. Ea observă că n-o recunoscuse de la început, dar în vreme ce încuviinţa cu un gest de salut, îşi aduse aminte de ea.
-Domnişoara doctor Pride, nu?
-Încă nu sunt doctor, spuse ea automat, în timp ce se îndrepta încet spre biroul lui.
-Luaţi loc. Se ridică şi îi oferi un scaun. Cu ce pot să vă ajut?
Se aşeză şi zâmbi nervoasă. Chiar aşa, ce ar fi putut face pentru ea? Se întrebă Shelley. Asta era partea grea. Cum să treacă prin aşa ceva fără să pară idioată?
-Domnule, ne-am întâlnit acum câteva săptămâni în împrejurări ciudate.
Faţa întunecată i se lumină de un zâmbet.
-Pentru mine nu sunt atât de ciudate, îşi aminti el.
-O, nu, desigur că nu. Se aplecă puţin spre el. Dar pentru mine, da! Am fost martor împotriva unui oarecare Michael Harper. Se pare că-l cunoaşte-ţi destul de bine.
El încuviinţă solemn. N-o va ajuta deloc. Se va descurca singură.
-Mă întreb dacă nu cumva mi-aţi putea da câteva informaţii despre domnul Harper. L-aţi văzut de curând? În ultimele zile?
Chipul aspru nu trăda nici un gând.
-Îmi pare rău, domnişoară Pride. Michael Harper nu are legături oficiale cu departamentul de poliţie. Nu vă pot spune nimic despre el.
-Nici măcar dacă l-aţi văzut în ultima vreme? Scutură din cap.
-Îmi pare rău. Asta însemna: Da, dar nu pot să-ţi destăinuiesc. Sau: Nu, nu l-am văzut. Sau: Da, l-am văzut și arată oribil. Cum putea şti ce înseamnă? Nu părea dispus să dezvăluie ceva. Shelley se ridică furioasă şi supărată.
-Nu cred că mi-aţi putea sugera unde să-l caut?
El credea că „e nebună după tip”, nu? Că avuseseră o legătură şi acum era cu ochii pe el. Ar fi fost în stare. Dar cui îi păsa de ce gândea el?
-Îmi pare rău, zise el din nou. Se întoarse să plece dar în uşă se opri.
Era ultima ei şansă. Dacă n-o va ajuta, nu-i rămânea decât să cutreiere pe străzi în speranţa că va da întâmplător peste Michael Harper. Nu-i prea surâdea. Se întoarse, hotărâtă.
Dacă trebuia să spună tot ca să-l găsească pe Michael, atunci o va face.
-Ascultă, domnule Gladstone, ştiu că socoteşti o nebunie încercarea mea de a-l găsi pe Michael.
De data asta el râdea de-a binelea.

-Deloc. Ai fi surprinsă dacă ai şti câte doamne drăguţe îl caută pe Michael...
Zâmbi şi ea în semn de răspuns.
-Nu, n-aş fi surprinsă deloc, dar...Se aşează la loc pe scaun. Să vă spun de ce întreb.
Vedeţi, m-am întâlnit în acest weekend cu Michael, în Newport. Era în misiune, înţelegeţi ce vreau să spun...Şi într-un fel am stat împreună.
Cât de multe s-ar fi putut spune? În nici un caz detaliile cazului la care lucra Michael. Deşi ştia cu ce se ocupă el.
-Când am plecat, avea de gând să dea un soi de spectacol.
Luase -respiră adânc- luase o armă. Şi pentru că n-am mai auzit nimic de el, am fost îngrijorată. Se aplecă peste birou şi se uită insistent la el. Vă rog, spuneţi-mi dacă este bine, în caz că ştiţi ceva despre el. Ochii detectivului o priveau jucăuşi. Probabil râdea în sinea lui de femeia asta prostuţă, dar nu-i păsa. Putea să fie şi mai rău, numai să obţină o informaţie.
-Mi se pare că v-am avertizat asupra unui lucru, spuse el încet.
-Ce?
Nu înţelegea ce voia să spună.
-Îmi amintesc că v-am spus să aveţi încredere în Michael Harper în după-amiaza aceea, dar numai atât.
-Oh! Da, îşi amintea. Dar ce importanţă avea? Ei bine, n-am făcut aşa. N-a fost numai atât. Simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Vreau să spun că n-aş vrea să ştie că am întrebat de el. L-am rugat să nu încerce să mă revadă după ce ne vom despărţi. Dar apoi, gândindu-mă la acea armă, am început să-mi fac griji.
-Oamenii ca Michael, spuse el apropiindu-se de ea şi vorbind ca şi cum n-ar fi auzit-o, gustă din plin emoţia noului şi diversităţii. Nu suportă rutina. Scenele pastorale îi plictisesc de moarte. Nu sunt soţi buni.
-Detectiv Galdstone, se îndreptă Shelley, ştiu toate astea. N-am venit pentru o prelegere. Vreau doar dă ştiu dacă Michael e bine.
Pe faţa lui apăru o grimasă.
-Nu ştiu.
Poate că spunea adevărul, poate că nu. Părea atât de rece şi indiferent, stând aşa, acolo. N-avea inimă deloc? Shelley îl studie atentă o clipă, apoi renunţă.
-Bine. Îmi pare rău că v-am reţinut. Se ridică şi se îndreptă din nou spre uşă.
Aproape că ieşise când el spuse:
-Să văd ce pot să aflu, doctor Pride. Lăsaţi-mi numărul de telefon.

Vă voi ţine la curent. Cât de ciudat că numai cu puţin timp în urmă păruse atât de rece şi insensibil, iar acum, în ciuda fizicului său ingrat, era un adevărat Moş Crăciun.
Ieşi din clădire şi se îndreptă în grabă spre biroul ei. Iar noaptea, când sună telefonul, fu sigură -înainte de a răspunde- că va primi veşti despre Michael.
-Este în Hawaii, îi spuse Sam Gladstone. Au mai fost câteva probleme de rezolvat la un caz şi l-am reţinut acolo.
-Deci e bine? Shelly închise ochii uşurată. Slavă Domnului, murmură ea.
-Se pare da. Făcu o pauză. Încă ceva.
-Da? Ceva în vocea lui îi spunea că acel „încă ceva” n-o să fie plăcut.
-S-ar putea să rămână.
-În Hawaii?
Se simţi părăsită.
-Da. A apărut o ocazie la o organizaţie de care era interesat de mai multă vreme, i-am oferit o slujbă. Stupoare, dar a acceptat.
-Nu contează, înţeleg, îşi spuse de sute de ori, ca un refren.
Nu contează, nu contează...Dar chiar conta. Nu se putea amăgi. El era atât de departe...Iar ea se simţea atât de rău la gândul că îi despărţea un ocean. N-o să-l mai văd niciodată, se gândi ea. Ce să fac?
-Îţi mulţumesc foarte mult, domnule detectiv. Apreciez gestul dumitale.
Închise telefonul simţind că un vârtej îi răsucea stomacul. Era ceva să fii psiholog, avea o mie de remedii care ar fi putut s-o aline, expuse toate pe pereţii din biroul ei, între coperţile atâtor cărţi pe care le citise de-a lungul anilor. Ştia fiecare titlu al capitolului şi ştia ce conţine fiecare, o prescripţie care putea să-i pună ordine în viaţă. Dar oricât a încercat, nici una din recomandări nu o ajută în dimineaţa următoare. Îi consultă pe cei câțiva pacienţi programaţi şi se concentra asupra problemelor lor. Le dădu chiar câteva sugestii pentru a le ameliora comportamentul şi se simţi tot timpul ca o ipocrită. Cum să îndrăznească să le spună acestor oameni ce să facă, atâta timp cât ea nu era în stare să se descurce singură? Tot răul, spre bine, se consolă ea. Cu cât va fi mai departe, cu atât îl va uita mai repede. Dar de ce nu-i dăduse măcar un telefon? O scormonea adânc o voce interioară. De ce nu-i trimisese o ilustrată? „Îmi plac insulele şi aş vrea să fii şi tu aici”.
Pentru că te-a uitat, proasto! Pentru că are viaţa lui personală, iar tu ai fost doar un moment trecător de plăcere. Fii realistă şi acceptă situaţia. Bine, aşa voi face. Cât de curând, întâi să-mi amintesc de

părul lui negru şi ochii strălucind ca stelele şi de felul în care mă îmbrăţişa, cu atâta căldură umană...
Dar spre seară ştia ce avea de făcut. Analiza tranzacţională putea fi un răspuns. La urma urmei se ocupase îndelung de ea în ultima vreme. De ce n-ar folosi-o? Era timpul să uite de copilul din ea şi să se comporte ca un adult. „Fă bine şi te vei simţi bine” îşi spuse ea, aşa cum îşi spusese şi de multe ori înainte. Încearcă să faci ceva şi te vei trezi la realitate. Michael era un capitol încheiat al vieţii ei.
Ar trebui să fie fericită. Asta îşi dorise, asta căutase. Atunci de ce nu sărbătorea?
Se gândi la asta în drum spre serviciu.
Oprindu-se la cel mai scump magazin din oraş, cumpără carne, două lumânări înalte şi o sticlă de şampanie... „Voi sărbători până mă voi înveseli” scrâşni ea din dinţi. Indiferent cât o să dureze.
Apartamentul o întâmpină cu un aer proaspăt şi prietenos.
-Carrie? Strigă ea îndreptându-se spre bucătărie, prin hol, trecând în goană pe lângă sufragerie. O să dăm o petrecere. Am de gând să-l invit chiar şi pe bătrânul Jerry. Ce crezi? Dar nu-i răspunse nimeni.
Îşi puse sacoşa pe dulap şi începu să despacheteze, gândindu-se că poate Carrie plecase, dar auzi uşa de la dormitor închizându-se.
-Shelley! Vocea lui Carrie suna în mod ciudat. Se întoarse şi îşi privi prietena.
-Care-i problema? Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.
-Shelley, Michel e aici.
Ameţi şi se întoarse din uşa rămasă deschisă. Privind fix, continuă să despacheteze, mişcându-se de colo-colo.
Îl simţea în cameră. O durea fiecare părticică din trupul ei de nevoia de a se întoarce şi de a alerga spre el, dar se abţinu. În loc de asta, scoase cele trei pachete de carne şi le puse pe raft, smulse hârtia albă, apoi băgă mâna din nou în aacoşă.
-Bună, Shelley. Vocea era joasă şi expresivă, axact aşa cum şi-o amintea.
Mâinile i se încleştară pe bucata de pâine pe care tocmai o scosese din plasă şi se agăţă de ea de parcă de asta i-ar fi atârnat viaţa.
El era bine și era aici şi în orice moment putea să se întoarcă și să-l vadă. Oare va citi adevărul în ochii ei? Orice, orice, dar asta nu!
-Bună, Michael!
Imaginează-ţi că este Jerry sau oricare alt bărbat întâlnit întâmplător, asta era soluţia. Întoarce-te şi zâmbeşte-i ca oricărui musafir picat pe neaşteptate. Se întoarse încet, cu un zâmbet fals lipit de buze.
-Ce faci aici?
Zâmbetul nu ţinu prea mult. Îi dispăru de îndată ce se uită mai atentă

la el. Cine era individul ăsta din bucătărie? Primul Michael Harper pe care-l cunoscuse era suav şi elegant îmbrăcat. Mike Daniels fusese puţin cam lipicios, dar nu într-atât încât să fie o sperietoare. Dar ăsta! Părul negru slinos, atât de îmbibat cu grăsime, încât ar fi ajuns pentru a lubrifia o maşină, îi atârna neglijent peste ochelarii arboraţi arogant. Purta o jachetă neagră peste un tricou jegos, blugi murdari care i se lipiseră de coapse ca pielea de şarpe şi cizme. Barba nerasă de două zile îl făcea să pară la fel de ciudat ca Harley Davidson. Şi cu toate că încă i se părea drăguţ, i se întoarse stomacul pe dos la vederea lui.
-Ce naiba? Arătă ea spre îmbrăcămintea lui.
-Nu-ţi place? Poză el în tipul dur. Credeam că asta mă face să arăt ca Marlon Brando. Ce crezi? Sunt tare, nu? Ochii îi râdeau ca şi ai ei.
-Eşti, îl aprobă ea. Parcă ai fi un mafiot.
-Mulţumesc, iubito. Se apropie şi şopti lângă gura ei: Iar tu parcă ai venit pe o maşină de tăiat lemne. Încruntă sugestiv din sprâncene, iar ea râse, îndrăgostită în mod iremediabil; o observă pe Carrie în uşa bucătăriei şi încercă să scape.
-Carrie, strigă ea cu disperare.
Nu putea rămâne singură cu Michael. Pusese complet stăpânire pe ea, în numai câteva clipe.
-Trebuie să plec, se eschivă Carrie, privind vinovată. Mi-am amintit că am ceva de făcut. Mă întorc peste o oră. Şi ieşi.
-Deşteaptă fată, comentă Michael sprijinindu-se de dulap şi întorcând capul s-o privească. Pariez că ar fi ieşit la o plimbare cu bicicleta dacă i-aş fi propus.
-Pariez că nu. Shelley se răsuci şi se uită la al. Totul în ea clocotea de nehotărâre.
În sfârşit, puse punctul pe i. De ce eşti îmbrăcat atât de ridicol?
-Lucrez. Rupse o bucată de ţelină şi începu s-o mestece.
-Ce faci? Te infiltrezi în Paradisul ceresc?
Ochii îi erau strălucitori, dar hotărâţi.
Este unul din cazurile în care n-am să-ţi permit să te amesteci, îi spuse încet, aşa că nu cred că am să-ţi răspund. Îşi muşcă buzele, nervoasă. Se purta de parcă și-ar fi spus la revedere ieri, de parcă nu-i spusese să-l aştepte şi când se întorsese n-o mai găsise.
Măcar citise scrisoarea? Poate că nici nu mai revenise la motel atunci. Cu inima strânsă îşi dădu seama că trebuia s-o ia de la capăt cu explicaţiile, dar de data aceasta erau faţă în faţă.
-Michael, cât priveşte ziua aceea...
O privi dur şi nu găsi nici o fărâmă de umor în ochii lui.
-Te referi la dimineaţa în care am făcut dragoste sau la seara în care ai dat bir cu fugiţii?

Deci ştia.
-Ai citit scrisoarea pe care ţi-am lăsat-o. În ea ţi-am explicat...
-Scrisoarea? Se prefăcu el nedumerit. Nu-mi amintesc de nici o scrisoare. Era mâzgălit ceva pe un plic vechi. Ceva despre carierele divergente şi lipsa intereselor mutuale. Nu i-am dat atenţie.
De ce îi bătea inima atât de tare? Trebuia să se abţină.
-Ar fi trebuit să-i dai atenţie, Michael. Fiecărui cuvânt. Ochii ei îl fulgerau. Şi n-a fost un plic vechi, ci o hârtie pe care am găsit-o în cameră. N-am avut altceva la îndemână. El dădu din umeri, luând altă bucată de ţelină.
-Oricum, nu contează. Shelley strânse şi mai tare pâinea în mână.
-Ba contează, susţinu ea.
-Nu. O scrută cu privirea. Ştiu şi eu puţină psihologie, îţi dai seama? Pot să spun când o femeie îşi face singură probleme pentru ca situaţia să fie mai excitantă.
Ea scrâşni din dinţi şi strânse şi mai tare pâinea.
-Ce? Egoistule...
-Văd că ai o nouă pasiune, o întrerupse el, arătând spre pâinea torturată din mâinile ei. Sculptură abstractă, nu? Cu ajutorul pâinii. Ce idee ingenioasă. Surâsul îi reveni. Ce reprezintă forma?
Shelley o privi cu dezgust.
-Gâtul tău, replică ea, răsucind-o. Aruncă rămăşiţele la gunoi şi se întoarse spre el. Acum ascultă, Michael. Trebuie să vorbim.
-Desigur. Aruncă şi el restul de ţelină şi într-o clipă ea fu în braţele lui. Dar mai întâi trebuie să sfârşim ce am început.
Chiar şi atât de urât îmbarcat, trupul i se simţea puternic şi curat şi ea ar fi dorit să-i mângâie pieptul musculos. Cât o tenta căldura lui! Trebuia să reziste dacă voia să rămână stăpână pe situaţie.
-Nu! Se smulse ea din îmbrăţişare. Nu vreau s-o fac.
-Aşa vorbim noi, motocicliştii, spuse el vorbind tare din nou şi plimbându-şi mâinile pe gâtul ei. Dacă nu eşti pregătită s-o facem, ce-ai zice s-o punem? E aceeaşi chestie. Mâinile i se furişară pe sub tricoul de caşmir şi începură să-i frece uşor sfârcurile. Împotrivirea ei se transformă repede într-un fel de capitulare. Cum reuşea întotdeauna să-i faca asta?
-Michael! Se simţea ca dogorită. Încetează!
-Atât de rebelă, îi murmură el lângă ureche. Cum de te-am sedus înainte? Care era secretul? Râse. Îmi amintesc. Cu glume despre mâncare.
-O, nu, te rog...
Râse împotriva voinţei ei.
-Să vedem. A, ştiu una. Îi mângâie cu limba lobul urechii şi îi cuprinse

sânul cu mâna lui puternică. Ştii ce mănâncă fantomele la micul dejun, nu?
-Michael.
Încercase să rostească acest cuvânt ca pe un avertisment, dar nu reuşi. Normal.
-Orice fantomă, bineînţeles. Scutură din cap. Mă mir că n-o ştiai pe asta.
-O, Michael, zâmbi ea. Spui glume groaznice.
El ridică uimit o sprânceană.
-Ai grijă, că acum îţi spun una despre un tip faimos care, după ce l-a părăsit soţia, a trebuit să renunţe la a găti sufleul care îl făcuse celebru. A descoperit că nu-l putea prepara fără ea. Se lăsă pe spate şi o privi în faţă.
-Ca şi mine, zise el mucalit. Şi eu încep să-mi dau seama că nu pot s-o fac fără tine. Deci tăiem chestia aia cu incompatibilitatea, da?
Ce tot spunea? Se uită ţintă la el, prea înmărmurită ca să reziste sărutului lui şi apoi prea năucită. Spunea că o iubeşte? Că voia să rămână cu ea pentru totdeauna? Nu, ce prostie, numai la asta se putea gândi. Spunea doar că vrea să fie cu tine până când îşi potoleşte poftele şi că e gata să plece acolo unde se oferă mai multe emoţii. Dar chiar şi aceste gânduri negre pieriră când o învălui cu căldura lui, îmbrăţișând-o, electrizându-i trupul, făcând-o să-şi piardă capul şi bruma de argumente cu care se înarmase.
Se afla în propria ei bucătărie, îmbrăţişată de Michael, cu gura lipită de a ei -dar se simţea de parcă ar fi fost în Arizona- cu părul răscolit, cu chipul aruncat pe spate, trupul îndoit înapoi, ca pentru rugăciune, în bătaia vântului cald, o umbră pe nisipurile roşiatice care fremătau în jur. Chiar asta simţea pentru Michael: o forţă a naturii mai puternică decât voinţa omului. O copleşise, o înghiţise, o ademenise spre visuri şi fantezii pe care nu le mai avusese înainte. Ce plăcut ar fi să lase totul la voia întâmplării, să se relaxeze şi să plutească pe aripile vântului. Dar nu-şi putea permite.
-Michael...
Era într-un fel legată de el, cu mâinile pe sub cămaşa lui, explorându-i spatele. Trupul îi era fin şi neted şi ar fi dorit ca degetele să-i alerge de-a lungul lui. Îşi ascunse faţa la pieptul lui, respirând aroma bărbătească ce îi radia din piele. Ştia cu siguranţă că nu va mai simţi aşa ceva pentru nici un bărbat.
-Nu mă deranja, şopti el lângă gâtul ei. Sunt ocupat acum.
-Trebuie să vorbim. Se zbătu să se elibereze, nefiind sigură dacă bătălia cea mare era împotriva lui sau cu ea însăşi. Te rog, Michael. Te rog!

O lăsă încet, întâi umerii, apoi sânii.
-Presimt că n-o să-mi placă discuţia asta, mormăi el când ea îl conduse spre masa din bucătărie şi se aşeză în faţa lui. Simt un val de logică venind din direcţia ta. Urăsc lucrurile logice. Cum putea să stea aici şi să privească în ochii ăştia albaştri de cristal şi să se mai gândească la ceea ce va spune el?
-Michael, începu ea cu voce tremurată, de ce nu eşti în Hawaii?
-Hawaii? Deodată se întâmplă un lucru ciudat. Faţa lui, înainte atât de deschisă şi plină de umor, atât de iubitoare, se transformă într-o mască de oţel, greu de recunoscut. Se interesase de meseria lui într-un mod care nu-i plăcea deloc.
Numai privindu-l, pe Shelley o trecură fiorii.
-Despre ce vorbeşti?
Shelley îşi studie mâinile.
-Ştiu că ai fost în Hawaii.
-De unde ştii? Vocea îi era tăioasă, iar când îşi ridică privirea, ochii îi erau de gheaţă. Deci ăsta era omul pe care îl au în faţă criminalii, se gândi Shelley, cu ochii măriţi de spaimă. Nu voia să-i ascundă nimic, altfel ar fi devenit furios.
Slavă Domnului că nu era nimic de ascuns.
-Sam Gladstone mi-a spus. L-am...l-am întâlnit întâmplător în ziua următoare.
-Şi şi-a dat drumul la gură, aşa, pur şi simplu? N-o crezu nici o clipă, dar gheaţa din priviri i se topise. Nu se simţise în nici un fel ameninţat de ea. Numele lui Sam Gladstone parcă făcuse minuni. Deci el a fost.
Zâmbi. Fii serioasă, Shelley, Sam n-ar spune un asemenea lucru unui vizitator obişnuit. Doar nu face publicitate. Bineînţeles că ea nu v-a recunoaşte prin ce trecuse.
-Eu l-am întrebat, zise ea repede. Am fost curioasă să ştiu cum s-a încheiat afacerea cu Harry Stickler şi l-am întrebat. Şi mi-a spus. Oare o va lua de bună?
-Las-o baltă! Rahat. Ce să facă acum?
-Îl ştiu pe Sam mai bine decât îl cunoşti tu. Privirea i se îngustă dispreţuitor. Pesemne că i-ai făcut ochi dulci şi l-ai înnebunit pe bătrânul Sam, de ţi-a dezvăluit asemenea secrete. Îşi ridică bărbia cu mândrie.
-N-a fost nevoie. Mi-am spus raţional punctul de vedere şi mi-a spus ce ştia.
Veni spre ea atât de repede şi se trezi cu încheietura mâinii prinsă în mâna lui.
-Atunci spune-mi ceva, micuţă doamnă. De ce o femeie care s-a jurat să nu mai aibă de-a face cu mine recurge la astfel de tertipuri ca să

afle unde sunt?
Nu exista nici un răspuns logic la această întrebare.
-Pentru că e nebună, cred, zise ea în loc să răspundă serios. Dar nu asta contează.
-Pentru tine nu, spuse el îngăduitor, dar pe mine mă interesează.
Respiră adânc şi tăcu o secundă.
-Michael, ascultă-mă, sunt psiholog. Îmi fac practica la clinică. Toată viaţa m-am pregătit pentru asta. Sunt o persoană hotărâtă şi conservatoare.
El încuviinţă.
-Continuă, te ascult.
-Tu duci o viaţă complet diferită. Azi eşti aici, mâine în altă parte. Urmăreşti neprevăzutul, oriunde te-ai duce. Te bizui pe noroc.
Asta -vocea i ae frânse, suspinând- mă sperie. Nu cred că mă pot obişnui cu astfel de riscuri. Cu teama, înghiţi în sec. Şi mai presus de toate, cu groaza că poate eşti plecat când mă trezesc dimineaţa.
Se aşteptă ca el s-o contrazică dar se înşelă din nou. Îi dădu drumul încet, la încheietura mâinii, fără să spună un cuvânt. Când îi întâlni privirea din nou, ochii lui erau serioşi.
-Chiar te gândeşti la lucrurile astea, nu? Rosti el încet. Vezi totul într-un fel diferit de al meu. Oftă. Nu pot să-ţi promit o ceremonie cu verighete şi dantelă albă. Nu acum, în felul în care trăiesc.
Asta ştia şi ea, dar cu toate astea, o durea. Poate o frântură din inima ei sperase să-l audă spunând că renunţa la viaţa lui sălbatică, la orice, pentru a o avea pe ea. Dar acum îşi dădea seama cât de nerealistă fusese. Cel puţin n-o minţise.
-Asta nu înseamnă că nu te doresc. Se apropie din nou şi îi luă mâinile într-ale lui. Ochii îi erau întunecaţi şi infinit de albaştri. Şi nu eşti singura fiinţă speriată, îi mărturisi privind-o ca pe ceva foarte important.
Ce vrea să spună asta? „Trebuie să-mi spui, ar fi vrut să strige ea. Nu prea pricep. Dacă vrei să aflu ceva, fă-mă să înţeleg. Altfel nu voi crede”.
Dar el nu mai spuse un cuvânt, aşa că ea risca încă o întrebare.
-Vei accepta misiunea în Hawaii?
-Nu pot să-mi dau seama cum a fost Sam o asemenea gură spartă!
Clătină din cap. Nu, n-o voi accepta.
-De ce?
Ridică din umeri.
-Nu eşti şi tu acolo, răspunse simplu. Iar eu vreau să fiu acolo unde eşti tu.
Ar fi posibil? Abia se cunoscuseră. Dar ea ştia că aşa era. Simţea asta.

De-abia îşi dăduse seama că nu trebuia să se amestece. El chiar nu pricepea că ea făcuse asta mai mult de dragul lui? Nu-şi amintea că îi declarase că o legătură emoţională l-ar face vulnerabil în munca lui? Nu putea risca să fie cauza tuturor necazurilor lui.
-Nu se poate, spuse ea. N-o să ne mai vedem.
El oftă şi se aşează pe scaun.
-Mi-era teamă că o să îngreunezi situaţia.
-N-o îngreunez, răspunse ea cu tristeţe. O fac imposibilă.
Uşa din faţă se deschise. Se întorsese Carrie.
-Am venit, strigă ea, spre cei de alături, deşi nu mai era nevoie. Cum se face că încă nu miroase a friptură?
Michael se ridică şi se apropie de scaunul lui Shelley.
-Am veşti noi pentru tine, Shelley, o anunţă el tandru, cuprinzându-i bărbia şi ridicându-i capul așa încât să o poată privi. Tu şi cu mine ne potrivim de minune. Am simţit asta de la început, dar după noaptea petrecută în Newport am fost sigur. Tu eşti jumătatea mea. O să-mi ia ceva timp să te conving, ştiu. Dar am avut şi cazuri mai grele.
Zâmbi. Cu atât mai mult vreau să-l câștig pe acesta. Şi, cum spun muntenii din Canada, voi avea întotdeauna familia mea.
Carrie parcă aşteptase acest moment pentru a năvăli în cameră.
-Salut, copii. Michael rămâne la masă? Întrebă ea binevoitoare. Pariez că o să-i placă friptura noastră.
-Nu, răspunse Shelley deodată cu Michael, deşi fiecare din motive diferite.
-Am de lucru, explică Michael privind-o încă pe Shelley. Trebuie să mă întorc la serviciu. Aplecându-se o sărută repede pe buzele care nu i se împotriviră. Dar voi lua asta cu mine. Întorcându-se, înhăţă o furculiţă şi o înfipse într-o bucată de carne pe care o aruncă într-o plasă.
-De ce faci asta? Se miră Shelley, încruntându-se, în timp ce se ridica de pe scaun.
Îi vârî punga de hârtie sub nas.
-Am auzit ce ai spus când ai intrat. Nu-i las bunului şi bătrânului Jerry nici o bucăţică din ceea ce mi se cuvine. O privi mieros. Şi nimănui altcineva, orice s-ar întâmpla. Îi zâmbi lui Carrie. La revedere, le spuse amândurora, după care dispăru pe uşă, cu punga în mână.
Shelley rămase încremenită.
-Shelley, începu Carrie cu amabilitate, venind spre ea, e ceva cu care...
-Nu acum...Shelley îi aruncă o privire disperată şi recunoscătoare în acelaşi timp. Nu pot să vorbesc despre asta acum. Şi se aruncă pe pat.
Tu eşti a mea, spusese el. Cât şi-ar fi dorit să fie aşa!

Dar era imposibil. Atât pentru binele lui, cât şi pentru al ei. Cum putea să-l convingă de asta?

Capitolul 9.

-Numai weekend-ul ăla în Newport a fost de vină, spuse Carrie cu mâinile duse în mod dramatic spre frunte. Prea mult soare. Ţi-a alterat creierul.

-Carrie, o avertiză Shelley, ţinând ceaşca de cafea ca pe un pahar de coniac în mijlocul unui câmp plin de zăpadă, singurul lucru dintre viaţă şi nemişcare.

Contez pe tine să mă ajuţi. Carrie se aşează la masă, în faţa ei, frângându-şi mâinile.

-Ar putea o bună prietenă să-ţi ruineze viaţa?

-Ar putea o bună prietenă să mă ajute să-l ruinez pe Michael?

Încercă Shelley să-i explice lui Carrie, după ce îi dădu informaţii, câte putuse, despre ce făcea Michael. Carrie se scutură.

-Nu sunt sigură că m-aş băga în aşa ceva, doar te iubeşte şi îţi este devotat. Sună de parcă aş pleca la vânătoare. Dar cred că tu mai fugi de încă ceva.

Shelley luă o înghiţitură bună de cafea. Nu se putea supăra pe Carrie. Ştia că prietenei ei îi păsa dacă ea era fericită sau nu. Dar ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi acceptat ceea ce avea de făcut şi ar fi fost de acord cu planurile ei.

-Poţi să spui ce vrei. Dar te rog, ajută-mă acum când ţi-o cer.

-A, desigur. O luăm din nou de la capăt? Cel puţin, în ceea ce priveşte planul, Carrie părea să se resemneze.

-Când vor sosi scrisorile, eu trebuie să scriu pe ele „refuzat” şi să le trimit înapoi.

Când va telefona trebuie să spun că nu vrei să vorbeşti cu el. Când ne vom trezi cu el la uşă, şi va veni curând, îndreptă ea degetul ameninţător spre Shelley, trebuie să-i spun că nu vrei să-l vezi, că nu eşti acasă, să nu mai calce pe aici, că ţi-ai rezervat un loc la Racheta Spaţială şi nu te vei întoarce până în 1999, că ţi-ai schimbat numele şi ţi-ai vopsit părul...

-Mulţumesc, Carrie. Shelley reuşi să oprească avalanşa de cuvinte şi îi zâmbi forţat. Sunt atât de bucuroasă că te-ai obişnuit cu ideea asta.

-Noi două trebuie să ne bucurăm, hotărî Carrie ridicându-se să-şi ducă ceaşca la chiuvetă. Cobor să verific cutia de scrisori chiar acum. Strigă de la uşă. Fii fără grijă. Dacă e ceva de la Michael, nici nu voi aduce aici, în apartament.

Shelley oftă, ascultând cum se trântea uşa. Ştia că făcea ceea ce era mai bine.

Numai că le explica şi ca să înţeleagă.
Dar Carrie nu avea chef să înţeleagă nimic acum. În sfârşit, luase o hotărâre şi îi trimisese, acum două zile, o scrisoare lui Jim, rugându-l să accepte ca ea să meargă la el în Peru.
-Nu este ca şi cum aş fi avut şi eu o carieră, sau ceva de genul ăsta, se convingea ea în timp ce scria scrisoarea. Se aflau amândouă în sufragerie. Shelley lucra la raportul unui caz, iar Carrie se fâţâia prin faţa casetofonului, schimbând casetele după cum i se schimba dispoziţia. Se oprea din când în când la masă ca să mai adauge o propoziţie la scrisoare.
-Oficial sunt secretară, dar nu pot face munca asta în orice condiţii, declară ea, protestând în faţa lui Shelley care stătea comod într-un fotoliu. De ce nu privesc situaţia ca atunci când m-a anunţat despre slujba din America de Sud? Clătină ea din cap, nedumerită. Eram atât de preocupată de ceea ce era corect şi ce nu. N-am judecat din punctul lui de vedere. Aşa că l-am ignorat pentru un principiu.
-O să ai ocazia să-i spui când o să ajungi acolo, o linişti Shelley.
-Dacă încă mă mai vrea, răspunse Carrie încet. Se prăbuşi pe podea şi închise ochii. Oh, Doamne, fă-l să mă vrea! Aşa că trimisese mesajul, iar acum nu mai contenea cu drumurile la cutia poştală, pentru a vedea din jumătate în jumătate de oră, dacă primise vreun răspuns, deşi era greu de crezut că l-ar fi putut primi într-un timp atât de scurt. În ciuda îndoielilor sale, Carrie îşi ţinuse cuvântul şi o ajuta pe Shelley să-l convingă pe Michael să renunţe la povestea de dragoste şi în următoarele două zile, planul părea că merge. Michael sunase numai o dată, iar când Carrie îl anunţase că Shelley nu vrea să vorbească cu el, aproape că se înveselise.
-Eu aş fi mai prudentă dacă aş fi în locul tău, jubilă Carrie, care se distra de minune. O să dea buzna în camera ta ca un buldozer, gata să dărâme clădirea. Ai să vezi. Nu va renunţa aşa uşor.
Shelley petrecuse o noapte agitată, cu fereastra încuiată, şi o zi şi mai şi, uitându-se mereu la tavan şi împrejur dar nu era nici o urmă de Michael. Aproape uitase ameninţarea lui Carrie, preocupată de bibliotecă. Avea ceva de făcut pentru nişte cursuri şi era absorbită de subiecte când ajunsese la bibliotecă. Nici nu observă maşina care parcă în spatele ei.
Oricum, îl observă pe Michael după ce intră în clădire. Se uita din cealaltă parte a raftului în care cotrobăia ea. Nu spunea nimic, dar îi făcea cu ochiul, apoi păşi agale pe lângă raft. De fiecare dată când se întorcea, ea lua o carte sau cerceta un şir întreg şi de fiecare dată nervii i se încordau.
Apoi el dispăru. Îl văzu puţin mai târziu sprijinit de biroul circular,

flirtând cu tânăra bibliotecară. Trecu pe lângă el ca să înregistreze cărţile. Funcţionara îi vorbi cu amabilitate când se duse să-i ştamplieze formularul, dar atenţia lui Shelley era îndreptată spre cei doi care vorbeau lângă ea.
E revoltător să tragi cu urechea când doi oameni flirtează. Îşi simţi unghiile înfigându-i-se în palmă şi se înfurie că îi păsa şi că o vedea. Trecu înapoi înţepată, cu capul ridicat, dar fu nevoită să se întoarcă, pentru că îşi uitase cărţile pe birou. El nu făcu nici o mişcare spre ea şi îl ura pentru asta.
Poate că trecuse pe aici din întâmplare, îşi spuse ea. Poate voia să-i demonstreze că nu-i păsa câtuşi de puţin că nu se întâlnea cu ea. Dar ştia că nu putea fi adevărat. În seara următoare i-o dovedi.
Se oprise la magazin să cumpere câte ceva pentru cină. Nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut s-o întâlnească aici. Tocmai ajunsese şi luase o franzelă lungă, franţuzească, atunci când vocea din spatele ei o făcu să explodeze.
-Văd că ai o adevărată pasiune pentru pâine. Asta e seara în care sculptezi, nu?
Shelley vibra. Era pregătită. Avea de gând să fie ironică şi cel mai important lucru era să nu râdă, oricât ar fi provocat-o.
-Nu face asta, Michael. Te rog.
-Ce să fac? Mâinile i se îndepărtară într-un gest nevinovat. Am venit să cumpăr verdeaţă, ca orice muritor. Îi arătă coşul din spatele lui. Uite: lapte, un sfert de litru. Un gram de brânză. Este evident. Zâmbi provocator.
Aruncându-i o privire neîncrezătoare, Shelley se uită suspicioasă în coş.
-Ce ai de gând să faci cu conserva asta pentru bebeluşi? Întrebă ea.
-Pentru bebeluşi? Se uită la cutie, tuşi şi bătu din picior.
-Îţi vine să crezi că verişoara mea tocmai a venit din Phoenix ca să stea cu mine şi şi-a adus şi bebeluşul şi toată familia? Ce copilaş drăguţ. Sper să ai ocazia să-i cunoşti într-o zi.
Sheley îi întâlni privirea hotărâtă.
-Nu, nu-mi vine să cred, răspunse ea, bucuroasă că poate să-l contrazică.
Dar numai până când o tânără femeie cu un bebeluş în braţe se apropie şi plecă cu coşul. Se uitară amândoi în urma ei, Shelley triumfătoare, Michael cu regret.
-Verişoara asta a ta nu-i prea prietenoasă, nu? Comentă Shelley.
-Of, laringita, asta e. Încuviinţă înţelegător. Nu poate vorbi din cauza asta. Ridică din sprâncene. N-o iei de bună, nu? Întrebă el cu tristeţe.
-Nici o clipă.

Oftând el încercă să o ia de braţ, deşi ea avea grijă să-l evite.
-Ei bine, n-am ales bine momentul. Observă că nu fusese impresionată de şiretlicul lui, aşa că schimbă tactica. Mă duc să iau şi eu un coş pentru cumpărături ca şi tine. Rămâi aici. Să nu fugi. Să nu fugi. Rămase împietrită. Îl privi cum se îndrepta hotărât spre locul unde erau coşurile. Era îmbrăcat simplu, în pantaloni largi, negri şi o cămaşă bleu, dar cu toate astea, îi tăia respiraţia. Toate capetele se întorceau după el, iar privirile femeilor îl admirau pe oriunde trecea, observă Shelley. Arăta atât de bine. O făcea să freamăte. Aşa le făcea tuturor? În mintea ei îşi făcu loc o nedumerire. Arăta prea bine pentru siguranţa lui. Agenţii secreţi se presupunea că erau şterşi, neînsemnaţi, oameni care puteau trece neobservaţi, îşi spuse ea. Michael era uşor de observat şi foarte greu de uitat. Nu era periculos? N-ar trebui să-l avertizeze?
Mâinile i se încleştară pe mânerul coşului. Încetează, îşi ordonă ea. Eşti şi nu eşti parte din viaţa lui. Precis, nu eşti, şi atunci de ce stai să-l aştepţi aici, aşa cum ţi-a spus? Întorcându-se, împinse coşul spre rafturile cu îngheţată, apoi coti spre stânga şi se opri în faţa celor cu pliculeţe pentru supă. O să-i ia ceva timp până o va găsi.
Fiind nemulţumită de manevra sa, începu să citească atent ce scria pe cutiile şi pliculeţele cu supă. La urma urmei, n-avea nevoie de prea multă, înhăţă câteva cu cremă de ciuperci şi înainta spre raftul cu mirodenii pentru salată.
-Crezi că un castron cu supă de pui şi cu tăiţei m-ar ajuta să-mi potolesc foamea sălbatică?
Shelley tresări.
-De ce mă sperii întotdeauna aşa?
El clătină din cap.
-Nu te sperii. Numai că nu-mi acorzi atenţia necesară.
Era adorabil, se gândi Shelley. Părul negru atât de mătăsos îi cădea pe frunte făcându-l să pară mai tânăr şi vulnerabil.
Vulnerabil? Glumea! Omul ăsta avea piele de rinocer! O să-i fie foarte greu.
-Michael, spuse ea sec, încercând să se încrunte, încetează să mă mai urmăreşti! Voia să-i ţină o lecţie despre dreptul la intimitate, dar el nu-i dădu răgaz.
-Cine, eu? Părea atât de ofensat, de parcă îl acuzase de o crimă oribilă; apoi privi împrejur de parcă ar fi căutat sprijin la cumpărătorii de acolo. Nu te urmăresc.
Am venit şi eu la cumpărături. N-am voie să mă opresc şi eu ca să discut cu o cumpărătoare cu care mă întâlnesc întâmplător? Arătă spre coşul lui. Uite. Mâncare. De data asta mi le-am luat singur.

„Mâncarea” lui consta într-o pungă mare de alune şi şase cutii cu bere.
-Ce-i asta? Întrebă ea cu dispreţ.
-Cina, răspunse el.
-O să te îmbolnăveşti, îl avertiză ea. Nu poţi trăi cu porcăriile astea.
-Ştiu. Ochii îi erau candizi. Ca ai unui copil. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.
-Oh, Michael!
Dacă nu pleca de aici, nu se va mai putea abţine şi o să râdă. Luând la întâmplare trei cutii cu supă le înghesui în coş şi plecă în grabă, împingând coşul spre alte rafturi. Michael, desigur, era în spatele ei.
Nu vorbi cu el, se îndemnă ea în tăcere. Nu te uita la el.
Nu-i răspunde, dacă vorbeşte. Nu-l iubi, o avertiză o voce din străfunduri. Dar era, bineînţeles, o cauză pierdută.
-Coşurile astea sunt chiar de bun gust, nu-i aşa? Îi auzi ea glasul vesel lângă umărul ei. Pariz că am putea face nişte întreceri nemaipomenite dacă mai facem cumpărăturile împreună. Stabilim nişte obstacole în funcţie de vârstă şi condiţie şi ne umplem coşurile în funcţie de numere. Avu grijă să manevreze coşul pe lângă ea când intrară în raionul de verdeţuri. Aş insista să pun un curcan uriaş într-al tău, o tachina el.
-Lucrezi voluntar?
Spuse ea peste umăr, apoi surâse. O cucerise din nou.
-Oho! E răutăcioasă. Zâmbi fericit.
Shelley luă o legătură de spanac, pregătită să i-o arunce în cap. O străfulgera un gând năstruşnic. Va arunca spanacul în Michael, el îi va replica cu o varză de Bruxelles. Întregul magazin ar fi plin de cutii de zarzavaturi care vor zbura peste tot şi toată lumea ar fi atrasă de nebunia generală, în timp ce ea s-ar strecura afară. Învârti spanacul în mână, muşcându-şi buzele. Ideea o tenta. Să stea aici aşa, era o tâmpenie. Bătaia cu mâncarea era o idee fericită în comparaţie cu asta.
-Ţi-a spus cineva că pistruii de pe nasul tău dansează atunci când eşti furioasă?
Furia era singura ei apărare. Într-un fel reuşi să se încrunte din nou.
-Nu-i cinstit, Michael. Ştii că ai un avantaj aici. Aş vrea să mă laşi în pace.
-Îmi pare rău. Bău un suc de roşii. Nu pot face asta. Totul este permis în dragoste şi în război, iar acum mă lupt pentru viaţa mea.
Tonul îi era calm, dar ochii îi străluceau de înţelesuri.
Mişcată, Shelley se întoarse şi începu să-şi pună în coş nişte ciuperci.
-Ştii ce-i spune ciuperca soţului ei? Întrebă el luând două ciuperci şi

ţinându-le în mână. Eşti un tip drăguţ.
Ea continuă să le îndese cu ochii aproape în lacrimi.
Nu mergea. Îi va ceda. Presimţea asta.
-Nu ştiai? Fungus-fungi. Îi aruncă ciupercile în sacoşă. Ştie, rosti el ca pentru sine. Nu-i placi, prostule! Oftă. E timpul să schimbăm tactica.
Deodată mâinile lui i se aşezară pe umerii, silind-o să se întoarcă.
Plec, o informă el. Mă duc să-mi ling rănile şi să-mi pregătesc reîntoarcerea, ca să mă confrunt cu săgeţile tale...
-Cumplit noroc, adăugă ea automat, de-abia auzind ceea ce spusese el. Îşi ţinea ochii plecaţi, aşa că el nu văzu că i se umpluseră de lacrimi. Îi simţea mâinile puternice şi calde pe umeri. Simţea că se prăbuşeşte din nou.
-Ce?
-Săgeţile norocului cumplit, repetă ea, reţinându-şi lacrimile.
-Ascultă, păpuşo, spuse el, imitându-l pe Bogart. E cugetarea mea şi o spun când vreau. Îi ridică bărbia apoi se uită la ceas. Trebuie să plec. Mă cheamă datoria. Ai grijă de astea, vrei? Le vom împărţi la micul dejun într-o bună zi.
Luă punga de alune şi cutiile de bere şi le aruncă în coşul ei. Apoi se întoarse şi o privi lung.
Ochii i se limpeziră suficient ca să poată să-l înfrunte, aşa că îi ridică şi-i întâlni privirea întunecată.
-Te iubesc, Shelley, spuse el simplu. Şi am de gând să-ţi dovedesc.
I se opri respiraţia, dar el n-avea cum să ştie. Pornise spre ieşire, lăsând-o acolo, în spate, sprijinită de raft.
„Te iubesc” spusese el, ca şi cum i-ar fi admirat tunsoarea, sau de parcă i-ar fi trimis o felicitare de ziua ei. Se referise la dragostea adevărată, cea care ţine o veşnicie şi este întemeiată pe o legătură durabilă.
Era din nou nedumerită. Păşi prin magazin ca o somnambulă, plătindu-şi cumpărăturile şi ducându-le spre maşină fără să se gândească. Oare greşea ţinându-l la distanţă? Chiar făcea asta?
Era prea speriată ca să înfrunte adevărul.
-Supă Garbanzo? O întrebă Carrie câteva minute mai târziu, când, întoarsă acasă, începu să scoată cutiile din sacoşă. Supă de verdeţuri?
N-avea nici un rost să-i explice colegei de cameră ce se întâmplase.
-Trebuie să fii receptivă la nou, Carrie, spuse ea chicotind isteric. Învaţă să guşti şi ceea ce te dezgustă. Următoarele zile au fost un adevărat iad pentru Shelley.
Emoţiile o năpădeau. Acum era în pragul disperării, sigură că era o nebunie să-l iubească pe Michael, ca peste puţin timp să se trezească râzând prosteşte, fericită numai când se gândea la el.

Carrie se ţinu la distanţă, mulţumindu-se s-o urmărească discret pe Shelley, ferindu-se de parcă ar fi fost contagioasă.
Răspundea în continuare la telefon ori de câte ori suna, verifica poşta, dar când, în sfârşit, veni ceva de la Michael, nu-i veni să refuze.
Aşa că, vinovată, i-o duse lui Shelley.
-Scria pe ea „Conţine fotografii”, se dezvinovăţi ea. Nu poţi s-o trimiţi înapoi fără să arunci o privire. O deschidem şi apoi putem s-o lipim la loc. Nu va afla niciodată. Shelley privi plicul mare pe care Carrie i-l vârî sub nas. Ştia ce ar trebui să facă, dar ştia prea bine şi ce va face.
Fără să se gândească, luă plicul, îl deschise şi scoase fotografiile.
Îl înfăţişau pe Michael într-o splendoare alb-negru, gol, cu excepţia unei frunze mari de arţar plasată într-un loc strategic. Fundalul era îngrozitor, un loc uitat de Dumnezeu, numai cu copaci arşi. Era ataşată şi o carte poştală care spunea:
Dragă Shelley,
Aşa mă simt eu fără tine. Gol şi dezolat. Voi face un jurământ solemn să nu mai fac niciodată glume despre mâncare în prezenţa ta, dacă îmi promiţi că duminică o să te căsătoreşti cu mine.
Cu dragoste, Michael.
P. S. Ce crezi despre jocurile de cuvinte cu părţile corpului?
Îşi dădu seama că se holbase prea mult la poză. Nu era ceva rău. Mai mult o deranja zâmbetul prostesc pe care nu reuşea să şi-l reţină.
-Cred că nu vrei s-o trimiţi înapoi? Întrebă Carrie într-un târziu, iar Shelley o strânse la piept de parcă i-ar fi fost teamă că prietena ei i-ar putea-o lua.
Nu putu vorbi. Dădu din cap, întorcându-se în dormitor.
-Michael a mai câștigat un punct, declară Carrie aiurea, deoarece Shelley nu-i dădea atenţie. Era singură în camera ei uitându-se la fotografie şi râzând mereu.
Pentru prima dată putea să studieze fiecare părticică din trupul superb al lui Michael, fără s-o deranjeze nimeni. O sâcâia o întrebare. Cine îi făcuse poza?
Faptul că amintise de căsătorie n-o impresiona. Ştia că glumeşte. Bărbaţii ca Michael nu se căsătoresc, iar ea nici măcar nu se gândise la asta. Fără cununie cu verighete şi dantelă albă, o avertizase el.
Ei bine, nici nu aştepta aşa ceva. Ar fi fugit cu el într-o clipă dacă... dacă n-ar fi fost aşa speriată. Se scurseră două zile fără nici un semn de la Michael. Asta nu făcea decât să-i confirme presupunerile.
El plănuise s-o ia pe neaşteptate, era sigură. Aşa că nu trebuia decât să aştepte.
Carrie primi o scrisoare de la compania pentru care lucra Jim, în Peru. Jim dispăruse cu o săptămână înainte de a sosi scrisoarea ei.

Nimeni nu ştia exact unde se afla. Se bănuia că luase trenul şi plecase într-o excursie în Brazilia. Ar fi trebuit să se întoarcă pe la sfârşitul lunii. O întrebau dacă voiau să-i reţină scrisoarea până atunci sau să i-o trimită înapoi. Carrie ajunsese la capătul răbdării.
-Brazilia! Urlă ea. Adică acolo unde sunt plaje cu nisipuri minunate şi bikini fantastici? Şi Carnavalul? Fata din Ipanema? Cum să mă compar cu asta?
Shelley încercă s-o liniştească, dar era de neconsolat.
-Pariez că a întâlnit pe cineva. Oftă, căzând pe pernele de pluş ale canapelei.
Pariez că a luat-o cu el în Brazilia. Lacrimile îi inundară ochii.
Of, Shelley, ce proastă am fost! Dacă Jim era undeva în Brazilia, nu era nici o cale prin care să ia legătura cu el. Cel mai bun lucru la care se gândea Shelley era să-i distragă atenţia lui Carrie, cel puţin pentru un timp. Ignorându-i protestele, o îmbrăcă forţat şi o cără în oraş la un film şi apoi la un restaurant chinezesc. Mâncarea îşi făcu efectul. Era ceva în supa caldă şi gustoasă şi în celelalte feluri de mâncare, ceva care parcă liniştea sufletul lui Carrie. Când Shelley o adusese acasă, filozofa pe tema celor petrecute. Iar Shelley se întreba pe unde era Michael. La film se uitase cu un ochi la ecran, iar cu altul la celelalte locuri din sală. În timp ce mâncase, în spatele perdelei de biluţe zornăitoare, făcuse conversaţie strâmbându-şi gâtul spre uşă, sigură că Michael va intra în orice clipă. Dar se înşelase.
Totuşi, va veni. Era doar o chestie de timp, cu siguranţă.
Într-un fel avea dreptate dar, credincios stilului său, o învălui pe neaşteptate. Şi din nou apăru într-un loc în care ea nu se aştepta să-l găsească. De fapt, când intră în cabinetul de cosmetică şă-şi rearanjeze părul, se simţi de parcă ar fi lăsat toate grijile la uşă.
Era gata să se relaxeze, să uite tot şi să se bucure, timp de o oră, de plăcerea de a fi răsfăţată. Interiorul era decorat cu o mulţime de plante agăţătoare. Salonul era lung şi îngust, iar în perioadele de vârf, cum era astăzi, opt cosmeticieni lucrau din plin, creînd atâta frumuseţe, încât să inunde oraşul.
-Vino aici, o strigă Nancy, pregătită cu halatul de plastic care o acoperă de la gât până la genunchi, îţi pregătesc imediat şamponul.
Se aşează comod în scaunul rabatabil, cu capul pe spate, cu ochii închişi şi îşi lăsă corpul să plutească nestingherit, în vreme ce Nancy începu să i-l maseze cu şampon. Era atât de bine, de relaxant, încât de-abia auzi când Nancy murmură că se va întoarce imediat.
Dar vocea lui Michael o smulse din visul ei dulce şi deschise ochii mari de surpriză, încercând să se ridice.
-Bună, micuţă doamnă, spuse el încet. Îţi aranjezi părul, nu?

Asta face parte din atu-urile tale? Îi puse o mână pe umăr, ţinând-o pe scaun. Nu-nu. Nu te trezi. O să-ţi vină săpunul în ochi. Ai încredere în mine.
Nu prea avea de ales. Scaunul era fixat în aşa fel încât îi era imposibil să se ridice fără să i se întâmple ceva îngrozitor, ca de pildă picatul pe podea. Aşa că se resemna, cu sângele vâjâindu-i în trup şi privi la chipul zâmbitor al lui Michael.
-Ce faci aici? Îngână ea, sperând să treacă peste surpriza neplăcută fără să-i facă o scenă. Nancy unde e?
-A plecat, spuse el vesel, i-am luat eu locul.
-Ce? Încercă să se ridice, dar fu împinsă la loc, hotărât, dar gentil, de mâna lui.
-Linişteşte-te, o calmă el, în timp ce mâinile îi strecurau încet şamponul prin păr.
-Nu-mi vine să cred, ţipă ea, simţindu-se neajutorată. Ştia cum trebuia să arate aşa, cu părul ud şi ciufulit, iar priveliştea nu era tocmai plăcută. De ce faci asta?
-Nancy o să fie ocupată câteva minute, îi explică el. M-am oferit s-o înlocuiesc.
Ridică privirea spre el, tresărind când îi spăla părul cu apă proaspătă.
-Şi te-a lăsat? Pur şi simplu?
-Păi...Se aplecă şi depuse un sărut fugar pe nasul clientei sale, i-am explicat într-un fel că ştiu ce să fac. Că am studiat la Saint Jacques în Quebec şi ştiu tot despre arta întreţinerii părului.
Sărutul fusese minunat, reconfortant, ca atunci când cocker-ul preferat îţi dovedeşte afecţiunea lui. Cum putea să fie supărată pe un asemenea bărbat?
-Cine este Saint Jacques? Se informă ea.
El dădu din umeri.
-M-ai prins. L-am inventat. Dar pe ea am impresionat-o.
-Michael...Of, la naiba. O să râdă dacă aşa avea chef. Şi râse.
-Linişte, o apostrofă el cu o mutră serioasă. O să le scandalizezi pe doamnele care-şi usucă părul, închide ochii şi vezi dacă îţi place asta.
Ceea ce făcu poate le scandaliza pe doamne dacă ar fi ştiut ce minunată era atingerea lui. Poate că nu studiase la un anume Saint Jaques, dar învăţase altceva, în altă parte. Degetele i se mişcară rapid, mângâietoare, tandre, i se strecurară prin păr şi îi găsiră fiecare nerv. Când deschise ochii pentru o secundă, îi întâlni privirea infinit de albastră. Iar când închise ochii din nou, simţi degetele fierbinţi mişcându-se şi toată neliniştea îi dispăru, o moliciune dulce luându-i locul. Îl simţea. Îl iubea. Îl dorea cu fiecare părticică a corpului ei. mângâie în jurul urechii dându-i fiori în tot trupul.

Spuma de la şampon îi intra în urechi, dar nu observă. Se concentra la Michael, numai la Michael.
Fiecare simţ al ei era conectat la el, voind să-i perceapă dorinţele. Degetele îi desemnară o linie de-a lungul obrazului iar ea deschise ochii ca să-i întâmpine zâmbetul. Ochii lui erau adânci ca un lac de munte. Ar fi vrut să se arunce în el cu Michael deasupra şi să se rostogolească cu el pe pajiştile din munţi şi să strivească florile sălbatice sub îmbrăţişarea lor.
-Îţi place? Şopti el.
Ea zâmbi, apoi se cufundă din nou în vis. Ar fi vrut să-i spună multe. Foarte multe, foarte multe.
Dar se sfârşi.
Prea curând.
Apa caldă îi căzu în cascade pe păr, curăţindu-i-l de săpun, iar Michael ridică scaunul, aducând-o în poziţie dreaptă.
Îi puse un prosop pe cap şi dintr-o dată ea se ruşina că o vede în halul ăsta.
-Unde s-a dus Nancy? Întrebă ea. Ce-ai făcut cu ea?
-Am trimis-o cu o mică problemă, răspunse el, luând-o de mână ca s-o conducă spre cabina lui Nancy. O să se întoarcă.
-Ce-ai făcut?
Îl iscodi ea suspicioasă, întorcându-se să-l privească. Michael luă foarfecă şi o încercă, închizând-o şi desfăcând-o, iar Shelley uita de Michael o clipă.
-Nu, nu, să nu faci asta, îl imploră ea, hotărâtă. Poate că eşti în stare să speli părul, dar asta nu!
O privi nevinovat.
-Numai un mic experiment, chicoti el. Nu ţi-ar plăcea să încerci ceva şocant? Ca starurile rock din noul val?
-Unde e Nancy?
Gemu ea disperată când, se imagină cum ar putea arăta când Michael îşi va aplica teoria. Noroc că Nancy intră în salon chiar în acel moment.
Avea în mâini un tort cu lumânări. Îi zâmbi lui Shelley, încercând să ascundă prăjitura şi îi făcu semn lui Michael s-o ţină ocupată.
-Presimt că se va întâmplă ceva rău, prevesti Shelley cu vocea schimbată. Ce tot şuşotiţi acolo?
-Îmi plac petrecerile, ţie nu? O întrebă el amabil. Se întoarse să îi usuce părul cu prosopul. Sunt nişte ocazii extraordinare. Toată lumea mănâncă prăjituri şi se simte bine.
-Dar nu-i ziua mea, Michael.
-Nu e? De unde să ştiu?

-Ghiceşte. O şansă la trei sute şaizeci şi cinci.
-Nimicurile astea mă cuceresc. Zâmbi punând jos prosopul. Era singurul mod de a o face să plece şi de a ajunge la tine. I-am strecurat un bacşiş şi am trimis-o alături, la magazin, i-am spus că e o surpriză pentru ziua ta.
-Michael! Dar era prea târziu. Lumânările fuseseră aprinse. Toţi lucrătorii-şi chiar patronii-veneau spre ea, cu Nancy în frunte. Începură să cânte „La mulţi ani”. Shelley stătea pe scaun înmărmurită de uimire.
N-avea cum să le spună acestor oameni adevărul acum. Se uita la feţele lor luminate de zâmbete. Michael avea dreptate. Petrecerile cu ocazia aniversărilor sunt cele mai reuşite. Toţi se simţeau bine. Atunci ce o deranja?
-Pe curând, Shelley. Se aplecă şi o sărută repede pe obraji. Petrecere frumoasă!
-Dar...Nu voia ca el să plece. Ştiu deodată că n-ar vrea să se mai despartă. Îl iubea, îl iubea atât de mult şi era inutil să încerce să pretindă că putea să-şi stăpânească emoţia. Alergă după el, iar el o luă de mână şi i-o strânse.
-Trebuie să plec, se scuză el. Am vrut doar să fiu sigur că nu m-ai uitat. Şi dispăru printre invitaţii ad-hoc.
Să-l uite! Dar ce, era nebună? Nu-l va uita niciodată, cât va trăi, chiar dacă avea să nu-l mai vadă. Dar trebuia să-l vadă din nou. Şi ştia că aşa va fi. Râse, mâncă din tort, îşi aranja părul, dar tot timpul se gândi numai la el. Îl iubea atât de mult. Ce-o să facă?

***

Carrie era gata să se urce pe pereţi când Shelley se întoarse seara de la birou.
Shelley încercă să-şi imagineze ce se întâmplă, dar tot ce auzi au fost ţipete şi urlete şi ceva despre nişte hârtii. În final luă una din ele şi o citi. Era o scrisoare de la Jim.
-Un bilet în circuit, îngăimă Carrie, reuşind să lege câteva cuvinte. Un bilet în circuit. Bucuria pusese stăpânire pe ea şi voia să schimbe biletul spre Rio de Janeiro? Shelley era de-a dreptul confuză, aşa că încercă să citească scrisoarea.
-Vrea să vă întâlniţi la Rio de Janeiro ca să discutaţi, spuse ea încurcată.
-Da, ţipă Carrie. Şi nici măcar nu ştie despre scrisoarea pe care i-am trimis-o, în care îi cădeam la picioare. O, e minunat. Sunt atât de norocoasă! Cum aş putea să-l pierd? Înhaţă scrisoarea şi o sărută zgomotos. Shelley clătină din cap.
-Dar vrei să schimbi biletul?

Nu pricep.
-Bineînţeles, fraiero! Mi-a trimis un bilet în circuit, deci aş putea să mă întorc dacă vreau. Dar nu nu vreau aşa ceva! O să-l schimb cu unul numai pentru dus.
Crezi că o să-l conving de intenţiile mele? Shelley zâmbi.
-Mă convingi pe mine. Petrecură toată seara împachetând, îmbrăţișându-se şi vărsând lacrimi. Dimineaţa, Carrie plecă la aeroport lăsând-o pe Shelley frământată din nou de povestea ei de dragoste.

Capitolul 10.
Shelley îşi punea întotdeauna ochelarii când mergea la cursuri, la colegiu. Îşi purta părul la spate în ceea ce ea numea coc sofisticat, se îmbrăca în costume şi încerca să aibă un aer profesional. Numai aşa putea sta faţă-n faţă cu acei oameni, în fiecare marţi. Grupa ei nu era numeroasă. Erau doisprezece participanţi în majoritatea serilor, bărbaţi şi femei trecuţi de treizeci de ani, oameni serioşi care voiau să ştie cum poţi să-ţi controlezi viaţa.
Sala pe care o folosea era mică şi intima, mobilată cu fotolii, mai mult un birou decât o să-şi reţină zâmbetul care îi stătea pe buze. Tuşind, îşi aranja ochelarii şi ridică din nou capul.
-Mă scuzaţi, spuse ea cu o voce schimbată, pot să vă întreb ce căutaţi aici?
Toţi ceilalţi se întoarseră să-l privească pe Michael, dar el le zâmbi larg şi nevinovat.
-Sunt Mike Daniels, răspunse el încet. Am venit să audiez.
-Să audiaţi? Inima îi bătea nebuneşte. Era bucuroasă că el se afla aici. Bine, îi spuse ea. Rămâneţi să audiaţi. Dacă aveţi vreo nelămurire, nu ezitaţi să întrebaţi.
Surâse. Îi zâmbi şi el, dar ca Mike Daniels, nu ca Michael Harper. Se întoarse spre clasă.
-Data trecută am vorbit puţin despre jocuri, începu ea. Am discutat despre ele ca despre nişte tranziţii pe care le stabilim pentru a ne proteja pe noi înşine. Am spus că ne putem acoperi slăbiciunile cu ele şi că ne ţin departe de cei pe care îi iubim şi de care am vrea să fim aproape. V-am rugat să vă rezervaţi douăzeci de minute pentru a vă gândi la diferite jocuri pe care le-aţi experimentat. Aţi făcut toţi acest lucru? Capetele încuviinţară, satisfăcute şi zâmbitoare. Cine ar vrea să ne demonstreze? Înaintă spre ei, aşa cum făcea în fiecare marţi seara, numai că de data asta era altfel. În încăpere domnea o tensiune care iradia din ochii lui Michael. Era palpitant, dar ea începu să se întrebe când o va lua el prin surprindere. Timpul trecea iar el

stătea liniştit şi audia, dar cu toate astea, Shelley descoperi că era dezamăgită. Era cumva nebună? Chiar îl plăcea când el făcea gesturi nesăbuite? Da, striga ceva dinlăuntrul ei. Îmi place.
Aşa că atunci când îi văzu mâna ridicându-se din spatele clasei, se întoarse spre el aproape automat.
-Domnul Daniels? Î ntrebă ea cu inima bătându-i nebuneşte.
-Domnişoară Pride. Se ridică în picioare, lângă scaun, pentru a i se adresa, deşi în grupă nu se obişnuia. Nu-mi dau seama, dar cred că aici lipseşte ceva.
Arăta atât de caraghios cu ochelarii aceia rotunzi, încât ea se trezi zâmbind.
-Ce anume?
-Păi aţi intitulat cursul „Fii intim cu tine însuţi”. Ori eu nu văd prea multă intimitate aici. Se răsuci spre ceilalţi. În orice caz, nici un contact fizic.
Of-of. Poate că şi-o dorea prea mult.
-Vedeţi, domnule Daniels, noi vorbim de intimităţi în sens emoţional.
El clătină din cap, evident nesatisfăcut.
-Păi eu tocmai m-am mutat în California şi vreau să mă implic în grupul pe care-l conduceţi. Sunteți celebră pentru el! Ştiţi ce vreau să spun. Le aruncă celorlalţi o privire semnificativă. O terapie intimă, sentimentală.
Of, Michael, nu-mi face una ca asta. Michael privi spre ceilalţi, deşi se gândi că ei nu l-ar încuraja.
-Credeam că o să stingem lumina, ne dezbrăcăm şi ne ungem cu ulei mazola. Nu?
Erau câțiva şmecheraşi în clasă, dar nu-i cucerise. Nu încă.
-Domnule Daniels, dacă sunteți drăguţ, vă rog să vă aşezaţi şi să discutăm despre asta după curs.
-Vorbesc serios, ştiţi? Înainta pe măsură ce vorbea. Acolo am avut un grup excelent. M-am acomodat cu ei şi m-au ajutat enorm. Gesticula cu palmele deschise. Poate că unii dintre voi ar vrea să audă câte ceva.
O privire fugară spre cei din încăpere o încredinţa pe Shelley că ceilalţi doreau să-l asculte. O dovedeau zâmbetele încântate. Toţi cei din faţa lui Michael se întoarseră în scaune, de teamă ca nu cumva să piardă ceva.
-Domnişoară Pride?
Chiar îi cerea permisiunea. Ce bine crescut, se gândi Shelley.
-Sunt sigură că ne vom delecta ascultându-vă, spuse ea slab.
Nu prea avea de ales.
-În regulă. Îi zâmbi dulce. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut este

ceea ce eu am numit metoda autorealizării a lui Julie Daniels.
Shelley îşi ţinu răsuflarea cu ochii negri larg deschişi. Dumnezeu ştie ce va mai născoci.
-Am învăţat-o de la un psiholog simpatic, veni el încet spre ea, scrutând-o cu privirea, pe care mi-ar plăcea să-l strâng de gât, adăugă încet, după care spuse repede: Felul în care se practică este următorul: toată lumea se aşează întinsă la podea, şi fiecare îşi pune capul pe burtica celui din faţa lui. Toţi păreau uimiţi, dar intrigaţi.
-Bine că n-am sesizat amănuntul cu strânsul de gât.
Shelley se înroşi, dar oricum, ei nu o priveau.
-Să începem. Îi oferi mâna doamnei Prockter ajutând-o să se întindă pe podea.
Dumneavoastră prima. Apoi dumneavoastră, arătă spre bărbatul din faţa ei, puneţi-vă capul pe stomacul dânsei. Apoi dumneavoastră, o ridică pe Janet Freed, aşezaţi-vă cu capul pe al dumnealui.
Toţi i se supuneau. Shelley privea cu gura căscată cum fiecare dintre studenţii săi urma bucuros instrucţiunile aiurite ale lui Michael. Nici un murmur de protest.
Nu-şi dădeau seama că erau ridicoli? În curând se formă un lanţ de oameni zăcând pe podea, fiecare cu capul pe stomacul cuiva.
Începură să râdă. Shelley ştia ce avea să urmeze.
-Domnule Daniels, spuse ea, ridicând puţin vocea, aceasta nu-i o terapie serioasă.
Pare mai degrabă un joc copilăros de-a somnul.
Zâmbetul lui fu larg şi înţelegător.
-Nu asta am vrut? Orice facem îşi are rădăcinile în copilăria noastră, nu? Aşa că vom fi norocoşi dacă ne vom putea întoarce în trecut, să regăsim acea tinereţe.
Râsetele inundară camera. Râzând, fiecare îl făcea pe celălalt să râdă şi aşa mai departe, până ce toată lumea se distra de minune. Shelley nu ştia dacă să râdă sau să plângă.
-Michael, pleda ea. Asta e haos.
El zâmbi sarcastic.
-Iar n-ai încredere în mine, îi spuse. Aşteaptă numai puţin, o să fie mai bine.
-Oh, nu. Ce ai de gând?
-Să fugim. Ridică din sprâncene. Las' pe mine! Se întoarse spre clasă. Numai un moment. Râsul încetă şi îşi săltară capetele.
-Nu, nu vă ridicaţi. Continuaţi cu ce aveţi de făcut. Am de gând să vă fac o mică demonstraţie despre ce înseamnă conştientizarea de sine. Vă sfătuiesc să faceţi acest pas numai după un îndelung exerciţiu. Poate nu reuşesc toţi. Dar domnişoara Pride a fost de acord să mă

ajute să le arăt celor interesaţi.
Domnişoara Pride habar n-avea de aşa ceva, dar se trezi involuntar amestecată. Îi vâjâiau urechile când Michael se îndrepta spre ea.
Îşi scoase ochelarii, punându-i pe catedră, apoi pe ai ei. Nu opuse nici o rezistenţă. Parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul.
-Pune-ţi mâinile aşa, îi spuse el, iar vocea răsună ca venind de departe.
Îşi aşează mâinile pe umeri, cu coatele îndoite, aşa cum îi arăta, iar el îi atinse palmele cu ale sale.
-Închide ochii şi respiră adânc, o dată, de două ori, de trei ori.
Vocea îi era domoală, ca susurul unui pârâu de lângă o poiană.
Închise ochii şi o ascultă, respirând aşa cum îi spusese.
-Respiră. Era mai aproape, îl putea auzi, îi simţi respiraţia pe obraji.
Respiră. Când buzele lui le atinseră pe ale ei, nu fu surprinsă.
Îl aşteptase. Gura îi era tandră şi caldă şi se mişca afectuos, iar ea oftă, cu ochii încă închişi.
Buzele le mângâiau pe ale ei, iar limba îi pătrunse delicat printre ele. Ea deschise gura încet, aproape de parcă ar fi hipnotizat-o. Apoi el fu înăuntru, cu limba fierbinte picurându-i emoţie. Auzi un sunet slab în gâtul lui, un geamăt de pasiune, numai pentru ea şi simţi că trupul ei începe să-i răspundă, încălzindu-se uşor, de parcă un lichid fierbinte ar fi inundat-o, întâi prin piept apoi prin abdomen şi încet mai jos, oh, atât de încet spre coapse. Tremura. O simţea oare? Desigur. El simţea totul. Palmele le erau încă unite, şi le ţineau strâns. Dar el veni cu trupul atât de aproape, încât pieptul său larg îi apăsă sfârcurile sânilor iar ea se topi când senzaţia o cuprinse din nou.
Încercă să deschidă ochii, dar când văzu încăperea învârtindu-se cu ea, îi închise repede, oftând.
-Oh, Michael, şi căzu la pieptul lui. Îşi pierdu controlul şi nu-i păsa dacă observă cineva. Brusc simţi palmele ridicându-se de pe ale ei, apoi pe el cuprinzând-o cu o mână pe sub genunchii şi alta în jurul gâtului. În loc să se împotrivească, se cuibări la pieptul lui, cu ochii încă închişi.
Murise oare şi nu-şi dădea seama? Aşa era în rai probabil.
Era o persoană cu responsabilităţi dar avea să uite de ele. Refuză să se simtă vinovată. Voia, mai mult ca orice pe lume, să rămână cu Michael. Dacă o mai dorea, era pregătită.
Pentru orice, oriunde ar fi hotărât el. Îl iubea prea mult, aşa încât nu putea face altfel. Astfel că rămase în braţele lui, cu picioarele atârnând şi i se strânse la piept ca o pisică răsfăţată.
La naiba cu restul lumii!
-Domnişoara Pride a leşinat, anunţă Michael spre clasa înmărmurită

de uimire.
Acesta e unul dintre efectele secundare ale tratamentului. De aceea v-am recomandat să încercaţi numai după sfaturi. Îşi aplecă faţa spre părul ei un moment, iar când şi-l ridică, vocea îi era îngrijorată. O să-i dau primul ajutor. Va avea nevoie de un tratament complet.
-Unde, unde o duceţi? Întrebă unul dintre studenţi, cu o voce preocupată, când Michael se îndreptă spre uşă, ducând-o pe Shelley în braţe.
-Am o groază de metode de prim-ajutor acasă, îi asigură el în drum spre uşă. Nu vă faceţi griji, am mai avut de-a face cu cazuri din acestea şi înainte. Se opri şi privi înapoi. Vă rog, să aibă cineva grijă de cărţile ei. Duceţi-le la birou şi spuneţi-le că nu se va mai întoarce în seara asta. Mulţumesc mult.
Shelley deschise ochii după ce ieşiră din încăpere. Membrii grupului rămăseseră întinşi pe podea, apoi unii începură să se ridice. Toţi îi priveau în timp ce plecau.
Reacţiile pendulau între compătimire şi neîncredere. Ea privi amuţită faţa lui Michael.
-Nu face nimic, se plânse ea adormită. Când te gândeşti că ar putea avea măcar demenţa să sune la poliţie.
El chicoti.
-Şi pentru ce să facă asta?
-Sunt răpită de sub nasul lor, de-asta! Nu crezi că ar fi mai rău dacă ar chema un avocat?
-Deloc. Apăsă pe butonul liftului şi o sărută uşor.
Ştiu şi ei ce-i aia o poveste de dragoste.

***

Avu grijă de ea tot drumul spre casă. Era convinsă că ar fi ţinut-o în braţe şi în maşină. Ea insistă să se plimbe când ajunseră lângă blocul lui, dar el nici nu vru să audă.
-E doar o iluzie că te simţi bine, o informă el. Aşa se întâmplă de fiecare dată. Nu poţi să ai încredere.
-Ce crezi că am de gând să fac, să o iau la fugă pe stradă?
Dar nici n-o băgă în seamă. Aşa că o luă din nou în braţe şi străbătură holul spre un alt lift. Nu se împotrivi cu prea multă tărie. Umerii lui erau atât de puternici şi de confortabili, iar el mirosea atât de bine. Se lăsă în braţele lui şi gustă senzaţia.
-Am ajuns. Împinse uşa apartamentului şi o purtă de-a lungul holului.
-Ar fi trebuit să păstrezi gestul pentru mireasa ta, îl tachina ea.
-Tu cine crezi că eşti? Îi spuse el încă ţinând-o.
Îşi ridică faţa spre el. Despre ce vorbea? Glumea? Dacă da, ar fi fost bine să plece chiar acum.

-Mi-ai spus odată să nu mă aştept la dantelă albă, îi aminti ea, încercând să se amăgească tot timpul că vorbea cu inima uşoară, la fel ca şi el.
-Atunci pune-ţi dantelă roz, mormăi el. Sau chiar mai bine, nu te îmbrăca deloc.
Buzele lui calde se apropiară de urechea ei, sărutând-o. Nu mă sâcâii cu detalii, sunt prea ocupat să te iubesc. O sărută din nou. Vreau să te iubesc peste tot.
-Michael...
Se zbătu să se desprindă din braţele lui. El oftă.
-Am luat-o prea repede, nu? Presupun că ai prefera mai multă delicateţe din partea mea. Bine. O aşează ceremonios pe canapea. Doriţi ceva de băut, doamnă? O întrebă cu afectare. O friptură? Chiar pui prăjit? O baie calmantă? Ridică din sprâncene, apoi zâmbi. Vreau să vă satisfacem. Ea râse.
-Ceva de băut, te rog, spuse, mai mult ca să-şi dea de lucru mâinilor şi să-şi uite gândurile. Ceva uşor şi rece.
După ce el plecă să aducă băuturile, îi cercetă apartamentul cu privirea. Era surprinzător de simplu, de steril, obişnuit, nu avea nici o amprentă a personalităţii lui vibrante. Dar îşi aminti că el nu prindea niciodată rădăcini într-un loc. Toată mobila asta neînsemnată era probabil închiriată cu luna. Se cutremură.
Privirea ei se opri asupra unui lucru. O fotografie în ramă aurie, de pe biroul de la perete. N-o fi fost şi asta de închiriat, nu? Poate ea îi va da o cheie a vieţii lui. Se ridică şi se duse spre ea. Era o poză de-a ei.
-De unde ai asta? Îl întrebă pe Michael când acesta se întoarse în cameră, cu două pahare în mână. Veni în spatele ei şi zâmbi.
-Poza asta mi-a dat fiori mai multe nopţi la rând. E drăguţă, nu?
-Nu ştiu. Ridică fotografia şi o examina cu un ochi critic. Puţin cam prea încrezută pentru gustul meu.
-Crezi? Se uită atent la poză, prefăcându-se că se gândeşte la părerea ei. S-ar putea să ai dreptate. E ca un crocker spaniol răsfăţat, eşti de acord?
Îi întâlni privirea şi izbucni în râs.
-Mulţumesc. Se întoarse spre el, punând poza pe măsuţă. Dar de unde o ai?
-Mi-a dat-o Carrie când am dat buzna în apartamentul vostru arătând ca un motociclist jerpelit. I s-a făcut milă de mine, aşa cred.
Shelley îşi amintea de poză. I-o făcuse Carrie într-o după-amiază, cu câteva luni în urmă, în munţii San Gabriel. Se întrebă de ce nu-i spusese Carrie şi ei că îi dăduse lui Michael o copie. Era ca şi cum colega ei de cameră i-ar fi dejudecat planurile pe la spate, deşi i se

declarase fidelă. Michael se aşează pe canapea.
-Mult zgomot pentru nimic, o linişti el. Cu gesturi delicate îi scoase agrafele din păr şi i-l aranja în jurul capului, ca o aură.
-Acum o să te înec în lichior. Bea.
Zâmbi uitându-se la el.
-Degeaba, îi zise ea, dacă nu faci ceva cu părul tău, Micahel, arăţi ca naiba.
-Întotdeauna exagerezi aşa cu minciunile astea?
Scoase un pieptene din buzunar şi începu să-şi descurce părul.
-Nu e nimic, răspunse el ofensat, se cheamă că simţi şi conturezi caracterul personajului.
-Eşti un caracter, în ordine, zâmbi ea tachinându-l. Îi înlătură o şuviţă de păr de pe frunte. Dar care este adevăratul Michael Harper?
Se întrebă încet.
El nu părea să fi simţit nesiguranţa din spatele cuvintelor ei.
Îi explică, dând din mâini:
-Vezi întotdeauna ceea ce vrei să vezi.
Shelley luă deodată o hotărâre.
-Stai, îi ceru ea, arătându-i colţul opus al canapelei. O să-mi povesteşti despre tine.
-Vrei să stau tot timpul aici? Se plânse el. Va trebui să strig ca să mă fac auzit.
-Atunci strigă, îi spuse ea fermă. Vreau să aud toată povestea vieţii tale, fără întrerupere. La urma urmei, cine era omul pe care-l iubea?
Nu ştia aproape nimic despre el. Ce-l făcuse să aleagă viaţa asta riscantă? Va începe să-i pătrundă secretele. El ezită, apoi făcu ceea ce i se ordonase, privind ca un copil.
-Vrei să mă psihanalizezi, nu? O acuză el. Vrei să mă pui deoparte, să-mi identifici yin-ul şi yang-ul şi apoi să mă expui pe perete ca pe un fluture.
-De ce nu? Îi replică amuzată Shelley. Îşi plimbă degetele pe genunchi. Mă intrigi.
-Bine, încep, spuse el pufnind. M-am născut într-un oraş mic din Louisiana. Părinţii au fost foarte cumsecade cu mine. Nu-mi amintesc să mă fi traumatizat. Am urmat şcoala, m-am întâlnit cu fete drăguţe, am urmat colegiul, am avut o slujbă. Ăsta sunt.
Shelley protestă exasperată.
-Scurt şi plăcut, dar nu suficient şi revelator.
-Revelator! Zâmbi şi se întinse pe colţul lui de canapea. Vrei ceva revelator? Ridicându-se, îi scoase un pantof din picior. Îţi voi arăta ceva revelator.
I-l scoase şi pe celălalt, înainte ca ea să apuce să-şi ferească piciorul,

apoi puse pantofii pe podea.
-Haide Michael! Se întinse spre pantofi dar nu era supărată. Spune-mi ceva care să mă lămurească de ce eşti aşa cum eşti.
Mâna lui puternică începu să-i maseze delicat piciorul.
-De ce nu mă laşi să-ţi povestesc în limbajul trupului? O întrebă el. Sunt mult mai potrivit pentru asta. O mângâie tandru şi ea se simţi ca în rai.
-Ţi-a furat cineva bicicleta când aveai treisprezece ani? Încercă ea să ghicească. Şi te-ai înfuriat într-atât, încât ţi-ai jurat să-ţi petreci restul vieţii luptând împotriva infractorilor?
-Nu. Oricum, bună încercare, râse el sincer.
Ea se ridică mai sus şi el o urmă, apropiindu-se mai mult de canapea, cu mâna pe piciorul ei.
-Tatăl tău a fost cumva avocat al acuzării şi ţi-a insuflat dragostea pentru lege?
-Tata a fost fermier, spuse el simplu, clătinând din cap. Mai au şi acum ferma.
Mătuşa mea Martha locuieşte acolo şi are grijă de ea în locul meu.
-Mătuşa ta Martha? Suna atât de familiar.
-Îhî, o să-ţi placă de ea. Îţi va povesti orice vei dori să ştii, de la culoarea preferată pentru pijama până la greşelile gramaticale pe care le fac în scrisorile pe care i le trimit. Numai să vezi! Ai să-l cunoşti pe fiul ei. Degetele i se plimbau în cercuri leneşe pe trup. Vibra de parcă s-ar gândi chiar serios la căsătorie. Atunci de ce n-o întreba? Lua totul în glumă. Era foarte greu să-ţi dai seama de ceea ce voia cu adevărat să spună pentru că modul în care gândea te făcea să râzi.
-Nu-ţi plac fermele? Ăsta a fost motivul plecării tale?
El zâmbi, în timp ce mâinile i se strecurau mai uşor între coapsele ei.
-Îmi plac fermele. Într-o zi o să mă întorc acolo. Este o casă columbiană mare şi veche, înconjurată de grajduri şi de toate acareturile. O vom face să arate aşa cum ar trebui.
„Vom” aşa spusese. Inima îi bătea din ce în ce mai repede. El vorbea ca un om care trata afaceri.
-Şi atunci de ce ai plecat?
-Am vrut să mă fac actor.
-Actor? Repetă ea surprinsă.
El încuviinţă.
-M-am dus la New York. Am pierdut ceva timp cu nişte spectacole estivale.
Am încercat la Hollywood. Am avut chiar un rol într-un serial de televiziune care a rulat vreo doi ani. Dar îmi lipsea ceva. Nu-mi plăcea să stau şi să învăţ pe de rost ceea ce scriau alţii. Zâmbi dispreţuitor.

Eram sigur că aş putea să scriu mai bine. Dar devenea plictisitor.
Era foarte aproape şi deodată mâna i se furişă sub fustă şi încercă să-i scoată ciorapii. O înfiora, dar atingerea lui părea atât de candidă. Oricum, era prea preocupată de ceea ce îi povestea ca să încerce să-l oprească acum.
-Aşa că am renunţat la tot şi m-am înscris la Colegiul de avocatură.
-Care trebuie să fi fost la fel de plictisitor, comentă ea.
Privind aproape absentă cum îi aruncă ciorapii pe măsuţa de cafea.
El clătină din cap.
-Am studiat din greu şi n-am avut timp să mă plictisesc. Dar mai târziu, când m-am alăturat unor firme, a devenit cu totul neinteresant.
Mâna i se plimbă din nou pe coapsă şi îi electriza trupul.
-Aşa că atunci când mi s-a dat ocazia unei astfel de slujbe, n-am stat pe gânduri. Am acţionat, dar după propriile convingeri.
Asta era. Deci acolo unde era acţiune, era şi el. Sentimentul de teamă îi străbătu stomacul din nou. Cum avea să fie fericit cu o sedentară ca ea?
Nu, n-avea rost să se gândească la asta. Era aici pentru că îl iubea. Voia să fie cu el cât mai mult cu putinţă, orice s-ar fi întâmplat.
Voia să adoarmă în braţele lui, să-i simtă sângele alergând când îl atingea, s-o ia cu el în acel loc magic unde noaptea luminează doar focul. Aşa că nu protestă când veni lângă ea, sărutând-o pe umăr şi apoi uşor pe gât. Ea se întinse şi îşi strecură degetele în părul lui bogat, mângâindu-l uşor şi aducându-l mai aproape.
-Eşti delicioasă, şopti el cu buzele aproape de pielea ei, explorând împrejurul urechii. Aproape că-mi vine să te mănânc.
-Abţine-te, replică ea, închizând ochii. Braţele lui o înlănţuiră şi îşi ascunse faţa lângă gâtul ei.
-Şi mai ziceai că suntem incompatibili, suspină el.
-Suntem, rosti ea cu ochii închişi, dându-şi la o parte părul, pentru a-i dezvălui albeaţa seducătoare a gâtului.
-Suntem pe naiba. Îşi înălţă capul şi o privi. Ştii ce? Eşti o actriţă bună. Ai putea fi un agent grozav.
Ea râse discret, apropiindu-se de el.
-Te cred. Mă şi vezi afară, în arenă, urmărind escrocii!
-De ce nu? Părea serios. Asta implică foarte puţin pericol fizic, în majoritatea cazurilor. Te-ai distrat când i-am păcălit pe soţii Week, nu? Şi pe bătrânul Harry?
Trebuia să recunoască, avea dreptate, dar lucrase sub supravegherea lui. Nu şi-ar putea imagina că ar fi în stare să facă aşa ceva cu adevărat.

Numai ideea şi o făcea să râdă.
-Oricum, mi-a plăcut, admise ea. Mi-a fost puţin frică, dar a fost amuzant.
-Normal. Te-ai putea perfecţiona dacă ţi-aş da voie.
-Să-mi dai tu voie? Îl înghionti în coaste. Cine spune că vei avea vreodată puterea asta?
-Eu; replică el fără ezitare. Fii încă femeie şi lasă-mă să te seduc.
-Mi-e teamă că n-am fost niciodată o aventurieră, răspunse ea, întinzându-se să-i dea la o parte câteva şuviţe de păr de pe frunte. Cât de mult îi plăceau ochii aceştia albaştri, parcă vedeau şi înţelegeau totul şi încă mai erau curioşi. Chiar crezi că aş putea învăţa?
-N-ai nevoie decât de nişte trucuri de copoi, spuse el, scrutând-o cu privirea în timp ce se apropia de lobul urechii. Te voi învăţa toate dedesubturile astea când vei avea nevoie să ştii.
-Hmm. Oftă plimbându-şi mâinile peste cârlionţii de pe pieptul lui musculos.
-Când o să începem lecţiile, murmură el atingându-i buzele întredeschise, o să trăieşti pentru aventură, la fel ca mine. Ea zâmbi şi el o sărută îndelung până ce ea simţi că încăperea se învârte în jurul ei de parcă în minte îi răsuna o operă de Wagner, iar în suflet îi dansa un mic Flamenco.
-Oh, Michael, suspină ea când el se întrerupse. Nu vreau să trăiesc pentru aventură. Vreau să trăiesc pentru sărutări ca astea.
-Şi încă a fost prima lecţie, începătorule. Afacerile secrete sunt complexe, dar îţi pot spune că vei învăţa repede. Mâinile îi alunecară pe sub jacheta ei şi încercă să o dezbrace.
-Lecţia următoare va fi despre schimbul rapid, spuse el. Un agent bun ştie cum să treacă de la o identitate la alta, cât ai schimba între ele două pălării. Muncea din greu la nasturii bluzei de mătase.
-Aşa cum face Clark Kent în cabina telefonică? Întrebă ea.
-Exact. Bluza zbură mai repede decât jacheta, iar ea încercă să-i scoată cămaşa din pantaloni.
-Nu ştii niciodată când e nevoie să faci stânga-mprejur cât de rapid posibil.
Ea încuviinţă amuzantă, simţindu-i căldura trupului în palme. El zâmbi şi îşi smulse cămaşa, lăsând-o pe ea să-i cerceteze în voie pieptul.
-Un agent ar trebui să ştie cum să fie seducător, murmură el, luându-i faţa în mâini şi admirând-o. Cum să adulmece suspectul la momentul potrivit.
-Arată-mi, şopti ea, iar el o apropie până ce îi desfăcu sutienul. Sânii i se dezvăluiră gingaşi, cu sfârcurile răsărind trufaşe, iar ea

gemu simţindu-şi şoldurile că i se mişcă singure.
-Oho, o avertiză el ironic, oprind-o cu mâna. Trebuie să înveţi să-ţi maschezi reacţiile, să nu dai frâu liber emoţiilor. Aprinsă, dar rece. Ca de piatră în faţa duşmanului. Zâmbi. Să nu se ştie niciodată cât de bine te simţi.
-O să încerc, şopti ea, incredibil de ascultătoare. O să fiu curajoasă. Îţi promit.
O sprijini de canapea şi începu să-i exploreze gâtul, decolteul, pielea netedă şi fină de pe sâni, cu buzele şi limba, sărutând, până ce ea simţi că înnebuneşte în braţele lui.
-Nu mişca, îi reaminti el când dinţii îi muşcară uşor un sfârc, rozându-l tandru.
Mâna i se strecură pe sub fustă la chiloţii de mătase.
-Michael, gemu ea, nemaiputând să se abţină. Oh, Michael, te vreau atât de mult!
Răspunsul lui fu mai mult un strigăt sălbatic decât un cuvânt şi brusc ea se trezi plutind în braţele lui din nou. Închise ochii şi nu-i mai deschise decât când o aşeză pe pat. Nu vedea decât albastrul infinit din ochii lui şi nu simţea decât o plăcere copleşitoare când îl atingea. Îi deschise catarama în timp ce el îi descheia fusta şi în curând se treziră goi, lipiţi unul de altul, de parcă nimeni nu-i va putea despărţi vreodată. Dorinţa de a fi mai aproape, tot mai aproape, era atât de puternică, încât o făcu să ţipe, cu degetele înfipte în spatele lui, iar el răspunse cu trupul greu peste al ei. Urcară amândoi în raiul pe care îl doreau, ameţiţi de incredibila plăcere pe care o descoperiseră aici şi tot împreună coborâră istoviţi şi fericiţi.
Pentru o clipă rămaseră aşa, îmbrăţişaţi atât de strâns, încât păreau un singur trup.
Shelley îi ascultă inima care ticăia încet ca a ei. Îl adora! Cum va putea vreodată să-l lase să plece? Michael fu cel care vorbi primul.
-Deci, a fost adevărat, spuse el vesel.
-Hmm, gânguri ea, lăsând să-i cadă capul pe pernă. El o sărută pe gât.
-Prima dată când am făcut dragoste...M-am gândit că numai în imaginaţia mea a fost atât de bine şi mi-am făcut griji pentru asta.
Ea râse mângâindu-l pe păr.
-Trebuia să mă întrebi, îi spuse încet. Ţi-aş fi spus.
-Spune-mi acum, murmură el, şopteşte-mi ceva dulce la ureche şi apoi promite-mi că te măriţi cu mine duminică.
Ea ridică din sprâncene.
-De ce duminică?
Se miră, convinsă că trebuie să fie un chiţibuş pe undeva.

El îşi întinse corpul magnific lângă ea.
-Pentru că până duminică o să închei cazul la care lucrez acum. Şi va fi ultima mea misiune pentru acest departament.
Reacţii contradictorii o ispitiră.
-Ce vrei să spui? Pleci?
-Nu. Se ridică şi începu să-i urmărească trăsăturile feţei cu degetul arătător.
Dar părăsesc această muncă pentru un timp. Zâmbi. Am în minte ceva mult mai excitant. Neliniştea încă îi mai dădea târcoale.
-Ce?
-Mă însor. Îi dădu un bobârnac în nas. Îmi fac o familie. Şi o viaţă adevărată pentru noi. Îi cuprinse bărbia cu mâna. Ce mai ai de spus, mică doamnă? Vrei să te căsătoreşti cu mine?
Dacă vrea? Ar vrea să umble în zdrenţe, pe stradă, pentru el? Să urce Everestul dacă i-ar cere-o? Orice! Totul! Numai să spună un cuvânt. Dar încă se temea. Nu se aşteptase să fie atât de serios.
-Şi ce o să faci?
El zâmbi.
-Mai sunt o mulţime de cazuri de care pot să mă ocup la biroul districtual. Prima operaţiune ar fi de director al unei agenţii care supraveghează operaţiunile pe care le cunosc atât de bine. Dar sunt o mulţime de alte slujbe pentru un avocat cu experienţă. Un timp voi fi ocupat pentru întocmirea dosarelor pentru cazurile la care am lucrat până acum. Aş vrea să le fac conştiincios. Nu-ţi face griji pentru mine. Voi avea de lucru. Pentru ea făcea toate astea? Nu-i venea să creadă.
-Dar cum o să faci ca să nu te plictiseşti? Întrebă ea direct.
-Asta va depinde de tine, îi spuse el zâmbind, apoi se schimbă la faţă şi vocea îi deveni serioasă. Stai liniştită. Ţi-am spus că lucrurile nu mai sunt cum au fost odată. Am făcut lucruri stupide la care am renunţat. Cred că am ajuns la punctul de saturaţie. Sunt gata pentru o schimbare. Îi puse mâinile pe păr.
-Ştii, cred că mi-am dat seama, încă din clipa în care te-am văzut la magazin, că vei însemna ceva deosebit în viaţa mea. O privi cu coada ochiului. Cred că te iubesc de atunci, de când m-ai arestat. Merită să le vorbesc despre asta copiilor noştri, nu? Ea râse. Chiar se întâmplă cu adevărat. Se vor căsători.
Toate îndoielile, toate temerile se evaporaseră şi o bucurie nesfârşită îi creştea în suflet.
-Am ştiut eu că era mai bine să mă ţin departe de tine, continuă el. Mă tenta să te cunosc mai bine de atunci, din ziua când am avut prima întâlnire cu Jerry Kramer.
-Îţi lăsaseşi beţele de chibrit în scrumieră, îi aminti ea. Ai făcut-o

intenţionat?
Râse de se zgudui patul.
-Nu ştiu. Tu eşti psihologul. Probabil. Ştiu că m-am învârtit pe acolo aprinzându-mi aceeaşi ţigară de nu ştiu câte ori, sperând că o să ieşi din birou.
Ea făcu ochii mari şi spuse mirată.
-Nu te-am mai văzut niciodată cu ţigara de atunci. El dădu din umeri.
-Nu fumez. Ochii îi străluceau jucăuşi. Am împrumutat-o de la secretara ta.
Apoi, se hârjoniră pe pat ca nişte copii, râzând şi chicotind.
-Oricum, continuă el, îndată ce o ţinu sub control, când mi-ai căzut în braţe, la Newport, mi-am dat seama că eram în pericol.
Nu era nici o cale să rezist avansurilor tale agresive.
-Ce?
-Păi da! Părea atât de inocent. Practic m-ai atacat în faţa tuturor.
A trebuit să mă prefac că eşti soţia mea, ca să scap cu faţa curată.
Merita o pernă în cap, şi o primi, dar asta nu-i întrerupse şirul gândurrlor.
-Dar m-am luptat din răsputeri. Am crezut că o să ne distrăm puţin şi apoi o să dispar, aşa cum făceam până atunci. Însă curând am văzut că greşeam. Când ai încercat să-mi spui să plec, mi-am dat seama că nu te puteam părăsi. Se aplecă şi o sărută, iar ea zâmbi şi se lipi de el.
-Ce ţi-a mai rămas de făcut pentru cazul ăsta? Se interesă ea, jucându-se cu cârlionţii de pe pieptul lui.
-Mă voi întâlni cu un consorţiu la o petrecere pe un iaht, în Newport. Oamenii vor crede că sunt un bişniţar veritabil, din New Jersey.
Vor încerca să-mi vândă un iaht care poate fi folosit în schemele lor de culise. Voi lua banii, îi vom aresta şi apoi vom fi gata pentru duminică. O sărută pe ureche. Tu vei fi?
Îşi mişcă degetele de la picioare.
-Vreau să merg şi eu, şi simţi că spunea adevărul, doar asta voia să facă.
-Ce? O privi el îngrijorat. Unde?
-Vreau să merg la petrecerea de pe iaht. Continuă grăbită când îl văzu pe „nu” sclipind în ochii lui. Tu singur ai spus că n-a fost aşa de rău cu soţii Weeks şi cu Harry. Se rostogoli până ajunse la el. Şi aşa a fost, nu?
-Acum o să fie mai periculos...începu el, dar ea nu-i dădu timp să sfârşească.
-După toate tehnicile astea secrete pe care mi le-ai predat, cum aş putea să greşesc? Îl sărută pe tâmplă. Zău, Michael, voi fi atentă.

N-am să fac un pas fără tine. Zâmbi. O să ne distrăm.
-Văd de pe acum, murmură el. Mai degrabă mă las de afacere decât să te văd pe tine implicată în ea.
-Nu, spuse ea clătinând din cap. O să fiu prea ocupată cu viaţa de tânără căsătorită. Aşa că este ultima şansă. Ce zici? Se aplecă deasupra ei.
-Nu-ţi pot spune nu, recunoscu el. Niciodată.
-Am nevoie de o rochie pentru petrecere, spuse ea serioasă.
Ştiu exact de unde să o iau. Îi prinse ideea şi intră în joc.
-Aceea pe care ai încercat-o atunci, la magazin?
-Exact. Se ridică. Şi mai am nevoie de ceva bijuterii ca să meargă cu ea...Ochii îi scânteiau. El zâmbi.
-Te-a înţepat vreo albină, e clar. Răsturnând-o din nou pe pat, începu să se joace cu părul ei. O să avem împreună o viaţă. O mare parte a anului vom munci pe rupte, apoi o să ne petrecem vacanţele în locuri exotice, deghizaţi ca detectivi amatori, precum cuplul acela de la televizor. Era prea copleşită de emoţie ca să stea într-un loc mai mult de zece minute, aşa că se ridică din nou.
-Chiar aşa? Minunat. Am putea începe cu Peru că să-i vizităm pe Carrie şi pe Jim. O să rezerv două locuri pentru luni dimineaţă.
O prinse înainte de a-i scăpa din nou şi de data asta o ţintui cu propriul trup.
-Hei, ascultă, n-aş putea spune dacă te căsătoreşti cu mine pentru că mă vrei sau pentru că mai degrabă îţi place stilul meu de viaţă.
Ochii ei negri îi mistuiră cu privirea. Ridică mâna şi îi atinse obrazul.
-Te iubesc, om dubios, declară ea amuzată, dar sinceră. Te-am iubit dintotdeauna şi o să te iubesc mereu. O sărută pe vârful nasului, dar nu putu rezista buzelor ei fierbinţi.
-N-o să mă înşeli, nu? Murmură el începând să se mişte.
N-a mai fost nevoie să-i răspundă. Oricum, nu prin cuvinte. Ochii ei languroşi şi răspunsul imediat al trupului era singura replică pe care o aştepta.

Sfîrşit...